

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Allmänna Sektionen

Litt.

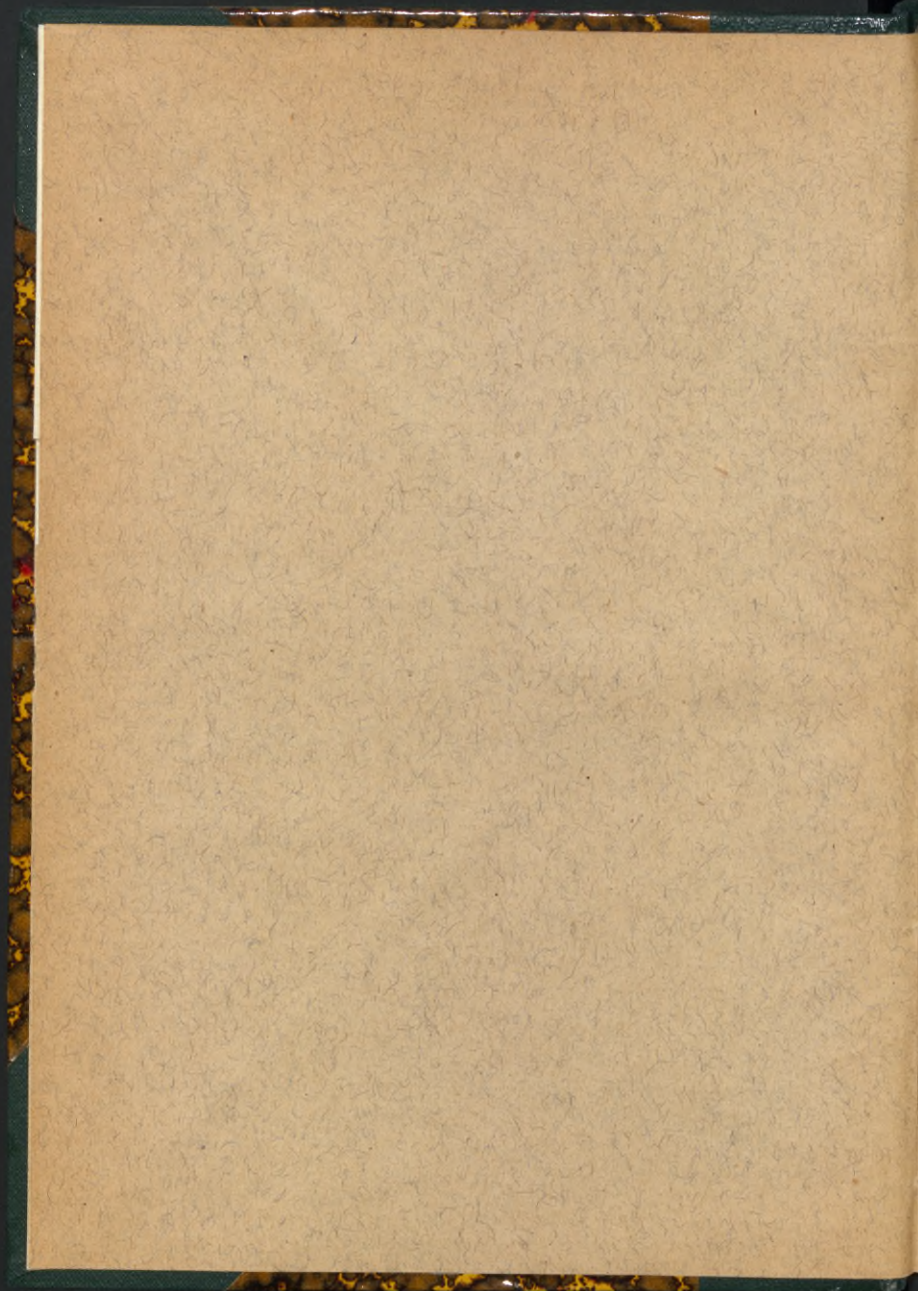
Sv.

xSv. 52/700

~~6065~~
1935

Gibraltars
Länbibliotek

VASA SJUKHUS

IDUNS ROMANBIBLIOTEK. VIII.

GULLVIFVA

SVENSKT ORIGINAL

AF

C. VON HAHN

—
MED ILLUSTRATIONER AF JENNY NYSTRÖM.

VASA SJUKHUS

Gibraltars
Länbibliotek

STOCKHOLM

IDUNS REDAKTION

8409

STOCKHOLM, IDUNS TRYCKERI AKTIEBOLAG, 1894.

FÖRSTA KAPITLET.

Brasan sprakade så muntert i den stora kaminen och kastade ett mystiskt sken öfver en del af det rymliga, svagt upplysta rummet. Den behagliga värme, som utströmmade från eldstaden, bidrog att öka den hemtrefnad, som hvilade öfver den djupa salongen med dess gamla och visserligen slitna, men likväl värdade möblering. Ena långväggen upptogs till en del af en gammaldags soffa, och framför densamma stod ett stort divansbord, omgifvet af bekväma fåtöljer. En hög lampa på bordet spred sitt sken öfver de fyra fruntimmer, som sutto där arbetande och pratande.

Vi befinna oss på Torpa säteri i mellersta Sverige. Husets värdinna, änkefriherrinnan Stjärnholm, hvilade i soffan och hade bredvid sig sin ogifta syster Mathilda, hvilken var bosatt i en närliggande köping, men ofta och gärna gästade denna egendom, som tillhörde friherrinnan och hennes två döttrar. Deras existens var

emellertid icke så alldeles sorgfri, ty egendomen var mycket intecknad.

Såväl friherrinnan som hennes syster voro sympatiska och ännu vackra damer, fastän deras ungdom låg långt bakom dem; i synnerhet den förstnämnda bar ännu tydliga spår af stor svunnen skönhet, ehuru den något krökta ryggen och framåtlutande hållningen tydde på de många sorger, hon genomgått.

Två af fåtöljerna på andra sidan bordet upptogos af friherrinnans döttrar, Maria och Berta.

»Det är alltså verkligen sant, att ni flickor få resa upp till Jeanette i Stockholm öfver julen?» frågade moster Mathilda.

Friherrinnan smålog på sitt vinnande sätt och tänkte svara, men förekom af sin sjuttonåriga dotter Berta, en liten yrhätta, som, uppspringande från sin plats, ställde sig framför moster Mathilda och med barnslig ifver yttrade:

»Ja, snälla moster, vi få resa. Ack, hvad det skall bli roligt! Moster Jeanette har skrivit, att eftersom hennes son, kusin Harald, äntligen fått några veckors ledighet för att hälsa på sin moder, ville hon göra hemmet så trefligt som möjligt för honom, och därtill önskade hon vår hjälp.»

»På hvad sätt tänker du bidraga till hans förströelse, om man för fråga, kära Berta,» frågade leende den äldre systemn Maria, medan hon såg upp från det fina broderi, hon höll i handen, »kanhända på samma sätt som förr, genom att gnabbas och retas?»

Bertas svar bestod endast uti att med fingret höta åt systemn. Ifrig att få berätta mera, vände hon sig till moster Mathilda igen.

»Huru länge har Harald egentligen varit utomlands?» frågade denna.

»Sedan han blef blef legationssekreterare i Paris har han icke varit hemma.»

»Det är nu fyra år sedan,» upplyste Maria.

»För resten kommer han icke ensam,» fortsatte Berta viktigt, »en god vän till honom, en polsk grefve, följer med och den, han — ja moster kan icke tänka sig, hvad det skall vara för en excentrisk och stilig karl.»

»Jaså, nog väljer han en ovanlig årstid för sina resor till höga Norden — är han rik och unkarl?»

»Naturligtvis, kära moster, det kan du väl förstå, enormt rik, icke gift, ser bra ut ock mycket egenomlig,» svarade Berta.

»Huru vet du allt det där, lilla vishet?» frågade skämtande moster Mathilda.

»Hon vet icke mera än både du och jag, snälla moster,» inföll Maria, »hennes lifliga fantasi har endast utmålats för henne allt möjligt efter åtskilliga små anmärkningar, som moster Jeanette emellanåt meddelat oss i sammanhang med underrättelser från kusin Harald, hvilken tycks vara mycket fäst vid denna personlighet, denne polske grefve Lyneczki.»

»Hvad heter han, sade du?»

»Lyneczki, Röman Lyneczki, moster lilla.»

»Jag skulle icke låta Berta följa med, om icke Maria vore så lugn och omtänksam,» inföll friherinnan, »ty Berta, ung och oförständig som hon är, kommer naturligtvis att hänföras af denne främling, så olik de herrar, hon ända hittills lärt känna.»

»Moster Jeanette hjälper mig nog att hålla lilla yrhättan i styr; för resten är hon mycket förständigare, än hon vill låta påskina,» sade Maria och drog systemen till sig för att smeka henne.

Olikheten mellan systrarna var mycket stor, knappt

ett familjetycke kunde man spåra i dessa båda älskliga anleten.

Maria, den äldre system, som redan fyllt 23 år, var stor och smärt och gjorde ett särdeles elegant och förnämt intryck. Hennes fina hufvud inramades af ett yppigt, blondt hår, som hvilade i ett smakfullt arangement på hjessan; ögonen voro mörkblå och intelligent samt näsan rak; den vackra munnen med dess fina läppar tycktes, liksom hela hennes apparition, tyda på en sansad och lugn uppfattning af lifvet.

Berta bildade en hjärt kontrast till system. Mindre och fylligare redan vid unga år och med oregelbundna drag, förskönades hennes lilla ansikte genom det lifliga minspelet och de strålände blå ögon, som blickade oskuldsfullt och muntert ut i lifvet. Den låga pannan nästan doldes af ostyriga små lockar, som icke ville lyda någon ordnande hand, medan det längre håret sammanhölls af ett band i nacken. Näsan var måhända litet uppstudsigt och utgjorde ofta anledning till skämt systrarna emellan. Munnen, som var stor, men väl formad, befann sig i ständig rörelse, och vid hennes muntra skratt blottades en rad af de vackraste tänder.

»Det kommer att blifva bra tomt för dig i jul utan dina flickor, kära syster,» anmärkte moster Mathilda.

»Naturligtvis, snälla du, men jag hoppas att få behålla dig öfver festen hos mig, och utomdess måste jag tänka på folket,» svarade friherrinnan.

»Och vi skola skrifva så flitigt, så att mamma och moster kunna följa oss i tankarna,» försäkrade Berta.

»Det skall blifva roligt att få upplefva, lilla

slarfva,» sade småleende friherrinnan. »När du här om året besökte moster Mathilda i köpingen, kunde jag lära mig dina bref utantill med största lätthet, ty de bestodo endast i hälsningar och kyssar vid slutet af mosters bref.»

»Ja, men mamma, därifrån fanns ju ingenting att berätta.»

»Jo, jo, otack är världens lön, moster lilla,» afbröt Maria skrattande.

Berta gjorde genom en häftig omfamning afbön för sitt obetänkta yttrande och fortsatte sedan lifligt:

»Men nu få vi gå på teatern, vara med om festligheter och så framför allt dagligen vara tillsammans med denne intressante polske grefve. Hvad jag är nyfiken att se och tala med honom! Han skall vara så stor djurvän, och hans hästar och hundar äro de bästa som finnas, har Harald berättat; tänk, om han hade hästar med sig, då kunde jag få rida i hans sällskap.»

»Var du lugn, lilla syster, han kommer med hela sitt stall, alla sina jakthundar, eget musikkapell, kanhända äfven några fångna negerkvinnor, tagna på något litet ströftåg, och inkvarterar allt det där i mosters präktiga våning,» skämtade Maria.

»Du gör narr af mig, men jag har min tro för mig, inte reser han som en annan vanlig människa, bara med en betjänt.»

»Nej, han har naturligtvis en kammarjungfru, är klädd som en —»

»Mamma, medgif då, att Maria är odräglig,» ropade Berta otåligt.

»Jag medgifver verkligen, att ditt intresse för denne främmande herre är förvånande; emellertid lugnar mig den tanken, att verkligheten helt visst

kommer att skingra den barnsligt öfverdrifna nimbus, med hvilken du omgifver denna personlighet,» svarade friherrinnan.

»Han är väl redan dina drömmars hjälte,» skämtade Maria.

»Nu reta ni mig; men skulle han fria till mig —»

»Jaså! da liegt der Hund begraben,» afbröt Maria skrattande.

Utan att bry sig om systemens inkast, fortsatte Berta:

»Och jag skulle blifva den rikaste grefvinna, man kan tänka sig, så blefve ni allt glada och belättna. Jag kunde då betala våra skulder och göra mamma sorgfri igen och bjuda eder allesammans till mina egendomar, dig också, elaka stora syster.» Nädigt klappade hon Maria på axeln.

»Hvar ligga dina gods in spe, om man får fråga,» hånade Maria henne.

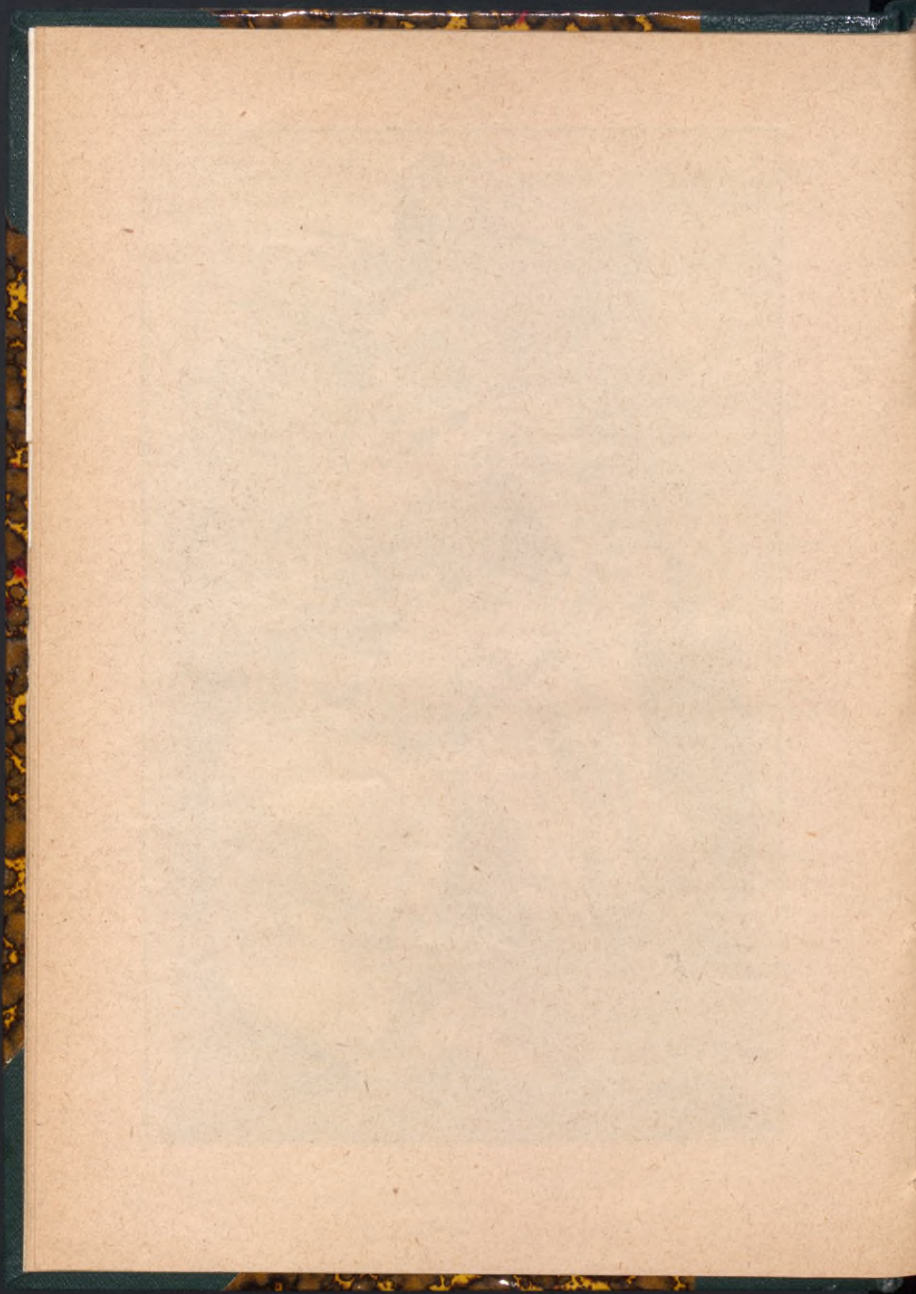
»Om Berta ville vara god och arbeta litet mera och tänka litet mindre på denna grefve,» inföll friherrinnan, »så vore det fördelaktigt för den present, som Harald skall få till julklapp af dig; utomdess finns det fullt upp att göra, om ni skola hinna resa så snart som moster önskat.»

Berta lydde; sättande sig tillrätta i sin stol igen, fördjupade hon sig med stor ifver i sin virkning, men små ryckningar om hennes täcka mun och skälmen i hennes vackra ögon antydde, att hon allt hade sin öfvertygelse för sig och icke desto mindre byggde luftslott.

»När skola flickorna resa?» frågade moster Mathilda.

»Jeanette bad, att de finge komma 14 dagar före jul, ty hennes son med vän infinder sig visst redan

i dagarne, och först skola de unga herrarne hvila sig något och göra sig hemmastadda,» svarade friherrinnan.

»Alltså redan om en vecka?»

»Vi hade tänkt resa nästa måndag,» upplyste Maria.

»De hvita klädningarna måtte väl blifva färdiga, snälla moster,» frågade Berta ifrigt.

»Sömmerskan lofvade så säkert, och hon brukar icke narras, ovanligt nog,» tröstade moster Mathilda.

»Tänker du i hvitt spela ut din trumf och vinna hans hjärta, lilla Berta,» skämtade Maria med system; »men då hoppas jag du tillåter, att jag gör min kur för kusin Harald. Med båda kan du väl icke gifta dig, och den rättframme gode kusinen, som förr var ditt framtidsideal, har naturligtvis nu fått gifva vika för denna nya uppenbarelse.»

»Var så god, bjud till så mycket du behagar, Harald tycker jag om som en broder, vi känna hvarandra för väl för att vilja gifta oss.»

»Mamma, är du icke förvånad öfver din yngsta dotters åsikter?» frågade Maria.

»Ja, jag märker, att lilla frökens hufvud blifvit alldeles förvridet af detta julbesök,» sade friherrinnan.

»Ack mamma,» ropade Berta och sprang upp, glömmande alla garnnystan, som rullade långt bort på golfvet och nu bildade ett olösligt kaos, »jag är så lycklig, jag tror verkligen, att glädjen gjort mig litet hufvudyr, men jag skall nog vara snäll.»

»Jag litar på min dotters förstånd, kom ihåg det,» sade friherrinnan och smekte sin kära lilla yrhätta. »Nej, men se dina garnnystan! Försök, att få någon ordning i dem och lägg sedan arbetet i korgen. Kanhända du är lugnare i morgon. För

resten är det nu sent, du kan se efter, om vårt te är serveradt.»

Det var en kär anledning för Berta att slippa sitta stilla, och skyndsamt ihopsamlade de på golfvet spridda nystanen, packade hon dem huller om buller i sin lilla arbetskorg och sprang ut i det bredvid liggande stora matrummet.

Mycket snärt visade sig den glada lilla gestalten åter i dörren och med allt det allvar och den grandezza, som var henne möjlig att åstadkomma, anmälde hon:

»Det är serveradt.»

»Kom då, snälla Mathilda,» bad friherrinnan.

Det lilla sällskapet begaf sig till matsalen, och den enkla kvällsvarden intogs under fortsatt samtal om den stundande stockholmsresan och de små bestyr, som ännu väntade dem.

»Lys nu moster till hennes rum och hjälp henne att packa upp sina saker. Försvinn sedan skyndsamt in till dig och sof djupt och lugnt, så att jag i morgon kan känna igen min egen raring,» befallde modern.

»God natt, älskade moster.»

»God natt, kära du, sof godt.»

Efter omfamningar och kyssar skildes de åt. Modern stannade ensam med sin äldsta dotter.

»Oroa dig ej för Bertas skull, älskade moder. Du vet, hon är blyg inför främmande och kommer nog att förhålla sig som sig bör,» inledde Maria samtalet, anande att modern velat tala med henne om systemn.

»Jag hoppas det och litar för resten på dig. Lämna henne icke ensam någon gång; dessutom förmodar jag, att denne bortskämde herre icke tager

vidare notis om Berta, som är så ung och barnslig ännu.»

»Förmodligen, kära mamma. Vet du, att äfven jag gläder mig öfver vårt tillämnade julbesök mera, än jag kan beskrifva, det gör mig endast ondt att nödgas lämna dig vid ett sådant tillfälle som en julhögtid.»

»Tänk ej på det. Utomdessa unnar jag min snälla syster Jeanette att hafva edra glada ansikten hos sig; hon har det så tomt annars.»

»Ja, mamma, det har hon verkligen. Hvad det skall blifva roligt att få se henne åter, den afhållna moster Jeanette, och äfven Harald, den snälle vännen.»

»Jag undrar, huru han har utvecklat sig, och om han har fäst sig vid någon utländska.»

»Inte omöjligt alls. Det börjar att bli på tiden för honom att gå i giftastankar.»

»Hur gammal är han egentligen.»

»Låt mig se, fyra år äldre än jag, alltså 27 år,» upplyste Maria.

»Jaså! Ja, måtte nu detta edert besök blifva riktigt lyckosamt för eder, mina kära flickor. Jag känner mig något beklämd vid tanken på vår skilsmässa och frågar mig försagd, om det kommer att hända någon af eder någonting. Du vet, jag brukar hafva mina förkänningar,» sade friherrinnan vekt.

»Hvad skulle ske, lilla mamma,» ropade Maria muntert, »det värsta som kunde hända vore ju, att någon otäck karl röfvade bort någon af dina flickor från dig, och den faran tycks mig icke vara stor, ty Berta, det barnet, är för ung och jag åter för gammal.»

»Så du talar, du är i din fulla fägring, vänta tills du blir 40 år eller mera, så tycker du, att 23 år är ingen ålder att tala om.»

»Kanhända, men för närvarande känner jag mig mycket gammal.»

»Jag har varit för egoistisk, som hållit dig kvar här på gården, där vi lefva så tillbakadraget och ensamma, märker jag. Ungdom behöfver rörelse och gladt lif. Det kommer därför säkert att göra dig godt att få resa litet och träffa andra människor,» fortsatte modern.

»Möjligt, vi få väl se, hvilken verkan det kommer att ha på mig; emellertid tackar jag dig hjärtligt, kära mamma, att du bragt oss detta offer för vårt nöjes skull, ty nog vet jag, att både resan och alla de däraf följande omkostnaderna, våra nya toaletter etc. äro bra stora utgifter, som förorsaka dig mycket hufvudbry.»

»Tänk ej på det, njut i fulla drag, min älskling, och måtte Gud beskydda dig, min lilla gullvifva, och Berta med, den yrhättan. Jag lägger edra öden med lugn i Hans händer.»

Maria kysste modern innerligt och skyndade sedan upp till sin kammare, som hon delade med systemen. Tyst smög hon sig in i rummet, då hon förmodade, att Berta redan sof, och icke önskade att väcka henne för att ostördt få hängifva sig åt sina tankar.

Skulle det verkligen hända henne eller systemen någonting? Godt eller ondt? Deras lif hade förflutit så lugnt och enformigt ända hittills. Visserligen hem-söktes de icke af allt för stora sorger, men det beskärdes dem ej heller just stora fröjder.

Fastän Maria ägde ett sansadt och lugnt sinne, plågades hon emellanåt af denna enformighet i deras lif och längtade, hon visste själf icke efter hvad, men längtade med en häftighet, som om denna hennes känsla kunde skaffa henne vingar, så att hon kunde

flyga långt, långt bort. Sådana anfall slutade vanligen med en tåreflod, som lugnade henne och återställde jämvikten i hennes upprörda inre. De sista tårarna torkade hon alltid med ett förstulet leende öfver sin barnslighet och dåraktighet och försökte efteråt att vara mera lugn och sansad än någonsin.

Nu skulle verkligen deras stilla lif afbrytas af glada fester, männe till deras lycka?

Trött på att grubbla längre, uppsökte Maria sin säng och njöt snart af ungdomens och hälsans djupa sömn.

ANDRA KAPITLET.

Resan till Stockholm hade gått förträffligt. Utan snöhinder och förkylning hade de båda syst-rarna kommit fram, mottagna på det hjärtligaste af fru von Hjälmsberg, moster Jeanette. Denna syster till friherrinnan Stjärnholm lefde som änka efter en högre militär i hufvudstaden och under mycket goda förhållanden. Äfven hon bar ännu spår af stor skönhet och var en både ståtlig och sympatisk apparition trots sina 50 år.

Väl inkommen i den rymliga hyrkuskvagnen, utbrast Berta genast:

»Nå, kära moster, är han förtjusande, tycker också du liksom Harald om honom?»

Fru von Hjälmsberg smålog och svarade lätt förebrående:

»Nog hade jag väntat, att du först och främst skulle fråga efter Harald; förr voro ni ju så goda vänner och efter denna långa skilsmässa — — —»

»Förlåt henne, snälla moster,» afbröt Maria.

»Berta glömde sig; naturligtvis tycka vi det är mycket roligare att höra, huru kusin Harald mår.»

»Kära barn, visst förstår jag,» yttrade fru von Hjälmsberg med öfverseende, »hon menar naturligtvis ingenting ovänligt. Hennes nyfikenhet är måhända stor, liksom, för att säga sanningen, äfven min var, innan denne mycket omtalade utländing beträdde mitt hus för att blifva vår gäst. Dock är min bekantskap med grefve Lynczki af så färskt datum, att jag knappt kan eller bör fälla något omdöme om honom ännu.»

»Huru var det första intrycket han gjorde på dig?» frågade den nu äfven intresserade Maria.

»Mycket godt, nästan allt för bra, så att jag misstror det. Han bedårade mig helt enhelt, ja skratta åt mig, så gammal som jag är, låter det löjligt; icke desto mindre får jag tillstå, att jag finner honom förtjusande.»

»Det börjar blifva kusligt,» skämtade Maria, medan Berta med vidöppna ögon stirrade på moster Jeanette för att icke förlora ett ord, som rörde främlingen.

»Är han då så vacker?»

»Därom yttrar jag mig helst icke, ty smaken är så ofantligt olika, hvad den ene finner beundransvärdt skönt, förefaller en annan helt medelmåttigt eller rent utaf fult. Jag för min del tillstår, att skönare män har jag sett, men knappt någon som mera förstår att intaga än han.»

»Hur är hans sätt, hans uppträdande?»

»Han rör sig med ledig elegans och är synnerligen underhållande i sina samtal. Då han rest mycket, ty snart sagdt halfva världen tycks han hafva sett, vet han att berätta både roligt och lärorikt och

gör det med lif och hänförelse. Som vän är han exemplariskt uppoffrande, därpå har Harald fått många bevis; för djur hyser han en rörande kärlek» — fru von Hjälmsberg hejdade sig skrattande — »bäst att jag slutar, annars motsvarar verkligheten kanhända icke den föreställning ni gjort eder om greven till följd af mitt beröm, och det vore skada.»

»Ja, kära moster, nu får du öfvertaga hela ansvaret,» utbrast Maria muntert, »Berta var redan förut i oroande grad intagen af denne främling, finner hon nu ett visst stöd för sin förtjusning däri, att äfven du delar den, ja då kan man vänta sig allting af min obetänksamma lilla syster. Snälla moster, kom fort fram med några fel, som du upptäckt hos honom.»

»Sannerligen jag det kan; men kom äfven ihåg, huru få dagar jag varit tillsammans med honom; och en man som han bjuder väl till att visa sig så artig som möjligt, när han beträder ett främmande hus. Naturligtvis har han sina fel, liksom alla människor, det betviflar jag ej. Jag är till och med öfvertygad, att de hos honom träda mycket tydligt i dagen, när de visa sig, eftersom han är en eldig och uppbrusande sydländing, men ännu har jag ej haft tillfälle att iakttaga något mindre fördelaktigt hos honom och är glad däröfver.»

»Har han några af sina hästar eller hundar med sig?» frågade nu Berta ifrigt.

»Åh nej, kära barn, hvad tänker du på! Nog är han passionerad jägare och ryttare och älskar djur nästan allt för mycket, som det vill synas mig efter våra samtal och ett och annat litet drag; men just därför var han förståndig nog att icke vilja utsätta sina älsklingsdjur för den besvärliga och farliga resan hit vintertiden. För resten skulle det hafva varit en

mindre angenäm öfverraskning för mig, som icke kan ställa ett stall till hans förfogande.»

»Ja visst,» inföll Maria, »men detta hans resonnement finner jag förständigare än hvad jag hade väntat af honom. Vi föreställa oss nämligen greve Lynzki som en ovanligt excentrisk och härsklysten och bortskämd herre, må du tro, kära moster.»

»Då gör ni honom mycket orätt. Förhållanden hafva kanske gjort sitt till att hos honom utveckla själfsväld och ett visst egensinne; åtminstone måste jag antaga det efter hans berättelser om sin barndom. Af Harald har jag hört, att greve Lynzki, som förlorade sina föräldrar i kolera, när han var mycket ung, kom till en förmyndare, hvilken skötte hans uppfostran på ett oförsvarligt sätt. Förmyndaren var en egendomlig gammal ungtkarl, en enstöring, som trodde sig hafva uppfyllt alla honom åliggande plikter gent emot sin myndling genom att skaffa honom lärare. Om dessa voro dugliga eller lämpliga för det vilda, begåfvade barnet, rörde honom föga. Följden var, att gossen växte upp vind för våg, men aldrig lärde sig att lyda och arbeta. Allt för tidigt fick han äfven själf disponera öfver sin kolossala förmögenhet, hvilken nog förskaffade honom vänner och beundrare af båda könen, men om det var oegennyttan, tillgifvenheten, som drefvo dem till honom, lämnar jag därhän.»

»Nej, det är nog säkert, icke var det sanna vänner. Vet du, moster, jag börjar tycka det är riktigt synd om honom. Trots sitt glänsande namn, sin stora förmögenhet och andra yttre förmåner känner han kanske icke hvad hem och släktkärlek innebära.»

»Så är det, mitt kära barn. Därigenom låter det också förklara sig, att han fäst sig så innerligt vid

djur. Kan ni tänka eder, att han på sina resor ständigt för med sig ett förtjusande porträtt af en affiden älsklingshund, en marmorstaty som han låtit förfärdiga af en stor konstnär,» berättade fru Hjälmsberg vidare.

»Nej, hvad säger du,» utbrast Berta.

»Det var ändå en allt för långt drifven kärlek efter mitt förmenande,» inföll Maria; »men kära moster, nu hafva vi ju alldeles glömt bort kusin Harald, huru fann du honom?»

»Tack, kära barn, han är gudskelof kry, frisk och glad, precis som förr. Lika öm mot sin gamla moder till min utesägliga glädje.»

»Tackar för det; när man har en så rar och älsklig mamma, vore det otänkbart att icke hålla af henne,» sade Berta och smekte mosterns hand.

»Lilla smickrerska,» sade fru von Hjälmsberg småleende. »Men där äro vi ju framme.»

Vagnen höll framför ett af dessa ståtliga palats, belägna vid en öppen plats, som erbjuder en förtjusande utsikt öfver den lifliga vattenbassinen mellan Skeppsbron, Norrbro och Skeppsholmen. De flesta af de ståtliga ångare, hvilka uppehålla förbindelsen mellan Stockholm och städerna norr och söder om hufvudstaden, lågo öfvergifna vid kajerna i sina vinterkvarter, sakta gungande på den strida strömmen, hvilken brusar fram under Norrbro och icke låter binda sig af vinterns isiga täcke.

De små ångbåtarna, hvilka uppehålla förbindelsen emellan de olika stadsdelarna, och hvilka sommartiden i stor mängd ila emellan de större fartygen, hade äfven försvunnit så när som på några få, hvilka långsamt försökte att komma oskadda fram genom de lösa, simmande isstyckena.

Stockholms slott låg majestätiskt på sin upphöjda plats, bildande en värdig avslutning af denna ovanligt härliga rundblick, lika förtjusande i vinter- som sommarskrud.

En flyktig, hänryckt blick kastade de unga flickorna på denna vackra tafra och sprungo sedan efter fru von Hjälmsberg uppför de uppvärmda, mattbelagda marmortrapporna.

Uppkommen till våningen, slöt moster Jeanette sina systerdöttrar på nytt i sin famn och sade:

»Än en gång hjärtligt välkomna, mina söta flickor. Här är edert rum, gören eder nu hemmastadda, kl. 5 är middagstimmen. Herrarne äro bortbjudna på frukost och komma först att vid middagsbordet hälsa eder.»

Hushållerskan hade med synbar oro kommit sin matmor till mötes och, efter nigningar för fröknarna, något brådskande vändt sig till fru von Hjälmsberg:

»Förlåt, hennes nåd, att jag stör, men törs jag bedja om nyckeln till linneskåpet, där fins ju litet gammalt fint linne på nedersta hyllan.»

»Mycket rätt, Edla, men hvartill behöfver du det?»

»Peter, grefvens betjänt, har fått ett litet hål i hufvudet, det var riktigt svårt att få blodet att stanna, och nu ville jag lägga på ett förband, så godt jag kan.»

»Ja, för all del, skynda då, här är nyckeln. Hvar är Peter? Jag vill själf se till honom.»

»Han sitter i mitt rum,» svarade Edla och skyndade bort.

»Snälla moster, får jag följa med och se på honom,» bad Berta ifrigt.

»Hur kan detta väl hafva händt,» mumlade fru

von Hjälmsberg och gick, åtföljd af Berta, till hushållerskans rum.

Maria behöfde icke vänta länge på återkomsten af system, som efter en liten stund alldeles upprörd rusade in i deras gemensamma rum.

»Nu skall du få höra vackra saker om den mycket omtalade grefven,» utropade Berta med en föraktfull min.

»Hvad har då händt, berätta?»

»Det skall du strax få höra, men först och främst så vet, att jag afskyr grefven, jag —»

»Hur har du i en sådan hast kunnat ändra tanke om denne främling, har någon svärtat din idol, skulle betjänten hafva förtalat —»

»Betjänten,» afbröt Berta harmset, »nej då, Peter sitter där blek och tålig med ett stort hål i hufvudet, som han har fått genom sin herres förvällande, och ändå kallar han den tyrannen för en ängel.»

»Begär du, att jag skall sätta tro till ditt prat? Menar du, att grefven misshandlat sin betjänt på ett så upprörande sätt? Det är ju otänkbart, säkert har en olyckshändelse varit anledningen till hålet i hufvudet.»

»Hvarför försvarar du denna råa människa?» frågade Berta retad.

»Lilla vän, du är orimlig, först i ditt beröm och nu i ditt tadel; man skall icke genast döma efter skenet. Fick du egentligen veta, huru saken förhöll sig?»

»Peter berättade med tårar i ögonen, att han råkat slå ned en liten staty, och när han låg på golvet för att uppsamla bitarna, kom grefven in och rusade så häftigt fram mot honom, för att se hvad som händt, att han rätt omildt stötte till Peter, hvilken

förlorade balansen och föll med hufvudet mot ett mässingsbeslag på skrifbordet.»

»Jaså, det var tråkigt, men du får väl själf medgifva, att det omöjligen kunde vara grefvens mening att göra Peter illa. Hvad var det han slog sönder, kanske någonting oersättligt dyrbart eller kärt?»

»Statyen af den där märkvärdiga hunden, moster talte om för oss, du minns.»

»Nej, var det den. Det var skada. Då kan du väl förstå grefvens gränslösa sorg, när du hörde, hvilken afgudadyrkan han drifver med sina djur.»

»Det tillkommer ej en man af bildning att hän- gifva sig åt sådan, som du mycket riktigt kallar, afgudadyrkan och ej heller att vara så häftig och hänsynslös.»

»Mycket sant, kära Berta; men tillåt mig anmärka, man glömmе ej att sopa rent framför egen dörr.»

Utan att låtsas om systemens häntydan på Bertas lifliga temperament, fortsatte denna:

»Jag skulle aldrig säga något, om Peter tycktes vara en drumlig och otreflig betjänt, hvilken icke alls ångrade sin oskicklighet, men i stället sitter denne bleke och vackre yngling där i hög grad olycklig öfver sin tölpaktighet att förstöra detta, som var hans herre så kärt, och anklagar sig för bristande aktsamhet.»

»I sanning en ovanlig betjänt.»

»Jag tycker, att genom Peters tålmod och undergifvenhet framstå hans herres häftighet och ovänlighet i dubbelt ful dager.»

»Nå, nå, icke så ifrig, lilla Berta, nu tycks betjänten hafva förvärfvat dina sympatier i hög grad och kanhända lika oberättigadt som hans herre förut.»

»Vi få väl se, men sannerligen är jag icke kurerad, hvad grefven beträffar! Hvad tycks, fastän han

såg blodet rinna, låtsade han om ingenting och gick kallblodigt på frukostbjudningen.»

»Hvad ville du, han skulle göra? Att behandla Peters sår, förstod han troligtvis inte och visste dessutom, att det skulle vårdas på bästa sätt af kvinnohänder här i huset,» svarade Maria.

»Du misstager dig, grefven förstår sig mycket bra på behandling af sår. Peter, som i sin tillgifvenhet för sin herre framdrog åtskilliga vackra drag af oegenytta och vänlighet, utförda af denne ombytliga herre, berättade bland annat, att grefven skänkt honom lifvet åter genom sin omvårdnad, då Peter en gång blifvit sårad af en förlupen kula af en vän till grefven vid ett jaktparti.»

»Detta tycks du helst hafva förteगत för mig; medgif dock, att det talar till grefvens förmån.»

»Ja, det må så vara, men hvad den herrn ena gången gör bra, förstör han den andra.»

»Kära Berta, vi gjorde bestämdt klokast att vänta med vårt omdöme om denne intressanta främling, tills vi haft nöjet göra hans personliga bekantskap. Vi förspilla endast vår för tillfället dyrbara tid med vårt prat. Har du snart slutat din klädsel?»

»Du har rätt som alltid, förståndiga Maria,» svarade Berta och kysste systemen hjärtligt. »Jag är färdig och middagstimmen är inne, som jag ser.»

»Ja, låt oss gå.»

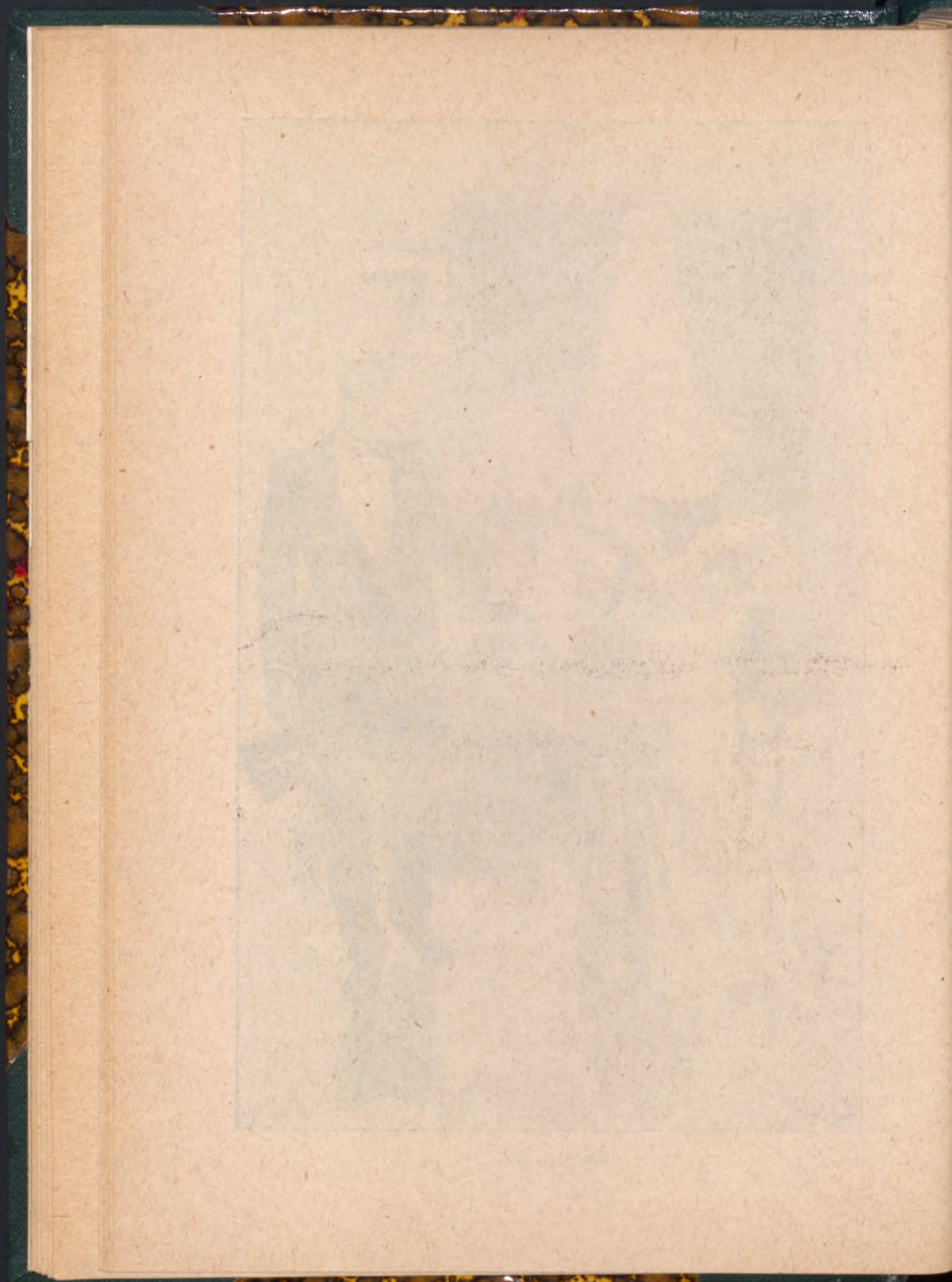
De unga flickorna skyndade sig att uppsöka husets värdinna.

I en vacker stor salong, som var både smakfullt och dyrbart möblerad, satt fru von Hjälmsberg, väntande på sina kära gäster.

På samma gång som systrarna inträdde genom en annan dörr Harald von Hjälmsberg.

Se sid. 27.

»Hjärtligt välkomna, mina kära kusiner,» ropade han gladt och gick de unga flickorna vänligt till mötes.

Berta ville som förr rusa i sin gode vän och lekkamrats famn, men stannade tätt framför honom, rodnande och förlägen. En beundrande, förvånad blick ur den unge mannens ögon förvirrade henne, och en instinktlik känsla höll henne tillbaka från den tillämnade omfamningen.

Maria däremot tog frimodigt sin kusins utsträckta hand och svarade varmt:

»Tack, käre Harald, och välkommen till gamla Sverige igen — men hvad går åt barnet,» afbröt hon sig, skrattande öfver Bertas ovanliga tystnad och förlägenhet.

»Får jag ingen vänlig — hälsning» — han ville säga en kyss, men hejdade sig, — »af lilla kusinen; har hon alldeles glömt bort sin trogne lekkamrat, som fordom höll så snällt till godo med bra mycket?»

»Nej, visst icke,» inföll nu Berta lifligt, »jag har ofta tänkt på dig och din vänlighet mot mig och är mycket glad att få se dig åter. Välkommen hem.»

»Jag tror, man har blifvit stora damen,» skämtade Harald och förde Bertas framsträckta hand ceremoniöst till sina läppar, därvid han icke kunde undgå att observera, huru liten och välformad denna hand var. Han släppte den icke genast, utan smekte den beundrande, medan han fortfor småleende:

»Att lilla handen kan vara så fin och söt, fastän hon varit med om så många pojkstreck, och på samma gång så stark, ty det minns jag än i dag, med hvilket eftertryck den utdelade örfilear och nyp, när lilla nåden var onådig.»

Berta rodnade visserligen, men hennes förlägen-

het var snart öfver, och helst hade hon genom ett nytt bevis ådagalagt, att handens styrka under de gångna åren icke minskats.

»Men hvar är din vän,» frågade fru von Hjälmsberg sin son.

»Sannerligen jag det vet — kära mor, jag förmodade att finna honom här.»

»Hvad vill detta säga, kan det hafva händt honom någonting? Det är då en riktig olycksdag,» utropade fru von Hjälmsberg bekymrad.

»Huru så, min mor? Lynczki såg jag kry och glad i morse; men på frukostbjudningen väntade vi länge förgäfvos på honom, tills ett stadsbud aflämnade två bref, ett till värden och ett till mig, båda innehållande ursäkter för hans uteblifvande, utan närmare förklaringar. Detta återbud oroade mig icke alls. I stället misstänkte jag nästan, att min kloke vän hade fått reda på, hvilka förtjusande gäster min mor väntade på förmiddagen och, eftersom han har friare händer än jag gent emot mina Stockholmsväner, utbytt nöjet att äta frukost med åtskilliga herrar mot det att artigt mottaga vissa vackra, svenska flickor.»

»Men som du ser och hör, var ditt antagande oriktigt, och jag är riktigt bekymrad —»

»Din herr vän,» inföll Berta lifligt och indignerad, »gjorde oss visst icke den äran att mottaga oss personligen, men det första vi hörde talas om vid vårt inträde i mosters hus var ett stordåd af honom, som kastade ett något tvätydigt ljus öfver herr grefven.»

»Berta, inga öfverdrifter,» varnade Maria —

Harald såg frågande från den ena till den andra och utropade:

»Men, så berätta då.»

»Peter råkade slå sönder den utomordentligt vackra statyn af grefvens favorithund,» sade fru von Hjälmsberg.

»Nej, så tråkigt! Hvad Roman skall vara ledsen,» beklagade Harald. »Han älskade detta ovanligt kloka och tillgifna djur så mycket och sörjde dess död lika bittert som en hängifven väns förlust. Då blef honom denna mycket lika och med synnerligen stor skicklighet utförda staty en svag tröst i hans sorg.»

»Ja, det var mycket synd,» instämde fru von Hjälmsberg, »likväl skall man icke hänga sitt hjärta vid sådana saker, — men du vet icke allt ännu. Grefven kom just in i rummet, när olyckan nyss skett, och rusar så förskräckt fram mot Peter, som gråtande uppsamlade bitarna, att denne fick en stöt och föll mot ett skarpt hörn med den sorgliga påföljd, att han sårades lätt i hufvudet.»

»Hvad säger du nu,» utropade Berta, nästan triumferande, »din vän tycks mig vara afskyvärd, i stället för att äga alla de egenskaper du med så friskostig hand tilldelat honom i dina bref till moster.»

»Lika ifrig som förr,» smålog Harald och nickade åt Maria, som lugnande lade sin hand på systemens arm.

»Tillåt mig att taga min vän i försvar, då han icke själf är tillstädes,» fortsatte Harald allvarligt. »Den tanken att Lynczki med vilja stötte omkull sin betjänt, får aldrig vinna insteg hos eder, ty det skulle vara en stor orättvisa mot honom. Häftig och uppbrusande kan han vara, exalterad i sin sorg, åtminstone efter vår lugna uppfattning, men aldrig rå och elak. I synnerhet skulle han icke vilja göra Peter ondt, ty denne yngling är honom mycket kär, det är ingen vanlig betjänt. Vid tillfälle skola vi bedja Roman, att han berättar för eder, huru det gick till

att Peter kom till honom. Men hur är det med hans sår?» frågade Harald, vändande sig till sin mor.

»Åh, var lugn, Edla sköter om honom, och af så stor betydenhet är det nog icke. Han blödde endast starkt. Hvar tror du emellertid grefven håller hus?»

»Troligtvis längtade han efter ensamheten för att öfvervinna sin sorg och misslynthet och for ut, himmelen vet hvart; det är naturligtvis bäst att låta honom hållas. Orolig behöver du icke vara, kära mor, han reder sig nog. Mina små kusiner beder jag att förlåta honom denna brist på nyfikenhet, som kanhända är litet sårande. Jag hoppas dock med säkerhet, att han genast skall lyckas förtaga detta första, mindre fördelaktiga intryck. Det svaga könet brukar hafva svårt att stå emot hans älskvärda personlighet,» skämtade Harald med en liten sidoblick på den förgrymmade Berta.

»Mig bedårar han säkert inte,» svarade hon tvärsäkert.

Moster Jeanette och Maria kunde icke afhålla sig från att skratta, och den sistnämnda sade med dröjande ton: »Om vi ville, så kunde vi skvallra ur skolan.»

»Bjud nu Maria armen, du Harald, så tager jag lilla yrhättan. Vi glömma maten som kallnar,» sade värdinnan.

De två paren gingo till den närliggande ståtliga matsalen och intogo middagen under skämt och glam.

TREDJE KAPITLET.

Följande morgon suto fru von Hjälmsberg och de unga flickorna i den förstnämndas kabinet, ett smakfullt och elegant möbleradt hörnrum, som erbjöd den förut beskrifna förtjusande utsikten öfver Norrström och en liten del af Söder.

»Stockholm är ändå bra förtjusande,» utbrast Berta hänryckt.

»Ja, det är verkligen en ovanligt vacker stad.» instämde Maria, »och bra roligt att äfven vi landsbor någon gång hafva tillfälle att beundra den. Därför hafva vi dig att tacka, snälla moster.»

»Ingen orsak, kära barn, ty för mig finns ingenting kärare än att få se edra glada, älskade ansikten, och jag beklagar endast, att edra besök äro så sällsynta. Men då jag nu verkligen har eder hos mig för en gång, skall jag bjuda till, att ni få riktigt njuta af Stockholm och dess sevärdheter. Därtill hör i främsta rummet frihet, och har jag tänkt, att vi inskränka våra visiter till det minsta möjliga och låta det bero vid några besök hos våra aflägsna släktingar

och åtskilliga af mina intimaste vänner, hvilka väl ej kunna undvikas.»

»Alldeles som du tycker, kära moster, du förstår bäst, hvad som bör ske i den vägen. Jag för min del trifs bäst i Haralds och ditt angenäma sällskap och längtar ej efter andras,» sade Maria.

»Men då blifva vi ju ingenstädes bjudna,» inföll Berta helt förskräckt, »och nog vore det bra roligt att få dansa någon gång. Våra nätter bruka just ej störas af dans och nattvak därhemma på landet.»

»Var lugn, lilla vän, en liten fest med dans ämnar jag själf ställa till för att roa mina kära gäster och på så sätt lättast presentera eder för min umgängeskrets, utan att behöfva fara till dem allesammans med eder; det blir kanhända mellan jul och nyår.»

Bertas ögon tindrade, och hon jublade:

»Så roligt, så roligt.»

»Men till dess,» fortfor fru von Hjälmsberg, »blifver det nog icke många bjudningar, ty före jul äro alla människor upptagna af andra bestyr. Emellertid återstå oss teatrarna och mycket annat att roa oss med.»

»Det skall bli ett sällsynt nöje att få höra god musik; däråt gläder jag mig mest, näst de treffiga stunder jag väntar mig här hemma tillsammans med dig, kära moster, och Harald,» sade Maria.

»Var så god och glöm nu icke igen att nämna både mig och grefven, som för tillfället äfven ha den äran att höra till mosters krets,» anmärkte Berta litet stucken.

»För all del, förlåt,» skrattade Maria. »Att jag glömde dig, är verkligen otroligt, ty du brukar då gifva dig all möda i världen för att ständigt påminna din omgifning om din viktiga lilla persons närvaro;

men att jag glömde grefven, är mera förlåtligt. Ännu har han icke trädt inom min synkrets och behagar kanhända ej att infinna sig, förrän vi vända hemåt igen.»

»Så du pratar — för resten hör jag herrarne komma,» anmärkte fru von Hjälmsberg, »en annan gång skola vi återkomma till våra visiter och däröfver uppgöra en liten lista.»

De båda unga männen, som nu inträdde, föredde bjärta kontraster i sitt yttre. Svart silkeslent hår omslöt Lynczki's nästan alltför smala hufvud. Mörka lifliga ögon, omgifna af långa ögonhår, som mildrade deras ibland skarpa och forskande uttryck, en fin örnnäsa och den vaxgula hyn kännetecknade honom som ett söderns barn, medan Harald, blond och blåögd som en äkta svensk, var en sådan typ af nordisk skönhet, hvilken tyvärr mer och mer sällan påträffas, åtminstone i de större städerna. Grefven förde sig med elegans och smidighet, hvilket ofta är medfödt hos de lifliga sydländingarne och icke ens kan vinnas genom uppfostran. Fastän smärt och stor, syntes han liten bredvid Harald, som hade en ung jättes breda och ståtliga figur.

Fru von Hjälmsberg utsträckte sin hand till ett välkommen, skämtsamt utropande:

»Hafva vi äntligen vår desertör tillbaka; tillåt mig presentera eder, herr grefve, för mina systerdöttrar, Maria och Berta Stjärnholm.»

Maria hälsade afmätt och intog en mycket reserverad hållning. Berta granskade emellertid nyfiket den så mycket omtalade personligheten, medan hon bläddrade i ett album och låtsade studera det. Harald trädde fram till de unga flickorna och slog sig ned hos dem.

Grefven kysste artigt värdinnans hand och yttrade med älskvärd ifver:

»Ni borde banna mig för mitt oförsvarligt själsvåldiga beteende under gårdagen! Först när det var för sent att godtgöra igen, insåg jag, huru oartigt jag betett mig mot eder, min nådiga fru, och edra systerdöttrar. Tillåt mig att till min enda ursäkt få nämna, att jag hittills framlefft mitt lif som en enstöring, hvilken ostraffadt fått följa stundens ingivelse, utan att behöfva frukta att därigenom sära eller oroa någon eller, hvad som vore en kär sak, att blifva saknad af någon.»

»Min snälla mor förlåter dig säkert gärna, min vän Roman; men för mina kusiner ansvarar jag ej. Jag är rädd, att du sårat deras egenkärlek genom denna brist på nyfikenhet att lära känna deras älskvärda personligheter.»

Maria lyftade hotande fingret mot Harald och sade:

»Du skämtar väl endast; förresten» — och här vände hon sig mot grefven — »om vi också ej hade den äran att blifva mottagna af eder personligen, så var åtminstone det första, som här i huset slog våra öron, edert namn. Efterdyncingarna af den storm, som nyss förut rasat här, nådde äfven oss.»

En snabb, förvånad blick af Harald träffade Maria och dref blodet till hennes kinder. För att mildra det stötande i hennes mindre grannliga anmärkning, nickade Harald åt sin vän och sade muntert:

»Hvad sade jag! Där har du det, en öppen krigsförklaring. Red dig nu bäst du kan, men jag önskar dig i alla fall, att du afgår med segern.»

»Fröken Stjärnholm är alldeles i sin goda rätt

att känna sig förolämpad och gifva mig en må hända välförtjänt lexa.»

»Skämt åsido, bästa grefve,» inföll nu fru von Hjälmsberg, »jag försäkrar eder, att jag rent af gladt mig däröfver, att ni företog, hvad ni hade håg till. Skall en gäst känna det behagligt i ett främmande hus, måste han framförallt veta sig vara sin egen herre, som kan komma och gå efter eget tycke. Vill ni emellertid ovilkorligen anses för en brottsling, skall jag som straff ålägga eder att berätta för oss, hvar ni var och hvad ni gjorde i går.»

»Ja,» utropade Berta lifligt, som var nyfiken och hoppades att få höra någonting roligt, »låt oss höra.»

»Delinkventen måste väl lyda, men jag hade önskat, att det mig ådömda straffet bestod uti någonting som åtminstone kunde bereda nöje åt damerna. Min beskrifning af gårdagens händelser kan tyvärr icke ens blifva roande, ty det förekom just ingenting anmärkningsvärdt.»

»Det säger ni endast för att ej behöfva meddela oss edra äfventyr,» yttrade Berta till grefven.

»Tror ni det? I så fall får jag väl lof att träka ut eder med min berättelse. Som ni redan vet, hade jag genom en ledsam tillfällighet blifvit beröfvad ett kärt minne och kände mig gränslöst förstämnd och sorgsen. Jag längtade ut och ströfvade länge omkring på gatorna. Slutligen visste jag ej, hvar jag var, och då jag äfven kände mig trött, tog jag den första lediga släde jag mötte och lät kusken köra mig, hvart han behagade. Ut i det fria var min enda önskan. Snart befunno vi oss på Djurgården, som jag kände igen sedan vår utfärd häromdagen. I en lång backe rådde samma lif som sist; pojkar och flickor lågo eller sutto i de mest obekväma ställningar på sina

små källkar och rusade utför backen under skrik och övåsen. Mina hästkrakar voro af det mest beskedliga slag man kan tänka sig, men när en af pojkbýttingarna råkade komma dem alldeles in på livvet med sin lilla kälke, blefvo de så förskräckta, att de slogo åt alla sidor med den påföljd, att en annan liten gosse, som stod i närheten, fick en knuff af den ena hästen, så att gossen föll omkull. Det blef ett förfärligt hallå bland ungdomen, och jag kände mig helt obehaglig till mods.»

»Stackars vän, det var då en riktig olycksdag i går.»

»Ja, det tänkte jag då också, ty inte kände jag mig angenämt berörd af den situation jag iråkat. För att undslippa den med oroväckande hastighet tillväxande skaran af nyfikna och deltagande, tecknade jag åt kusken att taga pojken och hans lilla kälke upp i vår släde och fråga honom efter hans hem, dit vi skulle köra. Sagdt och gjordt. Gossen glömde snart sina tårar öfver nöjet att få åka, och visade det sig äfven till all lycka, att skadan endast bestod uti mindre, temligen ofarliga skråmor. Hans närbelägna föräldrahem tycktes vara en mycket tarflig bostad, men ändå snygg och ordentlig. Modern, som förskräckt rusat ur stugan vid slädens ankomst, var en ännu ung och vacker kvinna, som tackade på ett förvånande höfviskt sätt, när hon mottog sin gosse och en liten penninggåfva ur min hand.»

»Detta lilla intermezzo hade kanhända det goda med sig att du kom ifrån dina ledsamma tankar.»

»Alldeles, min vän, och för att slippa blifva ett nytt rof för min sorgsenhet, så — ja nu skratta ni bestämdt åt mig — steg jag in i den inte alls motbjudande stugan, slog jag ned i en bekväm länstol

och lät bjuda mig på den kost, kvinnan lagade, och hvilken luktade mycket aptitligt.»

»Nej, är det möjligt — och det kallar ni ej något äfventyr,» skämtade fru von Hjälmsberg.

»På hvad bjöd din unga värdinna?»

»Det smakade som fläsk med löksås, tror jag. Kvinnan gjorde mycket nätt i ordning allting och såg förtjust på, huru jag lät mig väl smaka hennes enkla anrättning.»

»Och ingen otreflig karl infann sig för att störa eder tète à tète och dokumentera sig som herre och äkta man, törstande efter ditt lif och din börs?» frågade Harald skrattande.

»Visst icke. Gossen visade mig på min fråga efter hans fader ett porträtt af en frisk, treflig karl, som godmodigt från sin plats på väggen såg ned på de sina och mig inkräktaren; om jag förstod gossen rätt — min kännedom om svenska språket är just ej stor, som ni vet, — var fadern på ett fartyg långt, långt bort.»

»Ja, vet du Roman, nu har vår nyfikenhet blifvit så retad, att jag tror, vi ålägga dig som ett ytterligare straff, att du äfven förskaffar oss en titt in i ditt nyupptäckta paradys.»

»Ingenting hellre än det.»

»Jag skulle likväl råda herr grefven att här i vittnens närvaro förklara sig afstraffad och icke sinnad att underkasta sig vidare infall,» menade fru von Hjälmsberg, »hvem vet, hvad annars ungdomen ännu kan hitta på.»

»Tack för rådet, min nådiga, men jag skall försöka stå mitt kast. Först och främst föranstaltar jag då, om det vinner damernas bifall, ett litet slädparti och för eder till min nyvunne lille vän på Djurgården.»

Berta klappade händerna af förtjusning.

»Hvem befaller hennes nåd därvid till sin kavaljer?» frågade grefven.

»Jag skall bjuda en gammal vän att följa med mig, så får ungdomen hålla tillsammans.»

»Vägar jag då anhålla om den äran att vara eder kavaljer, min fröken,» sade grefven vändande sig till Maria.

»Var öfvertygad, att jag uppskattar edert vänliga anbud till sitt fulla värde, men då det endast finns två herrar och två damer, vore det ju att alldeles betaga de båda andra friheten att själf välja, om vi bestämde oss att blifva ett par. Låt därför slumpen afgöra,» bad Maria.

»Som ni behagar.»

Harald och Berta sågo på hvarandra med snopna miner, och den förstnämnde sade:

»Bästa Maria, vi hade nog som goda barn funnit oss i vårt öde med undergifvenhet — dock ske som du önskar.»

Berta kände sig just icke smickrad af Haralds anmärkning och förklarade därför i afmått ton:

»Äfven jag vill, att det drages lott, så att slumpen afgör, hvilken kavaljer en hvar af oss må få på slädpartiet.»

»Din vilja är min lag, nådigaste lilla kusin.»

Harald tog ett med sorgkanter omgifvet visitkort, som låg på en i närheten stående skål, och klippte två remsor, så att den ena blef svart, den andra hvit.

»Mina damer,» sade han med komiskt allvar, »ni sen här en svart och en hvit kula — förlåt, det skall föreställa det — den svarta afser naturligtvis min mörke vän och den hvita —»

»Dig, du oskuldsfulla hvita dufva,» kunde Berta icke låta bli att infalla.

»Ja, just så hade jag tänkt mig det, om du tillåter. Nu tager jag en af remsorna i hvardera handen och Maria, som den äldsta, hafve förmånsrätt att välja.»

»Mycket bra, Harald,» sade Maria, »är du färdig?»

»All right, my dear.»

»Vänster.»

»Den svarta remsan!»

»Ödet!»

»Berta, så blifva vi ändå ett par, är du nöjd,» jublade Harald.

»Mig hade det varit alldeles likgiltigt, men eftersom slumpen afgjort det på det här sättet . . .»

»Seså, lilla onåd,» afbröt Harald henne, »var god igen och småle mot din trogne riddare.»

»Nu är den saken arrangerad,» sade fru von Hjälmsberg, »och som jag hoppas till allas belåtenhet. Då vi för tillfället glädja oss åt det mest lämpliga och vackra vinterväder man kan tänka sig, är det ej skäl att uppskjuta slädpartiet allt för länge. Om vi skulle företaga utfärden i morgon vid middagstiden, eller hvad tycken I?»

»Ja, det blir ypperligt! Förtjusande!»

»Sålunda är sörjdt för morgondagen, återstår att skaffa oss en förnöjsam kväll i dag; hvad spelas på operan, Harald?» frågade hans moder.

»Romeo och Julia är annonserad för i kväll och Otello för öfvermorgon.»

»Det passar utmärkt; dessa operor komma säkert att slå an på mina unga gäster, glöm ej att skaffa biljetter, Harald.»

»Tycker äfven ni om musik, herr grefve?» frågade Maria.

»Mycket, min fröken.»

»Ni är kanhända stor virtuos på något instrument eller till och med sångare?»

»Visst icke, jag är en autodidakt i musik, spelar och sjunger som naturen har lärt mig,» svarade grefven.

»Jag behöfver ej upplysa dig, kära kusin, att min vän är ovanligt skicklig både på piano och som sångare, ty det kan du bäst själf bedöma, när du får höra honom.»

»Skulle det vara mycket ogrannlaga att bedja om litet musik?» frågade Maria artigt.

»För all del, om det kan bereda eder något nöje, är jag gärna beredd därtill.»

»Så snällt af eder, herr grefve,» sade fru von Hjälmsberg tacksamt, »och om ni tillåter mig en särskild bön, så sjung de egendomliga, melodiosa polska folkvisorna, ni föredrog häromdagen, och hvilka hänförde oss.»

»Med största nöje,» sade Lynczki och gick med spänstiga steg till flygeln, som stod i den bredvid liggande stora salongen.

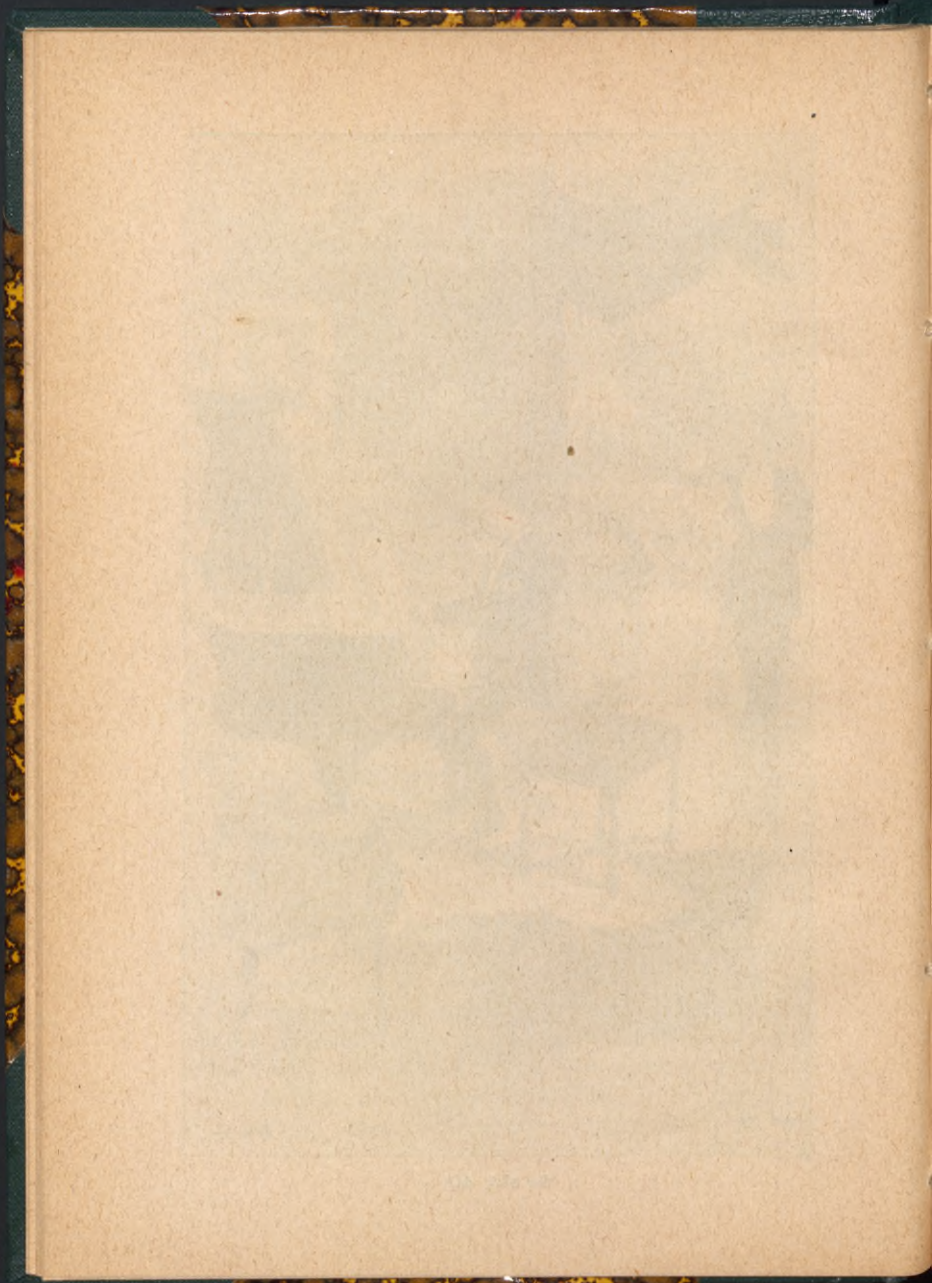
Han kände inga noter, utan ägde denna sällsynta förmåga att kunna återgifva alla de melodier hans musikaliska öra uppfångat.

Det blef alldeles tyst i rummet vid hans varma och okonstlade föredrag af dessa säregna, ibland djupt melankoliska, ibland vildt uppsluppna melodier, hvilka aldrig förfela sin verkan på åhörarne. Alla vaknade liksom ur en dröm, när musiken tystnade.

»Redan slut!» hviskade Maria.

»Tack, bästa herr grefve,» sade värdinnan, när

Lynczki återvände till kabinettet och intog sin förra plats, »de äro oförlikneliga, dessa melodiska folkvisor.»

»Hvilken egendomlig musik,» anmärkte Maria, »ömsom glad, ömsom sorgsen, full af skarpa kontraster, kännetecknar den helt visst folklynnnet, är det icke så?»

»Ja, ni har rätt, min fröken. Folkvisor, barn af ögonblickets ingifvelser, äro ju alltid ett eko af folkens skaplyne. Polacken är mild, känslig och högsinnad på samma gång som liflig och passionerad. Beklagligt nog har det sekellånga förtryck, polska folket varit utsatt för, och gent emot hvilket det känt sig vanmäktigt, icke undgått att trycka sin prägel på både dess karaktär och sång. Förtviflan och håglöshet växla hastigt med vild glädtighet och öfvermod.»

»På mig gör det beklagansvärda Polen och dess förtryckta söner intrycket af en fallen storhet, hvilken icke kan resa sig, men gör fåfånga, förtviflade försök därtill,» yttrade Harald.

»Denna liknelse är väl ändå icke alldeles riktig,» svarade Lynczki, »säg hellre, att det företer bilden af en kullkastad hjälte, hvilken obarmhärtigt beröfvats armar och ben, för att den stympade bålen icke skulle kunna försvara sig. Man söge gärna hjärteblodet ur honom, om det vore möjligt. Det har dock icke lyckats ännu, och hoppas vi polacker, att så aldrig skall ske. Naturen har så rikt utrustat detta land och folk, så att det vore högst beklagligt, om denna nation alltid behöfde framlefva sina dagar undertryckt af främmande herrar. Varma fosterlandsvänner och stora män komma nog en gång att uppstå ur våra led, för att väcka detta genom långa års lidanden förslöade folk, — om med lycklig framgång

eller till dess fördärf, det får framtiden visa. Jag för min del,» fortsatte greven, »måste tyvärr erkänna, att jag väl har detta intresse, men icke äger den kraft, som behöfves, för att hjälpa mina bröder. Likasom en dödssjuk kär vän, plågad af lidanden, hvilka äro omöjliga att lindra, är en syn, man helst skyr, undviker jag för närvarande de mina. Dock äro min kärlek och medömkan för fosterland och folk icke ringare för det; och då stunden är inne, skall Polen äfven finna mig bland sina söners leder.»

Betjänten anmälde: friherre Kreutz.

»Förlåt afbrottet,» hviskade Harald till sin vän, »Kreutz är en intim bekant till oss.»

»Välkommen, herr baron,» hälsade fru von Hjälmsberg den inträdande, en medelålders herre med bleka drag, hvilka upplystes af ett par lifliga, intelligenta och på samma gång godmodiga ögon.

»Välkommen, käre farbror,» instämde Harald och mottog artigt den prydligt klädde gubbens hatt.

»Tack, min högt ärade fru,» sade Kreutz och bugade sig med gammaldags sirlighet, »tack Harald, ni kunde nog tänka eder, att gamle Kreutz snart skulle infinna sig för att hälsa de vackra rosorna ur skogen,» och härmed framträdde han till systrarna, hvilka presenterades af värdinnan.

»Och här, farbror, får jag föreställa min vän, grefve Lyneczki.»

»Stor ära, stor ära, hoppas ni trives i vårt vackra Stockholm, herr grefve,» sade Kreutz och bjöd främlingen sin fina, smala hand till hälsning, medan han med en snabbt forskande blick öfverfor Lyneczki's gestalt.

»Förträffligt, herr baron, huru vore det ock an-

nat tänkbart i detta förtjusande hem och detta utsoekt angenäma sällskap.»

»Ja visst, det är klart. Hos min värderade väninna befinner hvarje människa sig väl, — jag går till och med så långt, att jag påstår, det man känner sig ingenstädes så nöjd och lycklig som i hennes nåds trollkrets.»

Berta skrattade godt, det förekom henne så löjligt att se och höra denne, i hennes ögon gamle herre tala på ett sätt, som hon tyckte endast tillkom de unga.

Fru von Hjälmsberg sade lätt förebrående:

»Ni bringar mig ju i förlägenhet med edert smicker inför dessa barn, min vän.»

»Men det är mig alldeles omöjligt att lägga band på min lifliga beundran för eder, min nådiga,» försäkrade Kreutz så godmodigt ifrig, att alla ovillkorligen drogo smått på munnen. »Dock gör jag kanhända klokast att gömma mina förklaringar, till dess vi befinna oss vid ett af våra trefliga samkväm vid tebordet eller piquetpartiet.»

»Vet du, farbror,» skämtade Harald, »jag skall spela en smula försyn och hjälpa dig med det allra snaraste till en tête à tête. Mamma har ännu ingen kavaljer vid ett litet slädparti, som vi planerade nyss för i morgon förmiddag.»

»Om jag får anhålla om den stora äran.»

»Men edert kläna bröst, baron Kreutz, har ni glömt det?»

»Min nådigaste fru, det utgör numera lyckligtvis intet hinder!»

»Vägar ni verkligen utan men för eder hälsa åka öppen släde vid så låg temperatur?»

»Jag försäkrar; det får jag och önskar för öfrigt

ingenting högre. Då jag sista gången lämnade Nil-landet, förklarade läkaren mina lungor fullkomligt botade, och därför tala vi aldrig mera om mitt svaga bröst. Förresten känner jag ännu rätt mycken lefnadslust och är glad att få stanna på denna skröpliga jord.»

»Om det verkligen icke skadar eder, är jag mycket glad att få min gamle vän till ledsagare på färden.»

»Det är då afgjort, min nådiga.»

Allt emellanåt hade baron Kreutz fixerat grefve Lynczki och yttrade nu, vänd till honom:

»Vet ni herr grefve, att min tro är, att vi bestämdt träffats en gång förut i lifvet, men hvar och när, det är knuten; den som kunde utfundera det!»

»Åh verkligen, tyvärr förefalla mig edra drag icke alls bekanta, och vågar jag nästan tvifla — —»

»Otänkbart vore det emellertid icke,» inföll Harald, »båda två ha ni rest mycket och kunde ju hafva råkats någonstans.»

»Nu har jag det!» utropade Kreutz och hoppade som elektriserad upp från stolen, »allting står lifligt för mitt inre öga. Ni måste ha varit i Kairo, såvida jag ej förblandar eder med någon, som ni är mycket lik?»

»I Kairo! Jo, herr baron, både ofta och länge har jag vistats där.»

»Näväl, hör då på, om ni känner igen situationen. När jag som en riktig dagdrifvare vandrade en afton på gatorna, hindrade mig en folkskockning att fortsätta. Nyfiken som jag var, tänkte jag naturligtvis att taga reda på, hvad som var å färde. Just när jag väl kommit i midten af vimlet, aflägsnade sig en grupp, bestående af tre personer, och trängde sig in i ett närliggande kafé. En af dessa tre måste

ni ha varit, om mitt minne ej bedrager mig, den andre var en tjock, något plump sälle, som skrattade rått, och den tredje en blek mager gosse, hvars nakna rygg var betäckt af blodiga strimmor, tydliga bevis på undergången misshandling.»

Grefven, som liksom de andra uppmärksamt hört på, smålog nu och sade:

»Alldeles riktigt, herr baron, situationen, som var högst obehaglig för mig i förbigående sagdt, känner jag alltför väl igen, det var, då jag köpte Peter.»

»Ser ni, jag tog ej miste.»

»Få vi, som ej voro med, höra litet mera,» bad fru von Hjälmsberg.

»Förmodligen tycker herr grefven bättre om, att jag berättar,» sade Kreutz artigt, »och fastän jag ej var med om början af händelsen, fick jag höra den genom de kringståendes lifliga meningsutbyten, hvilka allt efter lynne och uppfattning berömde eller tadlade grefvens handlingssätt, och kan jag därför tillfredsställa damernas nyfikenhet. En utsvulten gråtande gosse misshandlades svårt af sin råde herre, som tvang honom att bära alltför tunga bördor. Då lade grefven sig emellan och förebrådde den obarmhärtige sällen hans handlingssätt.»

»Med den påföljd,» inföll grefven skrattande, »att nära nog äfven jag fått smaka hans piska.»

»Men guldets, det allsmåktiga, gjorde honom spak och höflig, var det ej så?»

»Ja,» fortsatte grefven berättelsen, »jag bjöd honom pengar, för det han icke skulle behandla barnet omänskligt. Men mannen kunde icke förstå annat, än att jag ville äga gossen, då jag nämnde en summa, hvilken han antagligen tycktes finna stor nog, och beredde sig att afstå från sin slaf. Mig föreföll likväl

utsikten att blifva belastad med detta ouppfostrade barn mindre angenäm, och jag protesterade, men gossens bedjande blickar fängslade mig och jag lät saken hafva sin gång.»

»Är Peter, eder nuvarande betjänt, detta barn?» frågade Berta.

»Ja, min fröken. Trogen och tillgifven som en hund.»

»Hvad gjorde ni utaf honom i Kairo?» frågade Kreutz intresserad.

»Goda råd voro dyra. Pysen var villig och snäll, han hade helt enkelt gifvit sitt lif, om jag önskat det, men annars begrep han intet. Han endast gapade på allting med gränslös förvåning och var nästan skygg och rädd för åtskilliga främmande saker och ting. Lyckligtvis reste en bekant till mig hem, och jag bad denne att taga gossen med och aflämna honom till en af mig namngifven person, hvilken tycktes mig rätta mannen att göra ett försök att civilisera gossen.»

»Huru har försöket lyckats?»

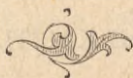
»Utmärkt, Peter är språkkunnig, intelligent och en förträfflig kammartjänare. Utomdessa har han bibehållit många af den racens företräden, t. ex. anspråkslöshet och det stoiska lugnet, som kommer oss båda väl till pass vid vårt umgänge, ty jag för min del kan tyvärr ej berömma mig af tålmod och hänsyn,» svarade greffen.

»Frukosten är serverad,» anmälde betjänten för värdinnan.

»Låt oss fortsätta vid bordet. Jag hoppas baron Kreutz stannar för att dela vår måltid,» inbjöd fru von Hjälmsberg.

»Hjärtans gärna, min nådiga, får jag ha den äran!» Kreutz bjöd artigt sin arm åt värdinnan.

»Drufvans saft hjälper kanhända till, att herrarna hitta flere gemensamma minnen,» skämtade Harald, gick fram till Berta och lade hennes arm i sin, medan grefven bugade sig för Maria.

FJÄRDE KAPITLET.

Tre bekväma och eleganta slädar flögo fram på den hårdfrusna snön efter vägen till Djurgården och väckte icke ringa uppmärksamhet hos de förbigående, hvilka äfven njöto af det förtjusande vintervädret. En mild sol kastade sina svaga strålar öfver den längs vägen löpande isbanan, hvilken vimlade af muntra skridskogångare af alla åldrar. Skogens träd voro höljda med blixtrande snömassor, som böjde grenarna nästan till marken. Bjällrornas klingande och ungdomens muntra skratt afbröto angenämt den högtidliga tystnad, som rådde i skogen.

I den första af de tre slädarna körde grefve Lyneczki för Maria och i den andra Harald för Berta, medan baron Kreutz och fru von Hjälmsberg följde i den sista, inhöljda i dyrbara pälsverk. Den skarpa luften framkallade friska rosor på de ungas anleten, och deras ögon blixtrade af ungdomsglädje.

»Hvad tycker ni om vår nordiska vinter?» frågade Maria sin kavaljer.

»Förträffligt, min fröken.»

»Men fryser ni ej?»

»Inte alls, jag känner mig så behaglig till mods som icke på länge.»

»Obegripligt!»

»Jag tycker det är icke så ofattligt,» menade grefven småleende.

»I alla fall är det synd, att ni icke får se Stockholm och för resten hela vårt land sommartiden, som då är ännu skönare.»

»Det betviflar jag visst icke, men mig vill det nästan synas riktigast att se edert land i vinterskrud. Man förbinder ovillkorligen föreställningen om norden med köld och is.»

»Kanhända väntade ni att möta isbjörnar på Stockholms gator?» skämtade Maria.

»Icke det precis, men säkert är, att jag icke vågade hoppas att möta så mycken fågring, åtminstone icke på så nära håll, som lyckan beskärt mig.»

Maria mötte grefvens lifliga, talande blickar med lugn. Hon kände sig road och smickrad öfver det fördelaktiga intryck, hon tyktes göra på sin kavaljer, utan att vidare fästa någon vikt vid den så hastigt uppflammande lågan i sydländingens bröst.

»För resten hindrar ju ingenting, att jag en annan gång besöker Sverige på sommaren,» fortsatte grefven, »jag kommer helt visst att längta därefter.»

»Ni reser då beständigt?»

»Långt därifrån, de sista åren har jag varit mycket hemma, men ibland blir det mig för tomt och trångt, och då måste jag ut.»

»Bor ni alldeles ensam på eder egendom?»

»Ja, det vill säga, goda vänner pläga alltid hålla mig sällskap.»

»Harald är väl ofta hos eder?»

»Tyvärr allt för sällan, han är så plikttrogen och nitisk i sin tjänst. Det är endast vid någon uppvisning af mina hästar eller en arrangerad jagt, som det lyckats mig att locka vännen Harald till min egendom, det vackra Rocher, annars är det, som sagdt, svårt nog, och jag måste vanligtvis resa till Paris och slå mig ned på mitt hotell där, när jag vill träffa min käre vän.»

»Jaså, Harald är flitig och duglig.»

»Han lär sköta sig utmärkt, har jag hört berättas.»

»Det var bra roligt. Vi släktingar ställa honom så högt, att det vore oss en sann fröjd, om det gick honom så väl i händerna, som han förtjänar.»

»Lyckliga människa,» suckade Lyneczki.

»Hvarför det?» frågade Maria.

»Att äga sådana släktingar! Vore han ej min bästa vän, kunde jag bli afundsjuk på honom.»

»Ni skämtar. Nej men se där» — Maria pekade ned på isbanan — »hvad de åka bra, ser det icke förtjusande trefligt ut?»

»Mycket vackert,» svarade grefven, utan att ägna synnerlig uppmärksamhet åt de åkande. »Ni måste taga eder särdeles bra ut, när ni åker skridsko, ni som är så graciös.»

»Vet ni då, om jag åker alls?»

»Det tager jag för gifvet.»

»Men ni glömmet väl ej bort vårt mål, gossen och hans moder?»

»I edert angenäma sällskap glömmet man allt annat.»

»Tror ni, att ni hittat till bostaden?»

»Var lugn, jag skall bjuda till och koncentrera

min uppmärksamhet på vägen, säkert äro vi strax framme.»

Efter någon kortare tids åkning höllo mycket riktigt slädarna framför ett lågt hus, hvars nyfikna invånare manngrant störtade ut, däribland äfven pojken och den unga modern, som genast kände igen sin välgörare.

Den tarfligt, men ordentligt klädda hustrun kom fram och neg, frågande om hon kunde vara herrskapet på något sätt till tjänst. Pojken stod och gapade på all denna prakt, tills modern gaf honom en lindrig knuff, hviskande »tacka den snälla frun, för att hennes man var så god mot oss.»

Maria rodnade och kastade en snabb blick på sin följeslagare för att utröna, huruvida han hade förstått. Gissningsförmågan tycktes emellertid vara mycket utvecklade hos Lynczki, ty utan att äga vidare känedom om svenska språket, begrep han af moderns och barnets rörelser, för hvem de ansågo Maria, och smålog road däråt. Som öfverenskommet var, skulle Maria skänka kvinnan ytterligare en penninggäfv, hvarigenom de öfverlyckliga människorna ännu mera bestyrktes i den tron, att Maria vore grefvens hustru. Oändligt förlägen, afvisade Maria all tacksamhet och pekade på Lynczki som den gode gifvaren, dock utan vidare resultat. Hon påskyndade därför hemfärden, så mycket mer, som Bertas och Haralds hviskande och skrattande smått retade henne.

Något genomfruset, men gladt och muntert anlände det lilla kottet efter två timmars angenäm färd till hemmet, hvarest lämpliga varma anrättningar snart jagade kylan på flykten.

Så förflöto dagarna för de unga flickorna med

blixtens hastighet under nöjen af alla slag. Som öfverenskommet var, inskränktes visiter och bjudningar till det minst möjliga. Förmiddagarna upptogs af att beundra Stockholms olika museer, slott samt andra sevärdheter, och kvällarna tillbragtes ofta på teatern, ett stort och sällsynt nöje för Maria och Berta, men ingen dag gick till ända, utan att någon liten stund ägnats åt grefvens musik. Åhörarna kunde aldrig få nog däraf, och Lyneczki var själf lika mycket road af att spela och sjunga, som de andra att höra på.

Den dagliga sammanvaron mellan de unga männen och flickorna bragte dem fortare på vänskaplig fot med hvarandra, än årslång bekantskap i stora världen skulle hafva gjort.

Deras lilla krets förstorades ofta genom baron Kreutz, hvilken's älskvärda personlighet ökade trefnaden med spirituella samtal och lifliga berättelser. Herrarne hade många gemensamma reseminnen, och de unga flickorna lyssnade, som om det berättats sagor ur tusen och en natt, när för deras tjusta sinnen upprullades taflor af österländsk skönhet och prakt.

I synnerhet Marias uppmärksamhet slappades aldrig, och blef hon därigenom snart en stor gunstling hos baron Kreutz. Harald, som observerat detta, anmärkte skämtande till sin mor — »du har bestämdt fått en rival i Maria, mamma lilla» — hvilket yttrande upptogs ganska tankfullt af fru von Hjälmsberg. Skulle Kreutz fästa sig vid Maria och fria!? En bättre, ädlare man kunde hon ej finna. Hans ålder var ej så hög, som man kunde förmoda af hans späda figur och bleka drag, en följd af årslånga lidanden, hvilka emellertid nu voro häfda,

och var det att hoppas, att han skulle få lefva ännu länge till fröjd och nytta för sin omgifning. Hans ekonomiska ställning ansågs för briljant; utomdess var han gifmild och god.

Marias tankar sysslade ej med framtiden, hon njöt endast i fulla drag af det närvarande. Det är så berusande att vara omgifven af så mycken kärlek! Ja, modern hade haft rätt, det gjorde henne godt att komma ut i andra omgifningar. Hennes af naturen friska lynne tog nu öfverhanden och hon skrattade och log åt hela världen, tacksam och förnöjd.

För Berta hade ända hittills allting i världen ständigt skimrat i rosenrödt; hon fann det för närvarande om möjligt ännu härligare än förut och var munter och uppsluppen som ett älskligt barn. På samma gång gäfvos obestämda aningar och känslor om lycklig kärlek åt hennes öga en djupare glans och åt hennes sätt en större innerlighet.

På en af de närmaste förmiddagarna hade baron Kreutz frukostbjudning för fru von Hjälmsberg och hennes gäster. Hans stora välbelägna ungarlsvåning gjorde ett på samma gång hemtrefligt och elegant intryck. Den var rikt prydd med konstverk af alla slag, hvilka Kreutz hemfört från sina resor. Förtjusande blomsterarrangemang, som trots vintertiden funnos öfverallt, fyllde rummen med välukt. Hemmet röjde en ägare med fin smak och bildning, och hvilken ägde medel att tillfredsställa hvarje förständig önskan. Hans gäster kände sig genast hemmastadda och granskade med förlätlig nyfikenhet alla de vackra och egendomliga sakerna; Kreutz öfverträffade sig själf som värd. Outtröttlig att visa och förklara, visste han att samtidigt på sitt torroliga sätt berätta små anekdoter, som hängde tillsammans med hans konstsaker.

»Se här till exempel, denna egendomliga fruntimmersprydnad,» sade Kreutz och framtog en halskedja, vid hvilken hängde små runda bilder på jämnt afstånd från hvarandra, »den är ett minne af en ganska besynnerlig händelse.»

Skälmaktigt blickade han därvid på sina andäktiga åhörare. Kedjan gick från hand till hand, och hvar och en gissade, hvad och från hvem den kunde vara.

»Farbror, säkert är den från *henne*,» utropade Harald.

»Hvad du är klok och gissar bra, naturligtvis är den från henne.»

»Hvilken henne?» frågade Berta nyfiket.

»Äfven jag tror, att denna kedja står i samband med en dam, kanhända till och med en haremsinnevånarinna,» sade greffen småleende, »ty jag vet, att dessa smycken äro omtyckta bland dem och anses för lyckobringande.»

»Saken blir värre och värre, en haremsdam,» skrattade Berta.

»Aj, aj, herr baron, i hvad för slags märkvärdiga äfventyr har ni varit inblandad,» skämtade äfven Maria.

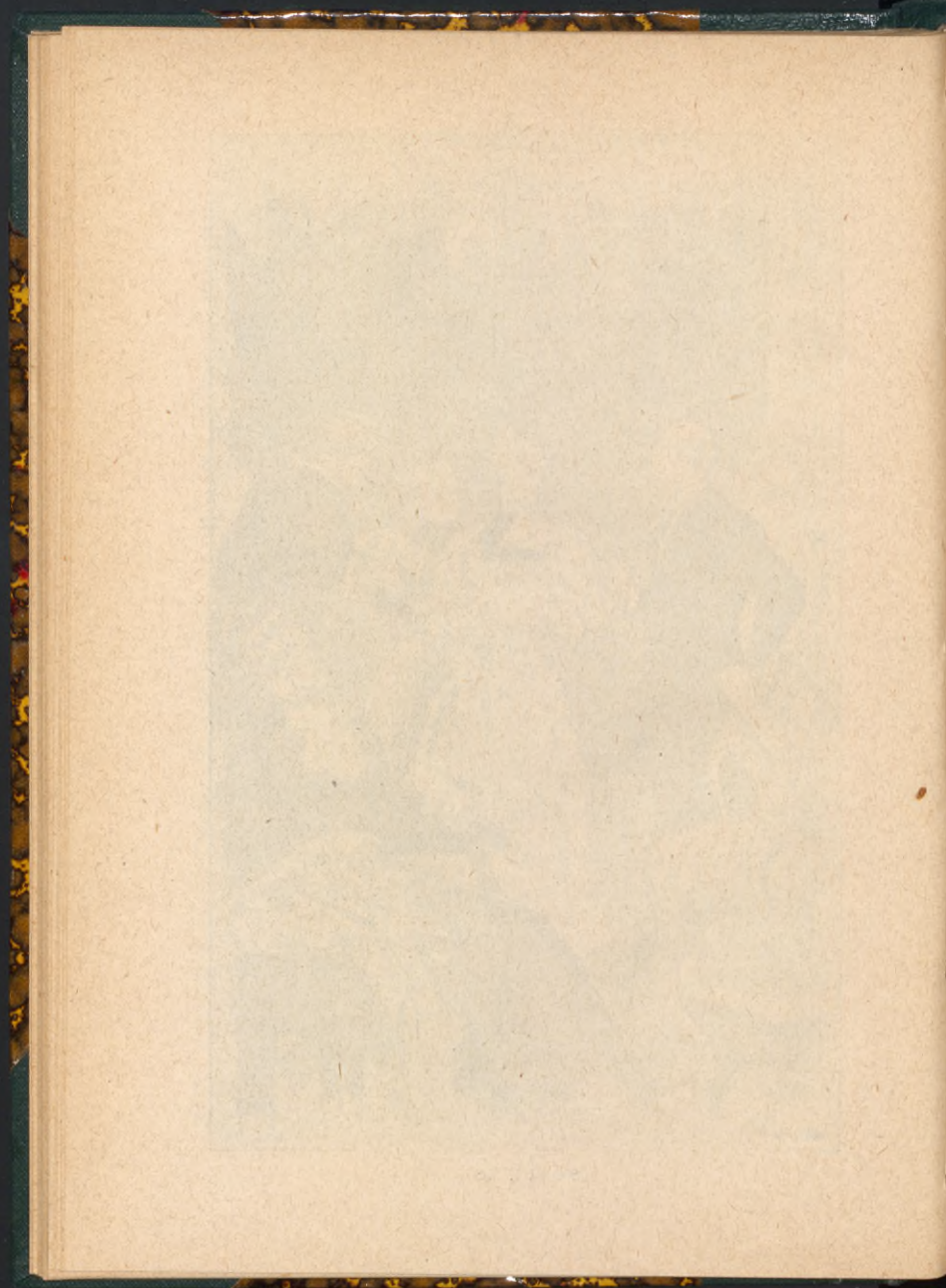
»Nu är jag vackert fast,» sade Kreutz och försökte se allvarsam ut, fastän hans små lifliga ögon sköto blixtar af förnöjelse öfver den allmänna nyfikenheten. Han upptog hastigt ett egendomligt, nästan genomskinligt hvitt sidentyg och fästade den allmänna uppmärksamheten på detta.

»Se här denna väfnad —»

»Nej, nej,» ropade alla i korus, »vi vilja ingenting annat se, om vi ej få höra, hur det hänger ihop med kedjan och haremsdamen.»

Se sid. 56.

»Jaså, ingen möjlighet att slippa undan detta gruffiga minne?»

»Ingen, herr baron,» skämtade Maria, »i vår egenskap af gäster tillåta vi oss att vara despoter och befalla eder att ögonblickligen tillfredsställa vår nyfikenhet.»

»Eder slaf måste väl då lyda, min sköna. Alltså, det var en mörk kväll, rättare sagdt en kolsvart natt —»

»Hu så kusligt —»

»På eftermiddagen hade det varit ett förskräckligt åskväder, hvilket slutligen ändade med ett regn, så tätt och intensivt som det endast förekommer i södern. Den varma regnluften, som kommer alla blommor att dofta dubbelt starkt, hade alltid varit särdeles angenäm för mitt kläna bröst, och jag längtade att komma ut och njuta densamma. Jag beslöt att taga en promenad, fastän natten redan fallit på. Stjärnorna började här och där genombryta de jagande molnen och gafvo ett ovisst sken åt de ensliga stigar, på hvilka jag vandrade.»

»Men huru kunde ni vara så oförsiktig att uppsöka så människotomma vägar alldeles ensam i mörka natten,» förebrädde fru von Hjälmsberg.

»Hvad gör man ej för sin skönas skull, säkert ett rendez-vous,» inföll Harald med pathos.

»Nå, baron Kreutz,» utropade Berta otåligt, »när kommer haremsdamen.»

»Hon, den skönaste af alla,» deklamerade Maria.

»Tålmod, mitt herrskap! Jag hade riktat mina steg åt de härliga lustgårdar, hvilka omgifva de flesta af palatsen och insöp begärligt den kostliga, med blondoft mättade luften. Med ens hörde jag hofslag af hästar och sorlet af människor. För att ej i mörk-

ret bli skadad af ryttarne tryckte jag mig tätt intill ett praktfullt portgaller, ingången till en af dessa nyss nämnda underbara sköna lustgårdar. — Fortare än jag kan berätta, hände nu någonting oväntadt. — Porten gaf efter till min gränslösa förvåning, och jag tumlade baklänges in i — jag visste då ej riktigt, om det skulle blifva mitt paradiset eller helvete. — Innan jag hann tänka öfver den besynnerliga situation jag iråkat, kände jag ett par mjuka armar om min hals och hörde en sympatisk röst på bruten franska hviska — »tack ädle vän, tag detta som minne och tyst som grafven.» Min sköna lämnade mig lika hastigt, som hon kommit, och störtade emot ryttarna, hvilka nu hunnit till porten. Hon mottogs mycket varmt af den ene af dem och sattes med hans hjälp på den andra hästen, hvars ryttare till fots försvunnit i mörkret. Det unga paret flydde, som om det onda samvetet jagat dem, och där stod jag ensam och bedöfvad, icke troende på mina sinnens vittnesbörd, om ej kedjan varit i min hand.»

»Men,» undrade Berta, som ej kände sig fullt nöjd, »tror baron, att det var en haremsdam?»

»Huru skall jag kunna veta det?»

»Fick ni aldrig närmare reda på sakens egentliga sammanhang?» frågade Maria.

»Aldrig.»

»Så eget.»

»Jaså, farbror begär, att vi skola taga denna lilla historia för kontant,» skämtade Harald, »du får ursäkta, att jag, som känner din makt öfver kvinnorna, tror mindre på slumpen än kontrahenternas goda vilja att träffas, och ryttaren på hästen var säkert ingen annan än farbror själf.»

»Vet du inte hut pojke, att göra narr af mig gamle man.»

»Jag tror, farbror koketterar med sin ålder, men eftersom vi mycket väl veta, att du är i dina bästa år, så vore det inte alls otroligt — — —»

»Fråga din vän, greve Lynczki, om han ej känner igen äfven denna tilldragelse,» inföll Kreutz, listigt blinkande, »ryttaren var ingen annan än han. Jag tänkte naturligtvis tåga af grannligheten, men anser mig nu tvungen att tala.»

Alla skrattade, utom Berta, som häpen såg på Lynczki. Hon tog alltsammans för allvar. Att grefven var kvinnoröfvere och hade upplefvat alla möjliga och omöjliga äfventyr, passade förträffligt till den romantiska uppfattning, hon från början hade gjort sig om hans personlighet. Men grefvens hållning, — han skrattade utan den ringaste förlägenhet åt baron Kreutz lyckade skämt, — frapperade henne, och hon frågade för yttermera visso:

»Men natten var ju så mörk, inte kunde baron då urskilja ryttarens drag?»

»Svartsjukan är skarpsynt lilla vän,» upplyste Harald »och då farbror icke vill vara den lycklige i äfventyret, är han kanske den bedragne älskaren, som fick trösta sig med kedjan i stället för den sköna.»

»Tack ska du ha,» inföll Kreutz, »icke vore jag den förste, som upplefvat något slikt, men gudskelof den gången var jag aldeles icke med i spelet. För resten kan du förstå, att jag icke vill gå i vägen för din vän, ty då fick jag ändå draga det kortaste strået.»

Grefven protesterade skrattande.

Uppmärksamheten riktades nu på andra föremål af baron Kreutz' vackra samlingar, och med beun-

drande blickar stannade man vid det ena eller andra af dem.

»Det skulle säkerligen i hög grad roa farbror att se min vän Lynczkis museum?» anmärkte Harald.

»Har ni verkligen ett museum?» frågade Berta förvånad.

»Visst icke, min fröken, en sal i mitt slott hedras med det namnet, för att skiljas från de andra.»

»Och där har ni troligen edra samlade skatter,» inföll baron Kreutz, »och jag bröstar mig här öfver mina obetydliga samlingar.»

»För all del, herr baron — —»

»Var icke allt för blygsam, bästa vän,» afbröt Harald, »hvad som är vackert, bör erkännas. Med din tillåtelse skall jag berätta litet om ditt museum, utan att därigenom på något sätt nedsätta farbrors rika och gedigna samling af konstalster.»

»Ja, gör det,» instämde alla.

Man tog plats och Harald berättade.

»I en mycket stor sal äro olika föremål från främmande länder med omsorg och smak placerade, hvarje land skildt från det andra genom skärmar eller portier. De med stort konstsinne valda föremålen i denna dyrbara samling bestå af dräkter, smycken, husgeråd, konstalster, vapen, med ett ord just hvad som bäst kännetecknar det ena eller andra landet, som skall representeras.»

»Det måtte i sanning vara ej blott vackert, utan äfven lärorikt,» anmärkte fru von Hjälmsberg, »och för att ordna allt det där så väl, har nog behöfts mycken både flit och eftertanke.»

»Men det har ej varit min förtjänst,» upplyste grefven småleende, »därtill fattas mig tålmod. Peter är det, som med otrolig nit och hängifvenhet utfört

detta tröttsamma arbete att taga reda på allt och placera det efter mina uppgifter.»

»Jaså, han är så användbar, den där Peter,» skämtade baron Kreutz.

»Ja, en riktig skatt.»

»Är också Sverige representeradt i edert museum?» frågade Maria.

»Icke ännu, min fröken, ty det är nu första gången jag beträdd svensk jord, men jag hoppas att medföra vackra minnen härifrån och har redan både sökt och funnit åtskilligt egendomligt.»

»Ni måste tillåta oss att hjälpa er därmed,» sade fru von Hjälmsberg artigt. »Ni förstår nog, huru intresserade vi äro, när det är frågan om vårt land.»

»Hjärtlig tack för er godhet, min nådiga, men då hoppas jag att äfven få medföra ett bestämdt löfte, att herrskapet personligen öfvertygar sig, hur det sköna Sverige representeras i mitt hem, och att herrskapet skänker mig den stora äran och oskattbara lyckan af ett besök.»

Bertas ögon tindrade af fröjd vid tanken på en dylik resa, och äfven Maria blickade drömmande ut i de hvirflande snöflockarne.

Då i och med det samma frukosten anmälades serverad, steg baron Kreutz upp och bjöd sin arm åt fru von Hjälmsberg, medan de unga herrarne närmade sig systrarna. Grefven, som gått fram till Maria, sade:

»Min bjudning till besök i mitt slott blef tills vidare ej besvarad af de andra; vill *ni* åtminstone säga mig, om det skulle roa er att komma dit och se allt hvad jag äger.»

Maria hade tagit grefvens arm och svarade, medan de följde de andra till matsalen:

»Ni har tillräckligt mycket hört talas om mitt tillbakadragna stilla lif hos min mor på landet för att kunna förstå, att allt nytt och skönt är synnerligen lockande för mitt sinne.»

»Det svaret tillfredställer mig ej, det är hållet i en så allmän ton.»

»Tycker ni?»

»Ja, ty jag är egoist i hög grad och skulle önska, att mina egendomar, allt som tillhör mig intresserade er och blefve målet för er första utländska resa,» sade Lyneczki och såg därvid varmt på Maria.

»Det är ju tämligen anspråksfullt,» försökte den unga flickan att skämtande banna honom.

»För resten får jag nog hvarken se era gods eller allt annat vackert, som finnes i den vida världen, förmodar jag.»

»Det beror endast på er själf.»

Kommen till det smakfullt dukade bordet, fick Maria sig anvisad plats på vänstra sidan om värden, hvilken med stor älskvardhet inledde ett samtal med sin vackra granne.

Framför damernas kuvert stodo utsökta små blomsterbuketter. En härlig röd ros bildade medelpunkten i Marias bukett. När hon beundrade den och kände dess ljufva doft, sade Lyneczki artigt till henne:

»Er syster! Skön och berusande som Guds härligaste skapelse, den unga rena kvinnan, är rosen den jag mest älskar bland alla blommor.»

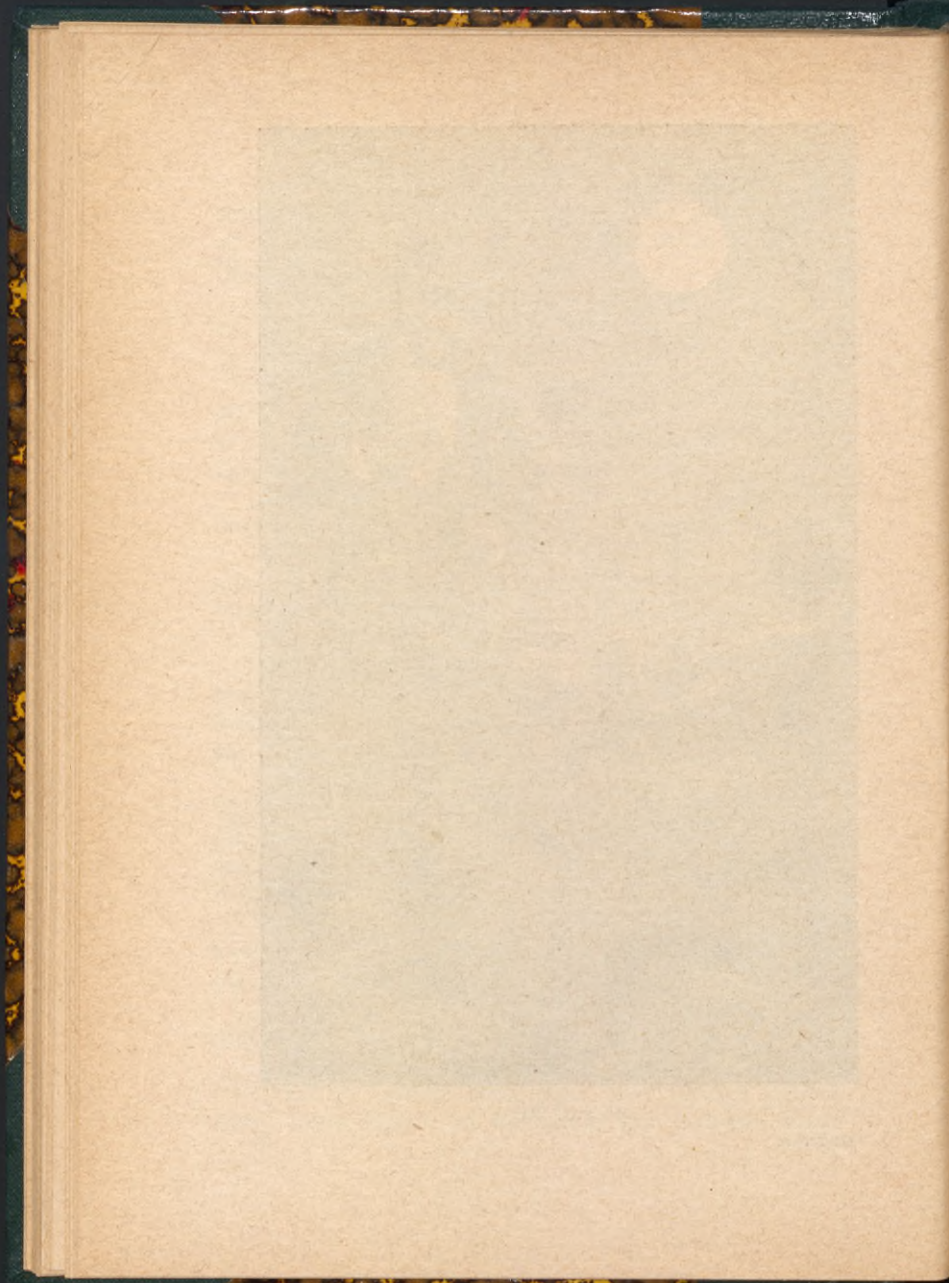
»Säger ni det, herr grefve? Jag för min del beundrar rosen mer, än jag älskar henne.»

»Hvilken blomma älskar ni då mest?»

»En af vårens förstlingar, den älskliga gullvifvan. Detta förstår ni kanhända ej,» fortsatte Maria

Se sid, 70.

ifrigt, »men hos oss är vintern så lång, och när äntligen solen segerrikt bryter fram och ur den stela döda jorden på nytt väcker till lif blommor och grönt, då sväller hjärtat af onämnbar fröjd och lycka vid denna bild af återuppståndelsen och vi hälsa budbärarinnorna af den annalkande våren, blåsippan och gullvifvan, med glädje. Däraf kommer sig min förkärlek för denna enkla blomma.»

Grefvens och Marias lifliga samtal hade äfven ådragit sig de andras uppmärksamhet.

Baron Kreutz lutade sig mot Maria och sade liksom urskuldande:

»Hade jag anat, att gullvifvan var eder älsklingsblomma, skulle hon ej saknats vid mitt bord. Jag skall dock ej glömma det till en annan gång.»

»Kanhända förskrifver sig din förkärlek för gullvifvan äfven därifrån,» inföll fru von Hjälmsberg vänd till Maria, »att din goda moder ibland kallar dig så.»

»Förmodligen, kära moster.»

»Men vet du då, hvarför din mor så gärna ger dig detta smeknamn?»

»Nej, finns det någon särskild anledning därtill?»

»Ja, mitt barn. När din salig far en tidig vårdag på en lång ridtur genom sina egor kom till en äng, såg han en gullvifva, den första för året, nicka emot honom. Han plockade den för att glädja sin hustru, din mor, med detta budskap om vårens annalkande. Hemkommen fann han huset i uppståndelse. Storken hade varit där och lämnat en liten flicka kvar. När min sväger hälsade sin lyckliga maka och skänkte henne gullvifvan, pekade hon stolt och rörd på dig, den lilla nyfödda varelsen, och hviskade:

Gud har skickat oss en gullvifva in i huset, en budbärarinna af det ständigt sig förnyande lifvet.

Mätte vår älskling blifva lika enkel och älsklig som vårens förstling. — Sedan dess var det dina föräldrar kärt att kalla dig sin lilla gullvifva, det påminde dem om denna lyckliga stund.»

»Det har mamma aldrig talat om för mig,» sade Maria tankfullt.

»Genom eder berättelse, min nådiga,» anmärkte grefven, »låter det förklara sig, att friherrinnan Stjärnholm hade en så stor förkärlek för gullvifvan, men hvarför skall väl ungdomen ej beundra och älska det fullkomligaste, som finns i Guds skapelse, vare sig blomma eller människa — och gullvifvan är dock en blomma utan doft.»

»Det kan så tyckas, herr greve,» svarade baron Kreutz. »Ej kan den späda vårens förstling mäta sig med den fulla sommarens yppiga ros; men den förra har dock en doft af frid och blygsamhet, som vi ofta, äfven hos människorna, skatta högre än det öfverväldigande och berusande.»

»Må vara, men — — —»

»För mycken skönhet och för mycken doft kan vara skadlig,» afbröt Maria.

»Och för litet gör lifvet trivialt, nej, jag älskar rosen,» svarade grefven med tindrande ögon, höjande sitt glas mot Maria, »och dricker hennes skål!»

FEMTE KAPITLET.

¶ Efter en af dessa utsökt fina och trefliga middagar en famille hos fru von Hjälmsberg mottog grefven af sin betjänt, då herrarne voro på väg till rökrummet, ett telegram.

»Hvad nytt?» frågade Harald nyfiken.

»En glad nyhet! Min Stanislaus har vunnit första priset vid kapplöpningen i Nizza.»

»Sacrebleu! Gratulerar, gratulerar. En syperb häst. Huru många pris har Stanislaus redan inbragt dig?»

»Detta är visserligen det andra, ty han är ung ännu och har icke fått starta många gånger, men jag hoppas, att han fortfar, som han börjat.»

»Han har dock en svår medtäflare.»

»Du menar hertigens Lady Rose?»

»Ja, den vackraste häst man kan finna i mitt tycke, hvilken säkerhet och uthållighet,» berömde Harald.

»Han är för närvarande till salu, ty hertigen är

död, som du vet, och hans arfvingar äro inga sportmän och de önska afyttra hästen.»

»Hvad säger du, är hon till salu; naturligtvis oerhördt dyr?»

»Priset är mig ej bekant, vill du köpa Lady Rose, skall jag inhämta nödiga underrättelser,» erbjöd sig Lynczki.

»Jag! hvad tänker du på! Afsedt därifrån att summan för henne troligtvis allt för mycket öfverstiger mina tillgångar, har jag intet stall och ingen person, som förstår att behandla ett så dyrbart, utmärkt djur — men, det kostar verkligen på mig att afstå från den där tanken. Hvilken tillfällighet, att hon är till salu.»

»Den angelägenheten låter lätt arrangera sig. Mitt stall står naturligtvis till ditt förfogande, och Paul är kompetent i hästskötsel, som du vet.»

»Det kan aldrig blifva fråga därom, tack käre vän.»

Med en lätt suck vände Harald sig till de på bordet stående cigarrerna för att bjuda sin vän.

»Låt oss icke mer tänka på affären med Lady Rose.»

Båda herrarne försjönko i djup tystnad, medan de tände sina cigarrer. Hvem känner icke behaget att efter en god middag få sitta i ro och röka en fin havanna, med ögonen följande de lätta rökmolnen, som uppstiga, och låta sina tankar vandra i fjärran rymder.

Samtidigt hade de tre damerna bekvämt slagit sig ned framför en sprakande brasa i fru von Hjalmsbergs förtjusande kabinett och samspråkade där.

»Nu är det min tur att fråga er, mina flickor,

hur ni tycka om min sons gäst, grefven?» frågade värdinnan småleende.

»Den frågan är verkligen ej så lätt besvarad,» började Maria tankfullt, medan Berta lifligt utropade:

»Han är, för att tala stockholmska, stilig, och roligt är det att hafva lärt känna honom, men inte skulle jag vilja gifta mig med honom.»

»Du lilla skälm, du kan vara aldeles lugn, han kommer nog ej heller att bringa dig i det obehagliga läget att gifva honom en korg,» skämtade fru von Hjälmsberg.

»Nej, nej, det är nog troligt,» medgaf Berta godmodigt.

»Alltid tänker du på, om en herre är lämplig som giftermålskandidat,» bannade Maria systemen.

»Men säg själf,» inföll värdinnan och studerade Marias anletsdrag, »skulle du vara glad, om han friade till dig?»

»Jag har aldrig haft en tanke ditåt och kan därför ej så där ett tu tre afgöra, om jag med fröjd såge i honom min herre och man; dock kan jag ej neka, att han utöfvar en ej ringa tjusning öfver mig, så länge han är närvarande. Hans lifliga sätt är roande. Hans yttre personlighet lämnar ingenting öfrigt att önska, han är vacker och elegant. Men knappt någon dag går till ända, utan att vi komma i liflig dispyt om någon smaksak. Troligtvis är det en följd af de olika förhållandena, i hvilka vi äro uppväxta. Bäst behagar han mig, när han sjunger och spelar. Då ligger det ett så vackert uttryck öfver honom. Säkert är han god, fastän själfsväldig och passionerad, men eget nog har just upptäckten af hans okufvade lynne, på samma gång den förskräckt mig, väckt mitt varma deltagande för honom.»

»Detta kan jag förstå, ty kvinnan älskar att se mannen, hvilken ju är begåfvad med mera fysisk kraft än hon, behärskad af djupa, starka känslor — men om den moraliska styrkan icke jämväl förefinnes i motsvarande grad, skjuter han lätt öfver målet och de öfversvallande känslorna bringa honom ur denna jämvikt, som så väl anstår en ädel karaktär. Det är detta kvinnan instinktmässigt känner och därför både beundrar och beklagar hon en sådan man. Men så hafva vi äktenskapet. Där blir det hustruns uppgift att leda mannens passioner i rätta banor, och om det varit en välsignelsebringande förening, slutar den med att hustrun endast beundrar och älskar sin make, utan att behöfva beklaga honom.»

»En stor och vacker uppgift, som äktenskapet har,» sade Maria tankfullt.

»Ja, min älskling, så är det. Därför borde man ej ingå denna förening för lifvet, utan att hafva tänkt sig väl för och känna äktenskapets vikt och betydelse. Den säkraste grund för ett lyckligt äktenskap är ömsesidig aktning, förtroende och isynnerhet erkännandet af egna fel, för att därigenom blifva bättre.»

Maria teg och stirrade in i elden. Berta, som otåligt hört på, sade nu med ifver:

»Moster lilla, du är naturligtvis mycket klokare än jag, och jag vågar visst inte motsäga dig; emellertid skulle jag vilja anmärka, att saken med äktenskapet blir fasligt inkrånglad på ditt sätt. Jag tror och har alltid tyckt, att endast man riktigt håller af hvarandra, då är det bra och reder det sig nog äfven med både den där fysiska och moraliska kraften.»

»Du lilla filosof,» svarade fru von Hjälmsberg godmodigt, »du har visst ej orätt, en varm och trofast

kärlek är en härlig sak och hjälper oss öfver många missträkningar i lifvet. Men du känner ännu ingenting om yttre förhållanden och omständigheter, som kunna förvandla den varmaste kärlek till vare sig likgiltighet eller hat. Du vet ej, att just den, som älskar mycket, är gränslöst anspråksfull gent emot det tillbedda föremålet och såras lättast just för sin kärleks skull. Mycket kunde jag ännu anföra till förmån för min åsikt, men jag anser det för orätt att breda rimfrost öfver ditt varma hjärta. Följ du kärlekens röst, du är kanhända ett söndagsbarn, som slipper lära känna min teori i praktiken, och skulle du en gång i din lefnads höst kunna säga: jag förstår än i dag ej hvad moster pratade om äktenskapet, så skratta åt alla öfverkloka människor och tacka Gud, som skänkte dig kärlek och lycka.»

Berta var svarslös.

Maria såg upp och frågade:

»Hvarför är baron Kreutz ej gift, moster lilla?»

»Huru skall jag veta det, min vän! Jag förmodar emellertid, att han, som är så samvetsgrann och god, icke ville binda en flicka vid sig, så länge han trodde sig lifdömd till följd af sitt klena bröst. Nu är han åter frisk och väljer kanske ännu.»

»En bra sympatisk och begåfvad människa.»

»Ja mycket, och säkert skulle han blifva exemplarisk som make, jämn och glad till lynnet,» sade fru von Hjälmsberg.

»Honom fattas den alltför starka fysiska kraften, som bringar olycka i äktenskapet, om jag förstod moster rätt,» inföll Berta allvarligt.

Fru Hjälmsberg och Maria kunde ej låta bli att draga på munnen.

»Gör dig ej hufvudbry öfver saker och ting, som

du ej förstår, mitt barn, utan lef som fjäriln af blomdoft och kärlek, men välj alltid ett värdigt föremål för din tillgifvenhet,» förmanade den moderliga väninnan.

»Det kan du lita på,» sade Berta rodnande och såg tück och strålande ut.

»Jaså, du är redan på det klara med ditt val, lilla yrhätta?»

Berta rodnade ännu djupare och föll fru Hjälmsberg om halsen för att dölja sin förlägenhet.

»Om du visste hvad jag är lycklig,» hviskade hon.

»Det var också ett svar!» skämtade värdinnan och smekte Bertas älskliga ansikte.

Pendylen på kaminen slog sju med korta, tydliga slag. Alla foro något förskräckta upp. Maria, som hittills varit tankfull, höjde sitt hufvud med en energisk rörelse, som ville hon göra sig fri från alla allvarliga tankar. Det kunde en annan gång blifva tid att grubbla öfver äktenskapet; nu hette det att njuta och vara glad.

»Redan klockan sju kära flickor,» utropade fru von Hjälmsberg. »Skynden eder och gören toilette, ty klockan åtta äro vagnarna framme.»

»Är det stor bjudning hos justitierådets i kväll; skola vi taga våra hvita klädningar?» frågade Maria.

»Inte blir det mycket folk, tänker jag. Så kort före jul brukas det ej, men ni kunna ändå taga de nya klädningarna, hvitt klär ungdomen.»

»Men de borde väl gömmas för festen hos moster,» framkastade Berta viktigt.

»Sörj ej för morgondagen, lilla älskling, låt hvar dag hafva sin sorg — en gammal vis lefnadsregel, som du vet,» skämtade fru von Hjälmsberg.

»Men — hvad menar du?»

»Seså, skynden eder nu, före jul får man icke vara så nyfiken.»

»Snälla moster,» började Maria, under det Berta i glädjefull aning hoppade högt och klappade sina händer. Moster Jeanette trängde dem med mildt våld till dörren, förklarande:

»Jag kan verkligen icke stå till svars, om ni icke äro färdiga, när herrarne infinna sig.»

På sitt rum funno de unga flickorna en förtjusande blombukett åt dem hvar, en artighet af grefven, som nästan dagligen upprepades. För Berta liljekonvaljer, men för Maria idel rosor i flere skiftande färger.

Klädseln fullbordades med hjälp af kammarjungfrun på den utsatta korta tiden, och flickorna befunno sig redan väntande i fru von Hjälmbergs salong, innan värdinnan och herrarne kommit.

Bertas ögon glänste och kinderna glödde af barnslig lycka och fröjd; hon var riktigt söt i sin vackra hvita klädning och liljekonvaljerna i de mörka lockarna och vid bröstet.

Maria tryckte sitt hänförande hufvud i sin bukett och njöt af de sköna rosornas doft, två af de mörkaste prydde hennes bröst, medan några skära knoppar voro smakfullt fästade i hennes rika, blonda hår.

Plötsligt såg hon småleende upp och vände sig skälmaktigt till systemen.

»Kommer du ihåg, Berta, att det var i den hvita roben du tänkte bedåra grefven? I dag är alltså den stora dagen inne, klädningen är på för första gången, och du är förtjusande täck, det kan jag försäkra dig; storma nu fästningen med friskt mod.»

Berta tog på sig en helt förnärad min och

rätade upp sig till hela sin längd, under det hon svarade systemen:

»Det är inte alls nobelt af segraren att göra sig lustig på den försmåddas bekostnad.»

Maria gjorde godmodigt en afböjande rörelse.

Berta fortfor:

»Det såg och ser väl hvem som helst, att grefven från första stund ända hittills endast sett dig och ingen annan. Om min ringa person tager han så liten notis, att han knappt vet, om jag har näsan midt i ansiktet som andra vanliga människor — för resten vet du ju, att jag inte alls längtar efter att få gifva honom en korg.»

Maria hade kommit fram till systemen och smekte hennes fina kind.

»Först och främst bort med denna fula uppsyn, som kläder dig mycket illa, och tillåt mig sedan anmärka, att du i din kränkta egenkärlek — förlåt — är allt för klarsynt. Utomdessa, om grefven icke är i din smak, står det dig fritt att inställa din stormning; icke desto mindre tänker jag begagna mig af den tillåtelse, du där hemma före resan så nådigt gaf mig, att försöka intaga vår älskvärda kusin till min fördel.»

Berta blef blossande röd.

»Jag tycker du kunde vara tillfreds med den eröfring, du redan gjort.»

»Människan är oförnöjd, som du vet,» skämtade Maria.

Hon var vid ett briljant lynne, kände sig så glad och uppsluppen som icke på länge, länge.

Med strålände ögon och ett förtrollande leende gick hon fru von Hjälmsberg och de unga männen,

som just nu inträdde, till mötes, lade sin hand på kusinens arm och sade med behag:

»Härmed utnämner jag dig till min kavaljer för aftonen — om du annars själf så vill naturligtvis.»

Harald kastade en snabb blick på Berta, som stod förstämd afsides.

»Det är mig en stor ära, min sköna kusin, och kommer jag helt visst att bli afundad af mången för denna oväntade lycka,» svarade Harald artigt.

»Du betonar äran och det oväntade i denna utmärkelse väl mycket,» skämtade Maria, »men jag skall bjuda till att genom dubbel älskvärdhet göra din uppoffring till ett nöje för dig.»

Grefven såg förvånad och bestört ut vid denna lilla oväntade scen. Det hade ända hittills varit nästan som en tyst öfverenskommelse att han fått vara Marias kavaljer, hvarigenom Harald hänvisats till Berta, hvarmed dessa båda ej alls tycktes missbelåtna.

Maria kunde icke undgå att märka grefvens bestörta min, till och med hur han häftigt bet sig i läppen, men hon ändrade likväl icke sitt sätt.

Grefven bjöd med en tyst bugning fru von Hjälmsberg sin arm för att föra henne till den väntande vagnen, medan Maria vid Haralds sida vinkade åt Berta och hviskade: »Var icke ond på mig, lilla troll, Harald har två armar, den här gången kunna vi ju sämjas, eller huru?»

SJÄTTE KAPITLET.

Den glada julhögtiden stundade. Brådskan, såoundviklig vid denna tid, rådde äfven i fru von Hjälmberts eljes lugna hem; och dagens lösen var: — jag har ej tid. Man skyndade till butiker, höll hemliga rådplågningar, tog emot paket, som hastigt gömdes, hviskade, såg undrande och lycklig ut, med ett ord, det gick till som i alla hem, där kärlek och vänlig omtanke söka efter öfverraskningar för kära anhöriga och vänner. Allt för fort var den stora dagen verkligen inne.

Efter den sena middagen sutto de fem personer, hvilka för tillfället bildade denna familj, tillsammans i den hemtrefliga salongen och motsägo den heliga aftonen med blandade och aningsfulla känslor.

»Hvad det är mig ousägligt kärt, min Harald, att ändtligen få hafva dig hos mig igen vid denna stora högtid,» sade fru von Hjälmbert innerligt. »Äfven gläder det mig särdeles,» fortsatte hon, vänd till grefven, »att min sons afhållne vän, som under

denna korta sammanvaro blifvit oss så kär, hedrar vårt hem med sitt besök på denna afton och därigenom skänker oss tillfälle att visa, huru man äfven i Sverige förstår att älska och lefva för de sina. Må seder och bruk i andra länder vara olika våra; säkert är kärleken densamma öfverallt och yttrar sig på samma sätt. Att jag och Harald skatta oss lyckliga att se er hos oss,» sade fru von Hjälmsberg, vänd till systerbarnen, »behöfver jag knappt särskildt nämna. I veten, att jag älskar eder som en moder, och att det är endast tanken på min dyra syster, som hindrar mig att kvarhålla eder ständigt vid min sida.»

Medan Maria och Berta innerligt tackade moster Jeanette för hennes godhet, flyttade äfven grefven sig närmare henne och sade med värma:

»Med hvilka tacksamma känslor jag befinner mig i edert förtjusande hem, min nådiga fru, särskildt vid denna familjehögtid, jag som trots edra godhetsfulla försäkringar måste anses som en främling i denna krets, förmår jag ej med ord uttrycka; men kanhända skolen I något förstå dem, om jag berättar att, så länge jag minns tillbaka, har kärleken aldrig prydt julträdet för mig. Min goda moder, min präktige fader togos allt för tidigt ifrån mig, jag minns dem ej ens och ej heller deras kärlek för mig. Sedermera hos min förmyndare, en egendomlig enstöring, skulle julhelgen blifvit främmande för mig, om ej en vänlig hushållerska med betjäntens hjälp skaffat den lilla öfvergifne pilten ett julträd; men julhögtiden med dess ljufva frid och kärleksbevis, min fru, den fick jag ej lära känna. Då jag blef större, var julaftonen som hvarje annan dag för mig, endast något ensligare, ty obekanta känslor och aningar hemsökte mig, kan-

hända var min döda moder i osynlig mätto hos mig. Vid tjugu års ålder begaf jag mig på resor, och då tillbragte jag julaftonen än här, än där, ofta bland folk, som icke ens kände till vår fest och dess religiösa betydelse. Sedan jag är bosatt i Frankrike, nu snart två år, har jag tillbragt julaftonen i min klubb bland unga män. Helt visst voro vi muntra och glada, men ett kärleksfullt hem var det ingalunda. Alltså i år, min nådiga, är det min första verkliga julafton, och aldrig skall eder godhet och den känsla af välbehag, hvaraf jag i denna stund njuter, gå ur mitt tack-samma minne.»

Det blef ett ögonblicks tystnad, alla kände sig rörda och högtidsstämda; tanken på de kära, som ej mera funnos till eller icke voro närvarande, framkallade en saknadens suck.

Då betjänten nu inträdde med krontändaren, bröts i hast förtrollningen, och de återstående bestyren för dagen trädde i framgrunden. Harald, Maria och Berta försvunno skyndsamt i den bredvid liggande matsalen för att tända den stora med smak och omsorg klädda julgranen. Skämt och anspelningar på de väntande öfverraskningarna flögo af och an mellan de flitigt sysslande kusinerna. Luften i det starkt upplysta, med blommor prydda rummet blef småningom genomträngd af denna kostliga doft af granris och vaxljus, som är oskiljbar från en äkta julstämning. Ändtligen slogos dörrarna till salongen upp på vid gavel, hvarvid Marias eleganta gestalt visade sig på tröskeln och med ett älskvärdt leende bjöd värdinnan och grefven att träda närmare.

Fru von Hjälmborg afslutade sitt samtal med Lynezki med orden: »alltså en julafton efter svensk sed» och gick, åtföljd af sin gäst, till matsalen. De

nästan bländades af den ljusflod, som strömmade dem till mötes. På värdinnans uppmaning togo alla plats omkring matbordet, som något flyttats åt sidan, så att julgranen intog midten af rummet. Sedan började utdelningen af julklapparna.

Harald mottog två stora kartonger af betjänten och läste med tydlig röst: fröken Berta Stjärnholm och fröken Maria Stjärnholm.

Man undrade, öppnade och blef stum af förtjusning. Berta, innan hon egentligen sett, hvad det var eller huru det såg ut, störtade fram till moster Jeannette och höll på att kväfva henne med sina omfamningar. Äfven Maria skyndade sig att framföra sina tacksägelser.

»Men hvad är det då?» frågade Harald nyfiken och började försiktigt taga upp någonting lätt och luftigt ur kartongen.

»Harald, akta det,» skrek Berta.

Småningom presenterade sig för de unga flickornas strålande blickar två hvita balklädnings af crêpe de chine, Bertas garnerad med breda rosa moiréband och Marias med liknande ljusgröna.

»Åh, så förtjusande.»

»Hvad vi komma att blifva fina!»

»Och söta sedan?» inföll Harald.

Snart upptogs nyfikenheten på annat håll.

Betjänten insläpade en stor charmant isbjörns-matta och lade den till fru von Hjälmsbergs fötter. Hon såg förvånad upp.

»För mig och af hvem?»

»Min nådigaste fru,» sade greffen skämtande, »då isbjörnarna öfvergifvit Stockholm, tillät jag mig att hämta en sådan från norra Ryssland för att lägga den för edra fötter.»

Fru von Hjälmborg svarade under skratt:

»När de äro så väluppfostrade, att de endast bjuda oss sin sköna päls som en värmande matta, är det angenämt att sällskapa med dem. Men skämt åsido, min hjärtligaste tack för denna storartade present, som blir ett kärt minne för mig.»

»Ni har väl icke själf skjutit den isbjörnen?» frågade Berta förvånad.

»Jo, min fröken, för ett år sedan.»

Härefter kom en ståtlig leksakshäst inrullande på fyra hjul och väckte ohejdad munterhet.

»Snart hafva vi ju ett helt menageri,» jublade Berta, »redan en isbjörn och en häst.»

Hon hade gått fram till hästen och upptäckte stora målade bokstäfver på dess sadel. Småleende läste hon dem och utropade:

»Jag har den äran att presentera Lady Rose för herrskapet.»

Harald sprang som elektriserad upp från sin stol och yttrade, vänd mot grefven:

»Lady Rose. Ah, jag förstår, du skänker mig Lady Rose; men det är för mycket, alldeles för mycket, det kan jag omöjligen taga emot.»

Fru von Hjälmborg sutto förvånad, och grefven smålog blott.

»Men förklara då för oss,» bad fru von Hjälmborg.

»Jo, mamma, det är en kapplöppingshäst, ett ädelt djur. Länge har det varit min lifligaste önskan att äga denna häst, men af lätt förklarliga skäl kunde jag ej förverkliga densamma.»

»Stoet står i mitt stall i Paris under Pauls särskilda uppsikt som din egendom, och hoppas jag, att du tillåter, att det äfven hädanefter får bilda en prydnad för mitt stall,» sade grefven.

»Säg mamma, kan jag väl taga emot en så stortad gåva, förenad med ett anbud, hvilket äfven för framtiden förorsakar min vän utgifter och besvär.»

Innan fru von Hjälmsberg hann svara, framkastade grefven nästan häftigt:

»Du kallar mig din vän och vill ej tillåta mig att göra dig någon glädje.»

»Jo visst, min verklige vän, du vet bäst, hvilken glädje denna present bereder mig, haf tack, hjärtligt tack.»

Med en pojkkattig, öfvermodig min tog Harald leksakshästen och låtsade rida på den.

»Nej men se, mera leksaker,» utropade Maria skrattande, då i och med detsamma en mycket stor docka, icke olik Berta till utseendet, inbars af betjänten. Hon var klädd i den mest förtjusande dyrbara polska nationaldräkt man kunde tänka sig.

Bertas min vid dockans åsyn var oändligt komisk. Hon visste icke, om hon skulle skratta eller se förnärmad ut.

»Din gengångare, lilla kusin, har du ingen välkomsthälsning för den?»

»Säkerligen öfverlåter dockan gärna sin hänförande kostym åt sin lefvande syster och är själf nöjd med en undangömd vrå på vinden,» hviskade moster Jeanette för att hjälpa Berta uppfatta presentens egentliga natur.

Berta öfvervann fort denna snarstuckenhet, som man ofta finner hos unga flickor vid hennes ålder, och instämde i den allmänna munterheten. Hon sprang fram till den vackra dockan, beundrande hennes kostym och smycken.

»Troligtvis är denna dam hitkallad på en vink af den polske trollkonstnären,» sade Berta skälmskt,

gick fram till Lynczki, neg och sade: »Jag tackar, herr grefve.»

»Min fröken, förlåt den frihet jag tagit mig; men jag hoppades, att edert intresse för mitt hemland blifvit så pass väckt, att det skulle roa eder att lära känna en af polens vackraste nationaldräkter. Vederfares densamma vid lämpligt tillfälle den äran att tjäna eder som prydnad, så har den uppfyllt sitt ändamål.»

Berta kunde icke underlåta att kasta en snabb, triumferande blick på Maria. Denna smålog till svar.

»Till den vackra fröken Maria och till den icke mindre söta fröken Berta,» läste Harald på två mindre paket och lämnade dem till de respektive ägarinnorna.

Det ena pappersomhöljet efter det andra borttogs, utan att någonting visade sig. Berta höll på att förlora tålmodet, ref och slet. Låtsande vara förargad, utropade hon: »om jag icke kände, att det vore någonting hårdt inuti, kastade jag bort alltsammans, ty säkert är detta från Harald, som tillåter sig ett skämt med sina kusiner eller som vill spela oss ett spratt.»

»Huru kan du tro något sådant,» frågade Harald.

Maria hade långsammare, men med mera resultat vecklat upp de talrika omhöljerna, som visade sig innesluta ett etui, som hon dröjande öppnade.

»Ser jag rätt, ett armband, och så förtjusande vackert,» yttrade hon gladt, »skulle det verkligen vara en present af min frikostige kusin?»

»Ett litet minne blott af detta för oss så kära besök, snälla Maria,» svarade Harald, medan han artigt kysste hennes till tack framsträckta hand.

Bertas bemödanden hade ändtligen krönts med framgång, och äfven hon höll ett etui i sin hand. Vid trycket af fjädern visade sig för hennes und-

rande blickar en medaljong, innehållande Haralds miniatyrporträtt.

»Var icke ond på mig för min djärfhet att sätta mitt porträtt dit, snälla Berta,» sade Harald, smått förlägen. »Naturligtvis är jag beredd att, snart nog kanhända, få gifva vika för bilden af den lycklige, som vunnit ditt lilla hjärta, men så länge.»

»Du får nog sitta kvar,» afbröt Berta i sin ifver och förtjusning, icke tänkande på, hvad dessa hennes ord inneburo, till dess de andras skratt och Haralds glada utrop — »får jag det» — bragte henne till insikt därom och dref allt blod till hennes kinder.

Harald, som framträdte till henne, lade sin arm lätt om hennes midja, medan han småleende böjde sig ned i afsikt att uppfånga en skymt af hennes sänkta ögon.

»Jag glömmet ej denna kväll och kommer nog att påminna dig därom, hvem vet när och hvar.»

Den unga flickans förlägenhet var gränslös, men ändå kände hon sig så öfversvallande lycklig.

En stor låda ifrån friherrinnan Stjärnholm med mångahanda små gåfvor och kära bref uppäckades under allmänt deltagande och hjälpte Berta ur sin förlägenhet. Hon utropade gång på gång: »den rara, snälla mamma,» och såg och kände på allting med barnslig förtjusning.

»Till herr Harald von Hjälmsberg,» läste värdinnan på ett stort paket, som betjänten hade lämnat henne, och: »Till herr grefve Lyneczki» på ett annat paket, långt och smalt.

Nu var det herrarnes tur att undra och undersöka.

»Så rörande,» sade Harald gladt, »mina söta kusiner tänka på sin ovärdige frändes bekvämlighet.

Se, Roman, se, mamma, en couvre de pieds och en rökmössa. Tack, mina snälla flickor, låt mig kyssa edra små flitiga händer.»

»Rökmössan är af mig,» förklarade Berta lifligt. Maria skrattade och fru von Hjälmsberg instämde.

»Det förmodade jag, min älskling, ty att du hade tålmod med det stora arbetet, till och med när det var för mig, vågade jag ej antaga. Hvad cigarren skall smaka, när jag sitter där värdig med din mössa på hufvudet, nästan alldeles som en äkta man,» svarade Harald öfvermodigt. Sedan vände han sig till sin vän, frågande:

»Nå Roman, hvad hade jultomten åt dig?»

»Jag är alldeles stum af förtjusning, en runstaf.»

»Kanhända passar den för den blifvande svenska afdelningen i edert museum,» menade fru von Hjälmsberg.

»Den kommer att blifva ett bland de mest sällsynta och vackraste minnen jag någonsin hemfört, min nådiga, oändligt mycken tack.»

Ännu var presenternas tal på långt när icke slut, utan lämnades än det ena och än det andra till de olika medlemmarna af det glada, lilla sällskapet.

»Knappt våga vi komma fram med våra obetydliga gåfvor ibland dessa storartade charmanta presenter,» sade Maria, nästan urskuldande, när moster Jeanette emottog några vackra små dukar, som flickorna sytt åt henne.

»Säg icke så, kära du, gåfvans dyrbarhet är en bisak, den kärleksfulla omtanken, hvilken sökt efter någonting, som bereder den andre en glädje, är hufvudsaken, därför innerligt tack för edra smakfulla arbeten, mina söta flickor.»

»Här är någonting till fröken Maria Stjärnholm,

ser jag, men sedan är det verkligen slut,» sade Harald.

»Till mig ännu mera, jag är redan så rikligen ihågkommen, men låt se.»

Allas uppmärksamhet riktades på detta sista pakets öppnande. Maria utvecklade ett långt, smalt etui, som innehöll en solfjäder. Försiktigt slog hon upp den rikt skurna, fina elfbenssolfjädern, hon höll i handen, och utbrast i beundran vid åsynen af det härliga landskap och ståtliga slott, hvilket konstnärrens hand målat på solfjädern.

Fru von Hjälmsberg böjde sig nyfiken fram, och Harald trädde bakom Marias stol för att kunna se och beundra.

»Ser jag rätt,» ropade han förvånad, »Lynczkis slott — Rocher. Så väl måladt, det är alldeles syperbt.»

Maria såg upp till grefven, som äfven hade kommit närmare. Hans mörka ögon hvilade på henne med passion, hans röst lät upprörd och beslöjad, när han sade till Maria:

»Vågar jag hoppas, att det skall roa eder att få veta, huru mitt hem ser ut, och att ni vill behålla denna enkla gåfva som ett minne af vår bekantskap.»

Maria kände, huru hon rodnade för hans blick, och försökte att obesväradt tacka för gåfvan.

»Jag vet knappt, om jag vågar taga emot en så dyrbar present,» började hon, men Harald, hvilken såg, huru vännens ansikte mulnade, inföll gladt:

»Såra ej äfven du vännen Roman, liksom jag, utan tag, som det bjudes: med godt hjärta. Och nu till dansen, ty vi få lof att taga oss en sväng omkring granen, om det är möjligt, så att Lynczki får se, huru det går till på en svensk julafton. Vill nu

mamma vara så god och spela en riktig svensk polska.»

Harald bjöd sin moder armen och förde henne till flygeln, medan de andra försökte att bilda en ring omkring granen. Muntert svängde de unga ett par hvarf omkring julgranen, tills polskan småningom öfvergick till en vals.

Andfådda, men strålande glada, samlade sig sedan medlemmarne af det lilla sällskapet i salongen, där hvar och en om och om igen beundrade sina många julklappar.

Efter supéen sade grefven, när han kysste värdinnans hand till god natt:

»Först nu vet jag, huru en julafton kan och bör vara, och det är eder, min högt värderade fru, jag har att tacka därför.»

»Låt mig önska eder att hädanefter alla julaftnar må förflyta lika lyckliga och ostörda för eder, som denna till min utsägliga glädje har gjort.»

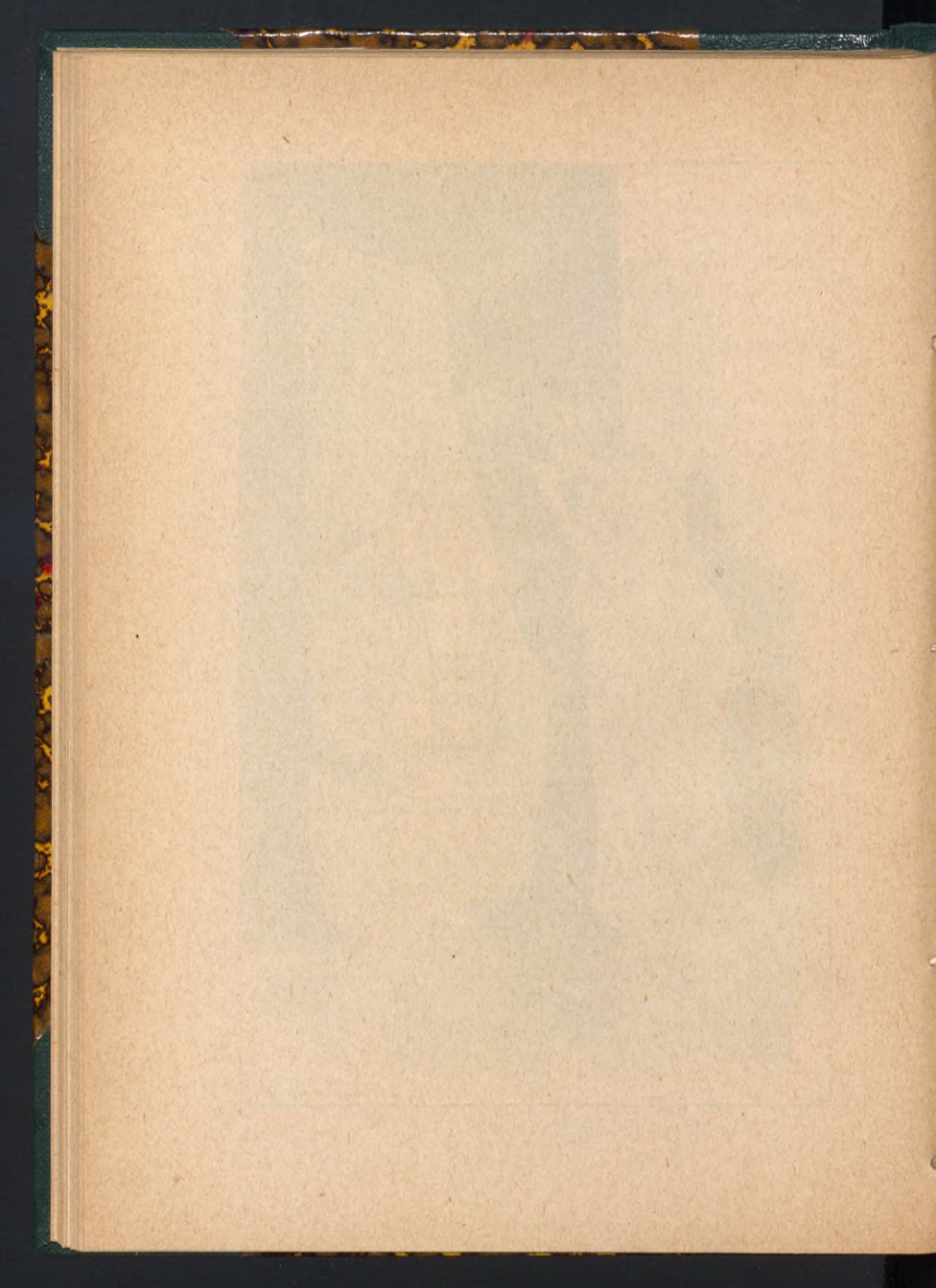
Sedan sällskapet skingrats, lågo flickorna ännu länge vakna och pratade om den förflutna aftonen. Ej heller herrarne kände någon håg för hvila, utan sutto i Haralds rum, rökande och samtalande långt inpå natten.

Friherrinnan Stjärnholms julafton på Torpa hade varit tyst, men därför icke mindre rik på glädje och ljufva stunder. Hon var länge försänkt i bön och kände sig lugn och förtröstansfull.

Se sid. 91

SJUNDE KAPITLET.

¶fter den händelserika och muntra julaftonen njöto alla en välbehöflig och efterlängtd hvila.

När Berta sent omsider öppnade sina klara ögon, såg hon systemn sittande vid skrifbordet, ifrigt skrivande. Solfjädern, grefvens present, låg uppslagen bredvid henne. Berta smög sig lätt och ljudlöst fram till systemn, lade kvickt sina små händer öfver Marias ögon och sade med förställd stämma: »gissa hvem det är.»

Ett lätt utrop af förskräckelse undslapp Maria, och kunde Berta icke undertrycka sitt muntra skratt i sin förtjusning öfver att hafva lyckats skrämma systemn.

»Du trodde väl aldrig, att det var grefvnen,» redade Berta systemn.

»Naturligtvis,» svarade Maria småleende, »ty han vore just rätta personen att vara här, tycker du inte det själf, du nyss ur nästet krupna lilla fågel.»

Berta skrattade och sprang till bordet, på hvil-

ket de talrika, smakfulla presenter lägo, som flickorna fått kvällen förut. Hon mönstrade om och om igen både det ena och andra och visste knappt att finna uttryck för sin förtjusning. Maria hade trädt fram till henne.

»Vet du hvad jag tycker bäst om af alltsammans?» frågade Berta skälmskt och tog Haralds medaljong mellan sina händer och tryckte den ömt intill sin kind.

»Mycket svårt att gissa,» låtsade Maria.

»Den här,» utbrast den yngre system lifligt, »se, är han ej rar.»

Hon såg förtjust på Haralds porträtt, slutligen kysste hon det hastigt.

»Men Berta,» bannade Maria. »Nog tycks ditt hjärta vara i brand; men om det är tillräckligt för att värma dig, är tvifvel underkastadt, därför fort i kläderna.»

»Vet du, Maria, jag tror, jag är kär. Säg mig, huru det känns att vara kär; får jag höra och jämföra, om det är så med mig.»

»Huru kan du förmoda, att jag känner till kärlek?» sade Maria undvikande.

»Skulle du hafva blifvit så gammal och icke varit kär; nej, Maria, den gubben går då rakt inte.»

»Lilla pratmakerska, vid din ålder sysselsätter man sig emellertid ännu ej med kärlek.»

»Jag skulle just tro det, med hvad annars?»

»Nej Berta, nu är du för svår.»

»Och du är så förståndig och förbehållsam som en gammal mamsell,» svarade Berta förargad; men genast ångrande dessa ord, lade hon sin arm smekande om system, tog hennes hand, förde den till sitt hjärta och hviskade:

»Känner du icke, hur det slår, är det kanske icke kärlek?»

»Upphör ditt hjärta att slå, när din kärlek är förbil!»

»Ögonblickligen.»

»Ja, då måste det väl vara kärlek; annars trodde jag, att hjärtats slag endast voro en helt vanlig ytt-ring af livsverksamheten.»

»Nu gör du narr af mig igen, du stygga, stora syster. Men vänta, hämnnden vakar. Har du verkligen aldrig varit kär, så är du på god väg att blifva det, ty hvad betyder väl annars solfjädern där på skrifbordet.»

»Tack för upplysningen. Jag skall försöka att akta mig.»

»Ingen undgår sitt öde. Amors pil träffar alltid säkert.»

»Tillåter du, att jag spår dig nu; men tro mig, jag blir sannspådd. Du kommer att få snufva med rinnande, röda ögon och kan icke vara med på mosters bal, om du står här längre i din lätta dräkt.»

Berta flög som en pil till sängen.

»Hu då, sådana spådomar! Jag tror, jag känner någonting i näsan.»

Hon nös.

»Prosit, lilla Berta. Hvad sade jag!»

»Jag nös endast af välbebag.» Hon suckade lätt.

»Om den stora dagen ändå snart vore inne. Tänk oss i våra nya klädningar, och så öfverraskningen sedan!»

»Var lugn, dagen kommer. Kläd dig nu skyndsamt, att vi hinna gå i kyrkan, och sedan måste du skriva till mamma.»

»Hur mycket hellre pratade jag ej en stund med

mamma; jag kan icke uttrycka allt hvad jag känner och icke göra klart för henne, huru lycklig jag är.»

»Det kan jag nog tänka mig, eftersom icke ens jag förstår dig; håll dig därför noga till fakta i ditt bref till hemmet och göm frågor och utgjutelser om kärlek, tills vi komma hem, annars kunde det hända, att mamma med extrapost skickar efter sin på villovägar komna fågelunge.»

»Alltid behandla ni då mig, som om jag vore ett barn, och ändå är jag fyllda 17 år.»

»En förskräckligt hög ålder.»

»Men ser du,» ropade Berta triumferande, »mamma har varit kär, hon får lof att bikta sig för mig, jag lämnar henne ingen ro.»

»Lycka till, mamma reder sig nog. Nu går jag emellertid till moster och anmäler, att solen tänker stiga upp. Men det var sant, kanske är det bäst, att jag tager medaljongen med mig, annars försjunker du igen i betraktande.»

»Understå dig,» skrek Berta förskräckt och rusade ånyo upp ur sängen.

Maria sprang skrattande ur rummet.

Dagen för balen hos fru von Hjälmsberg randades. Berta var öfverallt, ilade från våningen till köket och tillbaka, ifrig att få hjälpa, men kunde just ej användas. Med barnslig nyfikenhet och förtjusning beundrade hon alla de storartade anordningar, som gjordes.

På kvällen strålade den ståtliga våningen i stark belysning. Blommor prydde de flesta rum och doftade berusande. Efter hand samlade sig en festligt klädd skara människor, som vänligt hälsande och pratande gick af och an. Fru von Hjälmsbergs son

och unga gäster utgjorde snart medelpunkten. Hvar och en ville se och tala med dem. Grefven fick många beundrande ögonkast, hvilka han emellertid ej märkte, ty han såg endast Maria.

Åt systrarna skänkte man odeladt bifall, deras okonstlade uppträdande vann allas hjärtan.

Harald, hvilken hjälpte sin moder att göra les honneurs, kunde ej så uteslutande som annars ägna sin uppmärksamhet åt kusinerna; men han hann ändå att hviska åt Berta, när hon fin och strålande i sin nya klädning och prydd med medaljongen stod i hans närhet:

»Du är förtjusande. Är mitt porträtt kvar i medaljongen?»

Berta rodnade och nickade blygt.

Maria var öfverraskande skön, men något allvarlig den kvällen.

Det hade under gårdagen kommit ett bref från moster Mathilda, som meddelade, att modern förkyllt sig något och vore litet klen, men då det hela icke tycktes vara af betydighet, skulle flickorna ej låta störa sig i sin glädje. Mostern skulle nog sköta om modern. Allt sedan brevets mottagande hade Maria blifvit orolig och beslutit att afkorta besöket i Stockholm, så roligt och kärt det än var. Tillgifvenheten för den älskade modern borde väl vara starkare än lusten efter nöjen. Men ändå kände hon en häftig förstämning öfver att nödgas lämna moster Jeanette just nu, -- hvarför, kunde hon ej precis redogöra för sig själf. Dock fruktade hon att finna landtlifvet mera ensamt nu än någonsin.

Baron Kreutz, som naturligtvis befann sig bland de inbjudna, kom fram till Maria och hälsade på henne.

»Så tankfull, sköna fröken.»

Maria log.

»Man finner sig alltid ensam bland främmande människor, fastän de äro så vänliga och artiga, men blir då dubbelt glad öfver att få se en god väns kära ansikte,» svarade Maria vänligt och tryckte baron Kreutz hand. »Men, se där,» fortsttte hon, »ännu en vän till mig, en gullvifva i knapphållet. Den lilla ängsblomman passar dock ej i balsalen, dess heta, osunda luft skall snart komma henne att hänga sitt lilla hufvud och försmäkta.»

»Visserligen,» svarade Kreutz, »men jag ville ej pryda mig med något annat än en gullvifva, sedan jag fick veta, att hon var eder älsklingsblomma. Men ni själf min fröken, tycks hafva ändrat smak, öfversållad som ni är af rosor?»

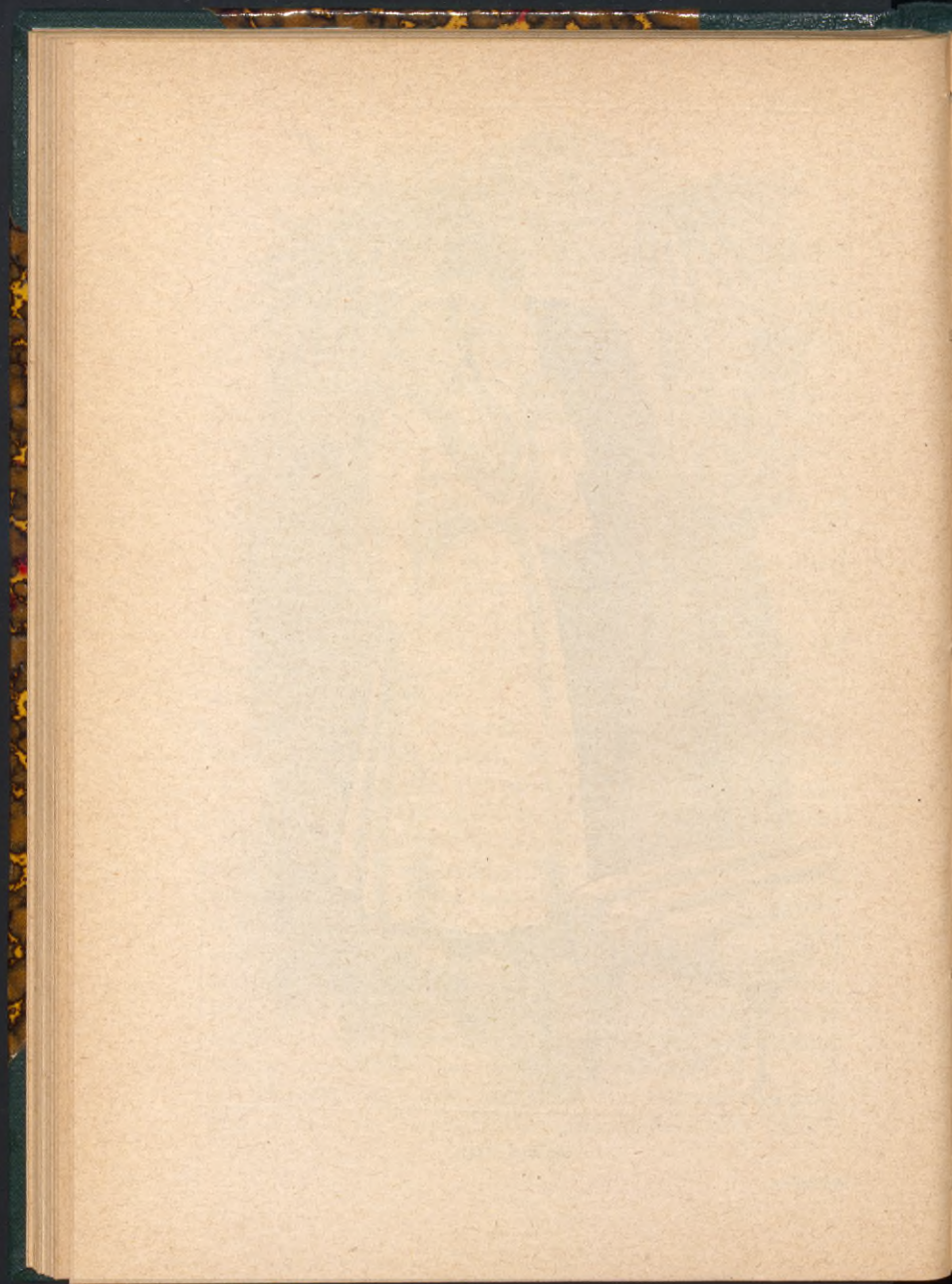
»Säg dock själf, skulle väl gullvifvan passa till denna dräkt, här är ej hennes plats, utan rosornas,» sade hon drömmande.

Grefve Lynczki hade framträdt till dem båda. Sedan han artigt hälsat på Kreutz, bad han Maria om den vals, som nu uppspelades. I hans knapphål glödde en mörkröd ros. Han tycktes som buren på vingar, mera liflig och intagande än någonsin. Han lade sin arm omkring Maria, öfverfor beundrande hennes fina eleganta gestalt och sänkte sina mörka talande ögon in i hennes skyggt, men hastigt uppslagna blick. De dansade synnerligen väl båda två, och det graciösa paret väckte mycken uppmärksamhet. Maria glömde alldeles, hvar hon var, och tyckte sig framsväfva i oändliga rymder, medan hela hennes varelse genombäfvades af okänt välbehag.

Kreutz såg länge tankfullt efter det vackra paret. Han tyckte sig finna Maria annorlunda i dag än an-

Se sid. 101.

nars och sökte förgäfvos efter en förklaring. Slutligen beslöt han sig för att söka få tala med värdinnan, hvilken kanhända kunde gifva honom någon upplysning.

Dansen fortgick lifligt. Hettan och sorlet tilltogo. Maria hade måst reservera flere dansar åt grefven, hvilken icke dansade med någon annan, skyllande på sin obekantskap med svenska språket. Fastän hans ögon beständigt följde Maria, hade hon dock med ens försvunnit, utan att han visste hvart. Sökande ilade han genom alla rummen.

»Du söker någon, min vän, det slår jag vad om,» skämtade Harald, hvilken stött på Lynczki i buffeten.

»Det vadet kunde du vinna.»

»Låt mig då gifva dig ett godt råd, upphör att söka, ty det skulle i alla fall blifva utan resultat.»

»Så mystiskt det låter.»

»Snart får du förklaringen, låt oss under tiden dricka ett glas.»

Vännerna gingo till buffeten och läto servera sig skummande champagne.

»Hennes skål, Roman,» sade Harald och höjde glaset.

»Ja! Hennes skål!» Lynczki och Harald klingade med hvarandra. Till sista droppen tömde de glaset.

Ett sorl af beundran, som hördes från det angränsande rummet, väckte deras uppmärksamhet och de vände sig nyfiket för att få reda på orsaken därtill. I salongen bildade en ung polska och en ståtlig lappska medelpunkten i sällskapet, den förstnämnda skänkte små vackra buketter åt de kringstående, medan den sistnämnda utdelade rosetter i de svenska färgerna. De båda herrarne, som genast känt igen

Maria och Berta, försökte att tränga sig fram, för att på närmare håll få se och beundra sina utklädda väninnor.

Kostymerna passade utmärkt väl till flickornas utseende. Bertas skålmska ögon och mörka lockar gäfvö henne utseende af en sydländska, och hennes lifliga rörelser påminde om söderns barn, under det Maria i sin långa hvita ylledräkt med sitt stilla och vänliga sätt representerade nordbons mera lugna lifsuppfattning.

»Hvad säger du om din vackra landsmaninna?» frågade Harald sin vän skrattande.

»Hon är helt enkelt förtjusande, men för tillfället studerar jag Sverige och dess typer, som du vet,» gaf grefven likaledes småleende till svar.

»Jag förstår, lappskan intresserar dig mera.»

Äntligen hade det lyckats grefven att komma Maria så pass nära, att han kunde tilltala henne.

»Får jag bjuda den sköna lappskan min arm och föra henne — — —»

»Hvad tänker ni på,» afbröt Maria grefven, »mina plikter hålla mig kvar här. Hela denna mängd af rosetter har jag att fördela, den sista af dem skall ni få, det är det enda jag kan lofva.»

Som en skugga följde Lynczki Maria på hennes vandring, då hon gick omkring och än med ett skämtsamt ord, än blott med ett leende lämnade de smakfulla små rosetterna till någon lycklig kavaljer.

»Den sista, äntligen,» utbrast grefven, när han såg, huru Maria långsamt lossade den lilla rosett, som ensam satt kvar på kudden. Han mottog rosetten och förde handen, som räckte densamma, till sina läppar. Då dansen i detsamma åter började, bjöd grefven Maria sin arm för att föra henne till ett

litet kabinett, som för tillfället var tomt och där temperaturen var svalare än i de andra rummen.

»Hvad här är uppfriskande,» sade Maria och nedsjönk något trött i en fåtölj.

Grefven ställde sig framför henne och sade beundrande med låg röst:

»Hvad ni är skön; den som ändå finge föra eder med sig, såsom ni är.»

»För att ställa upp mig i edert museum, menar ni?» försökte Maria att skämta.

»Nej, för att göra eder till den ljuftva härskarinnan i mitt slott. Min fröken, jag älskar eder, om ni täcks skänka mig edert hjärta och hand, gör ni mig till den lyckligaste bland alla dödliga.»

Maria hade sprungit upp från sin stol, men stod kvar med nedslagna ögon, icke mäktig någon annan tanke än den, — hvarför talade han!

Lynczkis blickar, som äfven hade varit bortvända ett ögonblick, liksom om en lätt förlägenhet eller rädsla öfvermannat honom, sökte nu Marias med ifver och passion. Han såg henne stå där, rodande och försagd. Kunde han uppfatta hennes tystnad på annat sätt än som ett samtycke?! Han närmade sig Maria, drog henne lätt intill sig och kysste hennes kind, medan hon fortfarande stod stilla, utan att säga ett ord, och som i en dröm mottog hans första smekning.

Annalkande steg skrämde Maria ur grefvens armar. Kreutz syntes på tröskeln. Lynczki, som fruktade att icke kunna synas lugn bredvid sin älskade och helt naturligt ej fick yppa sin lycka, innan åtminstone fru von Hjälmsberg underrättats om hans frieri, lämnade därför rummet,

Kreutz, som ilade fram till den rodande och förvirrade flickan, sade:

»Jag är helt bestört och bedröfvad. Fru von Hjälmsberg har nyss berättat mig, att ett oroande budskap kommit ifrån edert hem, och att ni kanhända redan i morgon tänker ila till eder moders sjukbädd.»

»Ja, baron Kreutz, så är det tyvärr, visserligen skall förkylningen dess bättre vara obetydlig, men jag har ej ro, innan jag fått öfvertyga mig därom.»

»Ni är en öm dotter, en älsklig varelse. Eder moders önskan, att ni måtte likna gullvifvan och sprida frid och glädje liksom hon, hvart ni kommer, har gått i fullbordan. Huru skola vi finna oss tillrätta här, när våra solstrålar lämna oss. Jag beklagar fru von Hjälmsberg — och äfven mig. Det blir bra tomt efter eder.»

Maria, som i början af deras samtal ännu kämpat med sin förlägenhet och känt sig underlig till mods, hade småningom återvunnit litet mera lugn, så att hon kunde uppfatta hvad Kreutz sagt, till och med med förvåning observera, huru hennes vän själf syntes beklämd och förlägen.

Hon svarade därför vänligt:

»Ni är alltför god, som påstår, att man kommer att sakna oss här. Tror ni då icke, att denna tid af fröjd och lycka äfven för oss varit ljufvig och blir ett kärt minne för lifvet, och de vänner vi haft lyckan att förvärfva komma att vara vårt hjärta lika nära som förut, fastän afståndet skiljer oss.»

Maria afbröt här och tog en liten bukett af gullvifvor ur den vackra gördel, som omgaf hennes långa öfverdräkt.

»En liten tomtelär skickat mig dessa mina älsklingar som en hälsning. Säkert vänder jag mig till den gode gifvaren, om jag tackar eder. Ännu lefva de och drömma, snart äro de döda.»

Smekande höll hon med sin högra hand upp de små hängande klasarna och blickade vänligt på Kreutz, hvilken andades tungt och stirrade på blommorna.

»De drömma, säger ni! Äfven vi människor drömma ibland. Vill ni höra, hvad som varit min skönaste dröm? Kanske skulle jag annars aldrig hafva vågat att tala om den för eder, men sorgen öfver att förlora eder så snart gifver mig förtviflans mod.» Maria nickade stilla.

»Mig tycktes, att mitt hjärtas pulsslag ej förnams; liksom den stelfrusna jorden var det omgifvet af is och snö, som ingen kunde smälta. Men då kom solen med sina varma strålar ur ett par rena, goda flickögon och trängde in i mitt hjärta, så att det åter slog friskt och varmt som i ungdomens vår.»

Skyggt såg Kreutz på Maria, som kärleksfullt blickade på blommorna i sin hand.

»Skall väl den drömmen blifva verklighet Maria? Vill gullvifvan sluta sig till den äldre vännens bröst för att skänka vår och kärlek åt hans lefnads höst?»

En tår gled ur Marias ögon; kyssande den lilla buketten, räckte hon den åt Kreutz och sade innerligt:

»För sent, min gode, käre vän. Tag dessa som ett minne af denna stund.»

»Lynezki?»

Maria nickade rodnande.

Själlsspänningen hade varit så stark för baron Kreutz, att tårar trängde sig i hans ögon. Han tog blommorna ur Marias hand och sade i resignerad, vemodig ton:

»Vill ni höra fortsättningen på min dröm; det kom en isande vind, solens strålar bortskymdes, de värmdes ej mera det gamla hjärtat — som frös till

döds. Förlåt mig min dröm. Min tid är väl ej så lång mera, jag får trösta mig med minnet af den härliga tid, som varit — gamle dåre!»

»Nej, ni får ej vara bitter och ledsen; om ni visste, huru bedröfvad jag är,» snyftade Maria.

»Var obekymrad, min lilla gullvifva, snart är jag åter lugn,» svarade Kreutz och försökte att småle. »Mätte ni blifva lycklig. Gud välsigne er, mitt barn.»

Hans krafter voro uttömda, han ilade med näsduken för ögonen ur rummet genom en dörr, som förde till korridoren.

Maria satt en stund som bedröfvad. Sedan sprang hon upp och ställde sig i dörren till det angränsande rummet för att söka sin utkorades vackra gestalt. Hon längtade efter att se hans strålande blickar, att höra hans smekande röst, för att öfvertyga sig det hon i honom fått mycket mera lycka, än hvad denne vänlige gubbe kunnat erbjuda henne.

Lynczki stod i en liten krets af några herrar och unga damer och tycktes säga ett godt skämt, ty alla skrattade. Med ens vände han sig, ännu med småleendet på läpparna, åt den sida, där Maria stod, liksom hade han känt hennes sökande blick. Hon tyckte sig förnimma, huru han jublade: nu är det rosornas tid, dem älskar jag, skål min sköna ros, skål för vår lycka!

Undrande frågade hon sig själf, månne han miste sig? Icke är jag den ros, som passar att pryda hans bröst, jag den enkla gullvifvan.

Ändtligen togo gästerna afsked, och fru von Hjälmsberg slog sig ned i salongen med sina fyra unga vänner för att prata en stund om aftonens händelser, innan de sökte den välbehöfliga hvilan.

»Är baron Kreutz redan gången?» frågade fru

von Hjälmborg, »han brukar annars stanna till sist; förresten kan jag ej minnas, att han sade god natt åt mig — kanhända var han trött och — —»

»Antagligen, moster lilla,» inföll Maria hastigt och något förlägen, »ty han lämnade balen redan för en god stund.»

Fru von Hjälmborg observerade med förvåning Marias förlägenhet och tänkte just fråga efter närmare detaljer angående hans försvinnande, då grefve Lynczki närmade sig. Maria drog en suck af lättnad.

»Min nådiga fru,» började grefven lifligt, »tillåt mig meddela eder, att jag älskar eder systerdotter Maria och anhållit om hennes hand. Kanhända ni godhetsfullt vill åtaga eder att understödja mitt frieri hos Marias moder; min lefnadslycka beror på denna flickas ägande.»

Bertas ögon hade blifvit större och större af förvåning, och alldeles tyst och blek såg hon, hur Lynczki tog Marias hand och tryckte en lidelsefull kyss på densamma.

Öfverraskningen var kanhända lika stor äfven hos de andra. Lynczkis uppmärksamhet mot Maria under tiden af deras sammanvaro hade naturligtvis icke undgått någon af dem; men ändå hade ingen antagit, att Lynczki, som de skönaste och mest snillrika kvinnor icke lyckats att fånga för lifvet, skulle fästa sig vid den blyga svenska flickan.

Slutligen bröts tystnaden, i det alla hjärtligt gratulerade de nyförlovade. Grefven såg strålande lycklig ut och visste knappt att styra sitt glada öfvermod, under det Maria var mera lugn, men ändå säll.

Väl uppkommen på sitt rum, hade Maria att utstå ett enträget förhör af Berta, som var gränslöst intresserad och ville veta, huru det hade gått till.

»Hvad sade han, hvad sade du, kysste han dig? Ack, hvad du måtte vara lycklig! Nu vet du väl ändå, hur det känns att vara kär? Spådde jag kanhända ej sant?»

Så frågade och pratade Berta om hvartannat.

»En annan gång skall jag måhända berätta dig allt, i kväll är jag verkligen för trött,» svarade Maria vänligt och låtsade sig vara mycket sömning.

»Det må jag säga, tänker du då sofva?»

»Hvad annars; begär du, att jag skall sitta uppe hela natten, därför att jag blifvit förlofvad.»

»Jag inbillade mig, att den lyckan vore så öfversvallande stor, när man fått höra kärleks ord från den älskades läppar, att sömnen flydde ens öga,» sade Berta drömmande.

»Kanhända blir det så med dig, kära syster,» svarade Maria vekt, »när Ha — —»

Berta sprang upp och lade sin hand öfver Marias mun.

»Tyst, tyst, hvem vet, om han ej glömt mig, tills vi råkas nästa gång.»

Hon brast ut i häftig gråt.

»Berta, du skrämmer mig, du är trött och har dansat för mycket. Kom, lugna dig, lilla yrhätta. Lägg dig och sof, min älskling.»

Som en öm moder hjälpte Maria sin syster att kläda af sig och smekte bort dennas barnsliga sorg, hvilken försvann lika fort som den kommit.

»God natt, lilla vän.»

»God natt, lyckliga Maria, dröm om honom!»

Snart antydde Bertas lugna, djupa andetag, att hon sof oskuldens djupa sömn.

Maria fann verkligen, som systemen antagit, ingen ro. Männe det var lyckan? Hon försökte att reda

sina tankar. Hvarför skulle hon ej känna sig lycklig och tacksam mot Gud!

Grefven tycktes älska henne så högt, och huru lätt måste det ej vara att blifva en god maka, när man bemötes endast med kärlek. Hans frieri hade visserligen genom förhållandena påskyndats, och ehuru hon kände hans karaktär väl litet, hoppades hon dock att med Guds hjälp nog allt skulle blifva bra.

Hon hade hittills lefvat som i en lycklig dröm, hvilken ej lämnat rum åt någon eftertanke. Nu förstod hon, att nu började livets både poesi och allvar. Hvad hon med ens längtade efter sin mor; skulle *hon* blifva glad? Säkerligen, hvilken mor lägger icke gärna sin dotters öde i en ädel och bra mans hand.

Men var grefven det också?

Deras olika lynnen, grefvens häftighet, stod för hennes inre öga och oroade henne. Skulle hans kärlek blifva varaktig? Utomdessa måste hon följa honom till främmande land, skiljas från de sina. —

Marias ängsliga tankar öfvergingo så småningom till drömmar, och hon såg sig stående på terrassen af ett härligt slott. Hennes blick hvilade med beundran på vackra, lugna nejder. Plötsligt uppfylldes dessa af en mängd vilda djur, hvilka alla tycktes lyda en högre man med fascinerande blick — hennes make. Med ens, utan synbar anledning, blefvo djuren oroliga och började att visa tänderna. Maria kände, huru hennes blod isades; om de vilda djuren anföllo Lyneczki, var han förlorad. Hon sprang framåt för att bistå honom, utan tanke på den fara hon därvid löpte, och märkvärdigt, de uppretade bestarna, som redan sargat den sig modigt försvarande mannen, blefvo stilla och lydiga vid åsynen af hennes

ljusa gestalt och försvunno. Grefven slöt henne innerligt till sitt bröst och kallade henne sitt lifs räddarinna. Allt i naturen hade blifvit så fridfullt igen, och smältande veka toner genljödo genom den vida blå rymden, uppfyllande allt med oändligt välbehag.

Maria vaknade, skrämmd och upprörd, ur sin lätta slummer och kunde icke på nytt finna ro.

Var detta ett förebud? Ah bah, ingen vidskepelse! tänkte hon.

ÅTTONDE KAPITLET.

Följande morgon sändes telegram och bref till friherrinnan Stjärnholm angående den viktiga händelsen med anhållan af grefven att få göra ett besök på hennes egendom.

På det älskvärda svaret från friherrinnan beslöts, att hela det lilla sällskapet skulle följa med till Torpa för att där i trängsta familjekretsen fira eklateringen af förlofningen.

Friherrinnan, hvars förkylning varit helt obetydlig, motsåg ankomsten af sin blifvande svärson med stor spänning. Till sin stora glädje kände hon sig genast angenämt berörd af hans intagande personlighet.

Grefven hade bestämt sig för att åtfölja sin vän, då denne anträdde återresan till sin post efter snart tilländalupen ledighet, emedan han önskade vidtaga åtskilliga anordningar i sitt slott för att på ett värdigt sätt kunna mottaga sin svenska brud på våren, då brölloppet skulle stå.

Dagarna af lycklig sammanvaro på friherrinnans egendom blefvo därför få, men voro desto angenämare.

Grefven hade på denna korta tid lyckats helt och hållet vinna sin tillkommande svärmoders tillgifvenhet, och den ömma modern ansåg sitt barns framtid betryggad genom denne gode och begåfvade mans kärlek.

Lynczkis glädtighet och frikostighet hade äfven intagit hela tjänstepersonalen i huset till hans förmån, och Maria hörde från alla håll blott beröm öfver sin tillkommande make. Hon kände sig så glad, och framtiden log så löftesrik emot henne, att hon knappt vågade tro sin lycka.

Grefvens trogne Peter tycktes hafva öfverflyttat en del af sin gränslösa hängifvenhet och kärlek mot sin herre på dennes trolofvade och visade sig på ett rörande sätt angelägen att vara Maria på allt sätt till nytta.

Med otrolig hastighet försvann tiden efter grefvens afresa under förberedelser af alla slag. Vären och brölloppet nalkades. Den förälskade fästmannen, hvilken under skilsmessan genom tusende bevis försökt lägga i dagen sin varma kärlek, infann sig i början af maj månad, strålande glad och kärleksfull som förr.

Bröllophögtiden firades på landet i all enkelhet och hade till densamma bjudits endast nära släktingar jämte baron Kreutz, hvilken emellertid afböjde inbjudningen af hälsoskäl. Kusin Harald var till Bertas stora sorg hindrad att närvara, han hade ej kunnat få ny permission efter så kort tids mellanrum. I stället skulle han vara den förste svenske

släktingen, som hälsade den unga grefvinnan välkommen i hennes nya fädernesland.

Innan Lynczki lämnade sin svärmoders hem, hade han med stor grannlagenhet begärt att få rangera hennes ekonomiska ställning, på skämt pockande på sin rätt såsom son i huset.

Maria kände sig så lycklig öfver denna sin mans godhet mot hennes anhöriga, likasom öfver hans öfversvallande kärlek, att hon med lugn sökte att slå bort den oro, hvilken emellanåt hemsökte henne.

Skilsmessan hemifrån blef Maria märkvärdigt nog betydligt lättare än hon väntat. Upptagen af undran om resan och det nya hem, som väntade henne, trädde sorgen öfver att för tillfället behöfva lämna sina käraste i bakgrunden. Snart skulle de nog träffas åter med Guds hjälp. Marias skönaste framtids-tanke var att få emottaga modern och systemen på besök i sitt nya hem.

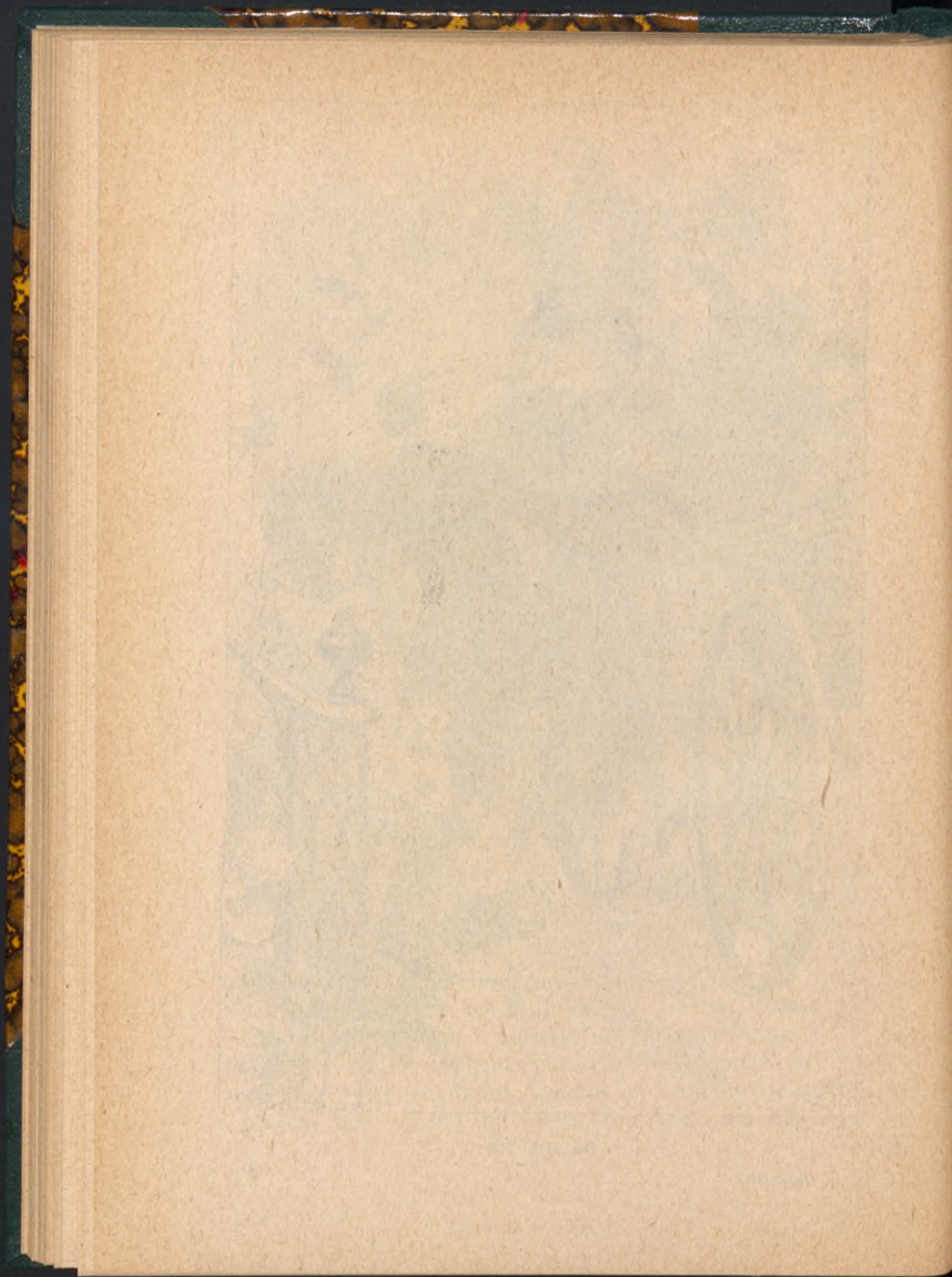

NIONDE KAPITLET.

Det förtjusande slottet Rocher låg badande i vårens varma, välgörande solljus. Uppfartsvägen framför slottet var öppen och bred och slingrade sig omkring ett stort midtelparti, sammansatt af ståtliga drifhusväxter. Bakom slottet låg en vidsträckt, vårdad park, hvars pittoreska partier smekte ögat, då man stod på de talrika stora terasser och balkonger, som funnos på denna sida af huset. En liten bäck glimrade här och där fram i parken som ett silfverglänsande band och försvann i den närbelägna skogen, hvarjämte en smäcker bro, omgifven af hängande pilträd, förband de skilda delarna af parken. Sångfågellarna, som ostörda häckade i denna stilla park, flögo behändigt af och an, tillredande det nya nästet för året, under det de, i känslan af sin omedvetna lycka, läto sina drillar genljuda bland trädens kronor. Hvarje ny dag, som randades, tycktes skönare än den föregående och väckte allt flera och härligare blommor

Se sid. 115.

till lif. Det var som om naturen själf bjöd till att smycka Marias nya hem med all den prakt, som stod henne till buds, och kanhända anade luftens bevingade invånare, att äfven slottet var ett varmt, af kärleksfulla händer tillredt näste åt den älskade maken! Lärkorna och trastarne sjöngo jublande bröllophymner, när vagnen, som hämtat de nygifva från den närliggande järnvägsstationen, närmade sig, och svarlorna ilade oförskräckta af och an tätt förbi deras hufvuden, kvittrande sitt välkommen, ett löfte om tomteboljcka!

Framför den på vid gavel stående porten, öfver hvilken Lynczkis vapen var hugget i sten, stod Harald, och bakom honom flere betjänter i stort livré.

Leende hjälpte Harald den blomstrande unga frun ur vagnen. Väl inkommen i den stora salongen i bottenvåningen, omfamnade och kysste han Maria hjärtligt, sedan han småleende ropat åt Roman:

»Med din nådiga tillåtelse gifver jag min sköna kusin en välkomstkys.»

»Men en annan gång väntar man vackert med slikt tilltag, till dess tillåtelsen kommer,» svarade skämtsamt den öfverlycklige äkta mannen, »kom ihåg, att jag är svartsjuk som en turk, och att det endast är jag, som får plocka röda rosor här.»

Roman lade sin arm omkring Maria, kysste henne varmt och sade:

»Välkommen, min älskling, i vårt gemensamma hem. Mätte det blifva en lyckans boning för oss.»

»Tack min vän,» sade Maria djupt rörd, »och tack Harald, att du är här, nu känner jag mig genast liksom hemmastadd.»

Med lätt förklarlig stolthet förde Lynczki sin unga maka genom slottets ståtliga gemak. Det dof-

tade af blommor öfverallt, och genom de öppnade dörrarna och fönsterna inströmmade den balsamiska ljumma vårluften. Maria fann icke ord för sin beundran. När de slutligen hunnit till hennes enskilda våning, blef hon alldeles utom sig af förtjusning öfver hemtrefnaden i dess ljusa rum, däraf särskildt ett erbjöd den mest hänförande utsikt öfver parken, skogen och de på afstånd liggande bördiga fälten. Hon trädde ut på den stora rymliga balkongen till detta rum och sade:

»Jag kan omöjligt på en gång se och beundra allt. Låt oss därför i dag stanna här, vi slå oss ned och språka, om ni så vill.»

Harald var genast beredd därtill, men Roman gjorde en lifligt afvärijande rörelse och svarade:

»Omöjligt, min älskling. Om du är trött, vill jag icke bedja dig följa med mig vidare; men jag är tvungen att göra ett besök hos mina trogna hästar och hundar. När jag kommer hem ifrån en resa, är alltid min första väg dit, och det veta djuren säkerligen, ty de äro så kloka. På vår bröllopsfärd hade jag endast *dig*; här får du allt dela din make med många, som ha äldre anspråk på honom. För resten vet jag dig i godt och angenämt sällskap med min gode vän — men kom ihåg Harald» — Lyneczki hotade skämtsamt med fingret — »inga kyssar vidare. *Au revoir*, jag är snart tillbaka.»

Han hastade ur rummet. Maria kände sig litet förlägen. Helst hade hon ropat sin man tillbaka och förklarar sig villig att följa med. En lätt missräkning syntes i hennes öppna drag. Var det väl möjligt, att hennes make lämnade henne de första ögonblicken, de tillbragte i deras gemensamma hem — och för hvem? För djurens skull!

Harald, som tydligt såg hvad som försiggick inom Maria, hjälpte henne, i det han mutert yttrade:

»Det träffar sig ganska bra, att vi få ha en liten stund för oss själfva; ty jag har så mycket att fråga dig om; du förstår nog, Roman skulle kanske endast göra narr af mig.»

Maria hade öfvervunnit sin känsla af obehag och försökte att öfvertyga sig själf, huru naturligt det var, att hennes make uppförde sig så som han gjorde, och att hans beteende för öfrigt endast var ett bevis på hans goda hjärta.

»Ja, du har rätt Harald. Var god, befria mig då först och främst från bördan af alla de hälsningar, en liten svensk flicka skickar med mig till någon viss ung herre. Med hvarje afskedskyss var det en ny sändning af tusen hälsningar till Harald; jag vet sannerligen icke, huru många det slutligen blef; men de, som finnas, tag dem, de äro varma och innerliga, ifrån ett godt, barnsligt hjärta.»

Maria räckte Harald sin hand, hvilken denne kysste innerligt i tanken på den frånvarande kusinen. Förskräckt drog hon sin hand tillbaka; hon erinrade sig sin makes sista ord — »Harald, inga kyssar mer.»

En lätt aftonvind susade utanför i trädens kronor, och Maria ryste lätt.

»Fryser du, så låt mig hämta en schal åt dig,» bad Harald.

»Nej tack, jag tycker inte alls, att det är kallt; tvärtom är denna svala sommarvind uppfriskande. Jag är endast något trött efter resan.»

»Önskar du, att jag lämnar dig, så att du får hvila?»

»Du lämna mig, så att jag vore alldeles ensam

i dessa otaliga, stora rum! Ack nej, stanna. — Att inte Roman kommer!»

Hon försökte småle, och liksom urskuldande ytttrade hon vidare:

»Ännu känner jag mig icke riktigt hemma här; det kan naturligtvis icke gå på en gång, men kommer nog. Här är ju så vackert. Men det var sant: du vill höra, hur din mor och de andra kära släktingarna må. Alla befinna sig förträffligt. Vi saknade dig mycket vid bröllopet. Men är det icke Romans steg, som närma sig?»

Hon lyssnade.

»Vägen till stallet och hundkojorna är lång. Roman kan omöjligt vara tillbaka ännu; för resten anar du ej, huru många älsklingar han har att hälsa på; de äro ej få minsann! Se där, om du anstränger ditt öga, upptäcker du säkert ett rött tak, som lyser genom den mindre lummiga delen af parken; det är hundarnas palats. Utomdessa hör du ej glädjetjuten? Nu är Roman först framme.»

Harald fortfor att prata för att sysselsätta Maria, men hon lyssnade endast tankspridd. Första stunden i det nya hemmet hade gestaltat sig annorlunda än hon väntat.

Många och mycket skulle också utveckla sig annorlunda, än Maria trott. Harald reste nästa dag tillbaka till Paris. Roman var både bittida och sent upptagen af omtanke om djuren; åtskilliga hade fått obetydliga skador, andra hade glömt, hvad de med möda lärt, medan han hade varit borta, och allt fick göras godt igen. Maria försökte att dela sin mans intressen och aflade äfven besök i både stallet och hundarnes bostad samt åhörde med tålmod Lynczki

entusiastiska berättelser öfver det ena eller andra djurets bedrifter, men det var henne icke möjligt att stanna där, till dess han fått nog.

Hon genomgick ensam ännu en gång slottets olika våningar, i akt och mening att beundra allt för att utförligt kunna berätta därom för de sina därhemma i sitt nästa bref. Men snart måste hon afbryta sin vandring; hennes lätta steg genljödo hemskt i hennes öron, när hon någon gång berörde parkettgolfvet, och de många porträtten blickade så kallt och likgiltigt på henne. Fastän solen sken, frös hon och blef rädd.

I sina enskilda rum trufdes hon bättre; där var det ljusare, och sedan hon ordnat alla de kära föremål och porträtt, hon fört med sig, kände hon sig bland de sina och blef åter glad och lycklig.

Marias kammarjungfru hade, medan hon packade upp sin nya matmoders kappsäckar och efter bästa förmåga ordnade de jämförelsevis få klädespersedlarna i de rymliga och talrika skåpen, frågat, när grefvinans andra bagage var att förvänta, och på Marias svar, att detta vore allt hon medfört och behöfde, gjort en förvånad och näsvis min. Vid denna upptäckt blef Maria nedslagen och tänkte åter, att hon kanske icke vore på sin rätta plats.

Hela tjänstepersonalen bestod af gamla pålitliga, i sitt fack skickliga tjänare, som skötte en hvar sitt, äfven utan tillsägelse af matmodern. Maria kände sig öfverflödig, men vågade till en början icke göra några ändringar.

Peter, som var sig lik, höflig, tyst och plikttrogen, blef Maria nästan som en vän; han hade ju sett hennes hemland och anhöriga. Hon kände sig ibland

frestad att språka med honom om de aflägsna vänner, efter hvilka hon längtade.

Maria såg emellertid tydligt af sin makes vänliga, kärleksfulla sätt, när han någon gång var hos henne, att hans ömhet för henne var densamma som förr. Han syntes blott icke förstå, huru han försvårade det för henne att finna sig tillrätta och trivas i det nya hemmet därigenom att han lämnade henne så mycket ensam. — Skulle hon genast börja sitt samlif med att klaga och bedja honom ändra sina vanor! Nej. Maria ville vara modig och rättänkande. Hon försökte att glömma, huru hon hade utmålrat för sig ett lyckligt äktenskap, att bannlysa all hemlängtan och fatta situationen som den var. Raskt förklarade hon för sin man, att hon önskade lära rida, och äfven att hon inte alls vore rädd att följa med honom på hans jaktvagn, när han körde de vilda hingstarna, ifall han tyckte om det.

Grefvens förtjusning öfver hennes nya intressen och önsknigar blef henne en kär belöning, på samma gång den visade henne, att hon var på rätta vägen.

En dag sade Lynczki till sin hustru:

»I morgon, om det passar dig, min älskling, fara vi till Paris.»

»Så roligt, då får jag träffa Harald.»

»Ja visst, men *därför* resa vi verkligen icke den här gången — det ena goda låter emellertid förena sig med det andra —»

»Jag har bref och hälsningar, som komma att intressera Harald,» inföll Maria lifligt.

»Ja, det kan jag nog tänka mig; annars äro kapploppningarna vårt mål. Ser du, jag har flere hästar i Paris, som skola vara med om att täfla, däribland

Stanislaus, ett syperbt fullblod, som redan vunnit flere pris; du kan därför förstå min ifver och min oro.»

»Det blir för mig ett alldeles nytt skådespel, en kapplöpning, och jag är mycket nyfiken, hur jag kommer att tycka om det.»

»Utomdessa tillåter du väl,» fortsatte grefven, »att jag söker ut några vackra toiletter åt dig; jag vill pryda min sköna ros och har icke funnit mina älskingsfärger bland de klädningar, du hittills burit.»

Maria tackade sin make i sitt innersta för den finkänslighet, med hvilken han förkastade hennes enkla toiletter hemifrån; hon tänkte äfven på sin kammarjungfru, hvilken nu väl skulle blifva belåten.

»Gärna, min Roman, jag vill alldeles rätta mig efter din smak, men här på *landet* får jag väl bära, hvad jag har hemifrån.»

»Missförstå mig ej. Allt hvad du äger hemifrån är bra, och du vet för resten, att allt kläder en skönhet; men du kommer att behöfva mycket mera, ty vi få lof att göra visiter både här på landet och i hufvudstaden, taga emot bjudningar, själfva gifva fester, och då vill jag naturligtvis se min maka så söt som möjligt.»

»Jag ryser vid tanken på alla dessa främmande mänskikor.»

»Du skämtar, Maria; du är mycket för förständig för att mena hvad du säger.»

Maria bleknade lätt, och en lätt sorgsenhet öfverföll henne. Ännu sökte hon med svårighet att lefva sig in med sin make, och ändå voro de ensamma; skulle då icke ett stort umgänge göra ett närmande ännu omöjligare.

»Hvem vet,» fortsatte grefven muntert, »får min lilla fru en gång väl smak för festligheter, tackar hon

mig, att jag yrkade på att föra henne ut i världen, och slutligen blir det kanske jag, som måste bedja att få slippa mera. Man kommer att finna dig skön, att fira dig, och hvilken kvinna motstår den frestelsen! Kom endast ihåg, att jag är svartsjuk.»

Maria slog sina armar om sin makes hals och sade hviskande:

»Jag vill allt hvad du vill och skall bjuda till att vara dig i lag.»

»Tag icke saken så tragiskt, min älskling,» skämtade grefven, som icke förstod sin makas farhågor.

Mera ytlig, som han var, tog han världen och dess kraf som en naturlig sak och afskydde alla känsloutbrott, när de enligt hans åsikt icke voro på sin plats.

TIONDE KAPITLET.

Grefve Lynczkis' hotell i Paris var, fastän betydligt mindre storartadt än slottet Rocher, likväl inredt med samma elegans och smakfulla dekoreringsom det förstnämnda. Hotellet beboddes året om af en gammal hvithårig portvakt och en annan trotjänare som med hjälp af sin hustru och dotter ständigt höll, våningarna i det skick, att grefven när som helst kunde taga in därstädes.

Lynczki och Maria åtföljdes på resan endast af Peter och Marias kammarjungfru.

Harald var äfven här den förste, som hälsade den unga frun välkommen. Han fick bestämdt lofva att vara det unga parets dagliga gäst. Harald, som jämväl anmält »Lady Rose» till deltagande i kapplopfningen, befann sig i samma oro och spänning som grefven, och herrarnes samtal vände sig därför uteslutande om hästarnas skötsel. Till och med Maria

blef slutligen iutresserad och åhörde med tålmod deras öfverläggningar, huru de ädla djuren lämpligast förbereddes till den stora dagen.

»Jag befinner mig just i valet och kvalet,» förklarade Maria skämtande. »Önskar jag Stanislaus segern, så blir Lady Rose slagen, och tvärtom; hur skall jag nu bete mig?»

»En hustru bör alltid stå på sin mans sida,» förklarade Roman bestämdt.

»Men det är första gången, Harald är lycklig nog att ha en egen häst och därtill ett ädelt djur med vid kapplöpningen; nog vore det en oerhörd glädje för honom, om Lady Rose afgick med segern.»

»Kom ihåg Maria, 'inga vänner i spel'; jag unnar Harald allt godt, men nog önskar jag att Stanislaus blir nummer ett. Harald tänker säkert på samma sätt angående Lady Rose, eller hur?»

»Du har ej så alldeles orätt,» medgaf vännen, »för resten hvad betyda våra önskningar? Hästarna äro jämgoda, det kommer att sitta hårdt åt och endast bero på ryttaren och måhända slumpen.»

»Rider du själf Lady Rose?»

»Nej, jag vågar ej, jag fruktar att vara för ifrig och nervös. Ryttmästar Leroi har lofvat att rida henne.»

»En säker ryttare minsann.»

»Och hvem rider Stanislaus?»

»Jag själf naturligtvis,» svarade grefven.

»Det är väl icke farligt?» frågade Maria ängsligt och såg på Harald.

»Jag har ju försäkrat dig,» inföll Roman, förekommande Harald, som ville svara.

»Ja,» afbröt Maria, »du känner ingen rädsla och ser ingenstädes någon fara; men kom ihåg, min vän, nu är du gift, och då får man icke ställa sitt lif på spel, endast för att roa sig. Din hustru har rättighet att hafva ett ord med härvidlag.»

Maria hade blifvit alldeles upprörd; herrarne smålogo.

»Du skulle säkert hålla förträffliga sparakanslexor, lilla Maria,» sade Harald skrattande.

»En sådan bestämd liten hustru jag har; hvem skulle hafva trott det! Men eftersom du ej alls känner till kapplöpningar, får du väl för en gång låta mig vara med; skulle jag då bryta nacken af mig, lofvar jag att aldrig göra så mer.»

»Skämta ej, Roman. Jag skall försöka vara lugn, om du lofvar vara försiktig.»

»Då är det så godt, att vi först som sist uppgifva allt hopp om segern, ty en försiktig ryttare kommer icke först till målet; kallblodig och oförvägen måste man vara.»

Maria suckade.

»Tänker du åse kapplöpningen?» frågade Harald.

»Naturligtvis,» svarade Roman i Marias ställe. »Min älskling skall bära mina färger och bringa mig tur. — Om Harald vill taga plats i Marias vagn, vore det kanhända lugnande för henne; jag skall skaffa eder den bästa plats som finns på sadelplatsen.»

»Mycket gärna,» tackade Harald.

»Det var roligt, att jag får ditt sällskap,» sade Maria och smålog åter obekymrad och gladt. »Du kommer väl ej att rifva ögonen ur mig, när Stanislaus vinner?»

»Gör dig ej allt för säker,» retades Harald, »Lady Rose är ej att förakta.»

»Men rides ej af min man.»

»Jag tror du är stolt öfver din skicklige herr gemål.»

»Maken till honom finns ej.»

»Maria — jag rodnar,» sade Roman, men såg för öfrigt mycket belåten ut.

»Tänk, hvad Berta skulle vara lycklig, om hon finge vara med och se all ståt och prakt, som kommer att utvecklas vid kapploppningen.»

»Det är säkert; utomdessa skulle hon nog för gammal vänskaps skull bära mina färger och önska Lady Rose framgång,» svarade Harald.

»Hvem vet,» skämtade Roman, »du är kanhända glömd för länge sedan.»

»Vill du skrämma mig? Jag tror, att jag snart tager permission och hälsar på i gamla Sverige igen.»

»Vänta till nästa sommar, så följa vi med.»

»Få se, om jag kan vänta så länge. Nu måste jag emellertid gå till legationen, farväl för i dag.»

»Träffas vi på klubben i kväll?» frågade Roman.

»Nej, jag kan tyvärr icke komma, då jag för länge sedan lofvat bort mig för aftonen.»

»I morgon då. Adjö.» Harald gick.

»Tänker du gå ut i kväll,» frågade Maria.

»Ja, jag önskar träffa åtskilliga af mina vänner och finner dem säkrast på vår klubb; utomdessa skulle det roa mig att höra hvad man väntar sig för resultat af kapploppningarna och på hvilka hästar man håller mest.»

»Kommer du sent hem?»

»Det beror alldeles på; men får jag icke föra

dig på operan, så att tiden icke blir så lång för dig?»

»Nej tack, ensam skulle det ej vara något nöje för mig. Jag kan roa mig här. Jag tänker skriva hem, då går tiden så fort.»

»Som du vill, jag är nog snart tillbaka.»

ELFTE KAPITLET.

Den omtyckta och eleganta klubblokalen, dit Lynczki styrde sina steg, var rikt upplyst och som vanligt talrikt besökt. I matsalarna intogo åtskilliga af ledamöterna under skämt och glam sin sena souper, medan andra, som kommit från hvarjehanda fester, endast drucko och rökte i närliggande rum, därvid skärskådande dagens politik och skandaler med mer eller mindre skarpsinnighet och sakkännedom. Bland dessa befann sig ett koteri herrar, hvilka särdeles lifligt och högljudt samtalade. De flesta af dem voro unge män med distingueradt utseende utom en, som redan öfverskridit ungdomens gräns och utmärkte sig mindre fördelaktigt genom de mer eller mindre konstlade medel han användt för att synas jämnårig med de andra.

»Hvilken tur ni också beständigt har, Adonis,» utropade baron d'Auteuil, en af de unga männen, till den gamle eleganten, ryttmästaren Leroi. »Ni är naturligtvis den förste, som har fått se och tala vid henne.»

»Nå, hvad tyckte ni, låt höra,» tillade hans vis
å vis, marquis de Bryon.

»Icke så illa minsann, för att ej vara parisiska,»
började långsamt Leroi, som var road att kunna reta
de ungas nyfikenhet.

»Såg ni henne riktigt på nära håll?»

»Jo, jo men; Lyneczki företog med sin unga ge-
mål en promenadtur i Boulogneskogen, där jag motio-
nerade Hjälmberts Lady Rose. Ni vet ju, att jag
åtagit mig att rida hans häst vid kapplöpningen i
öfvermorgon.»

»Ja visst, nå...»

»När Lyneczki kände igen mig, vinkade han. Jag
red fram, hälsade, blef presenterad och följde tätt
bredvid vagnen en god stund.»

»Naturligtvis på grefvinnans sida?»

»Det kan ni lita på. Grefven gratulerade mig
till att få rida Hjälmberts häst och önskade mig god
tur, fastän han på skämt påstod sig tänka annorlunda
än han talade, ty han hoppades på segern för egen
räkning. Hon gjorde åtskilliga näpna inkast, beun-
drande den vackra naturen, såg elegant och treflig ut.»

»Mörk eller ljus,» frågade d'Auteuil intresserad.

»Särdeles vackert blondt hår, en färg som är
mycket på modet, fastän *våra* damer måste anlita
hjälpmedel för att bedåra oss med sådant blondt hår.»

»Det måtse damerna lärt sig af herrarne,» pike-
rade d'Auteuil.

»Elake skämtare,» skrattade Bryon godmodigt.

»Hvad menar ni, om jag får fråga?» sade Leroi
ilsket.

»Intet, min vän, fortfar, alltså blondt hår och
äkta till på köpet. Hvad för slags ögon, hy och
figur?»

»Det fäste jag mig inte vid,» svarade Leroi kort.
 »Begär ni, att jag skall tro det?» frågade d'Auteuil skrattande.

»Efter behag, endast så mycket må jag tillägga: hon kommer säkert att slå an på er, baron d'Auteuil, ty hon liknar en viss madimoselle Nichette, hvilken för tillfället står i hög gunst hos en viss ung herre — men grefvinnan ser betydligt finare och mindre kokett ut.»

»Det fick jag eller rättare min stackars Nichette, för att jag var elak nyss. Fy, gamle vän, hvem fäster sig vid sådana småsaker; berätta mera,» bad d'Auteuil.

»Hvilken lyckans gullgosse ändå denne Lynczki är,» inföll marquis de Bryon, »ser bra ut, har tur hos damerna, är enormt rik och har nu till på köpet fått en ung söt hustru.»

»Är hon rik också!»

»Nej då, fattig som en ängel.»

»Nå, han kan tillåta sig den lyxen att gifta sig med en fattig flicka.»

»Hvar fick han tag i henne?»

»Han tillbragte julen i Sverige tillsammans med unge Hjälmsberg,» upplyste Leroi, »grefvinnan är kusin med Hjälmsberg.»

»Är hon af god familj?»

»Det tycks så, född friherrinna Stjärnholm; jag känner ej de svenska familjerna, men det låter ju rätt bra.»

»Om ödet ändå beskärde mig endast en liten del,» suckade d'Auteuil.

»Ni kunde ju dela med Lynczki,» hviskade Leroi med ett fullt leende.

»Hvad tänker ni på, Leroi?»

»Skenhelige skrymtare,» häste ryttmästaren.

Lyckligtvis hörde baron d'Auteuil i det allmänna sorl, som härskade, ej denna elaka häntyding.

»Quand on parle du loup,» — utropade Leroi hvilken hade sina ögon öfverallt och först såg grefv Lyneczki nalkas.

»Se där Lyneczki, den lycklige äkta mannen.»

»Välkommen.»

»Får ni verkligen besöka klubben?»

Under skäntsamma och vänliga hälsningar från de närvarande vännerna trädde Lyneczki närmare och besvarade småleende och artigt de många uttrycken af sympati och vänskap.

»Er hustru skall vara förtjusande, vi brinna af längtan att få lägga vår hyllning för hennes fötter,» sade Bryon.

»Baron d'Auteuil är redan idel låga efter den knapphändig beskrifning Leroi gifvit oss; huru skall det då gå, när han får se henne själf.»

»Jag skulle råda herr grefven att hålla d'Auteuil på afstånd,» sade Leroi betydelsefullt.

Det visade sig ett litet veck på Lyneczki's panna; han förstod sig synbarligen ej på skämt, då det rörde hans hustru. Med möda behärskande sitt missnöje, försökte han att småleende svara:

»Ert intresse för min hustru smickrar mig, mina herrar, och hoppas jag, att min fru vid blifvande bekantskap vinner er aktning i lika hög grad som beundran, ty hon förtjänar båda delarna. Men till dess vore det mig angenämt, om vi lämnade detta ämne. Mitt omdöme om henne kan ej vara af vikt för er, ty ni tror mig förblindad af kärlek, men jag säger tryggt: kommen, sen och dömen själfva.»

»Sacrebleu, så säker han är,» hviskade Leroi i d'Auteuils öra.

»Ni har kommit hit för kapplöpningarnas skull?» skyndade sig Bryon att fråga, efterkommande Lynezkis önskan att byta samtalsämne.

»Ja, just därför, herr marquis.»

»Skall ni rida själf?»

»Ja, på min Stanislaus.»

»Då tillåter ni väl, att jag håller på er häst.»

»Tack för det; nog skall jag bjuda till, att ni ej förlorar ert vad,» försäkrade Lynecki. »Men man kan aldrig vara säker, och här sitter för resten den, vi hafva mest att frukta,» fortsatte grefven, pekande på Leroi.

»Ni skämtar, den som står på så god fot med Fortuna som ni, herr grefve, behöfver ej vänta sig ett nederlag.»

»Fortuna är nyckfull och otrogen; på henne litar jag ej,» svarade grefven, »men väl på min häst och min säkerhet som ryttare; dock är ni mig bra öfverlägsen.»

Leroi bugade sig lätt och gjorde en afvärjande rörelse.

Kretsen hade blifvit större, och olika röster ropade om hvarandra: — jag håller på Lady Rose — jag håller på Stanislaus. Man annoterade och diskuterade ifrigt.

»Huru vore det med ett litet parti, mina herrar?» frågade Bryon, när man slutbehandlat häst- och kapplopningsangelägenheten.

»Bryon behöfver förstärka sin kassa, tycks det,» hviskade Leroi i d'Auteuils öra.

»Hvem behöfver ej det!» suckade den unge mannen med komiskt allvar.

»Jaså, Nichette är så dyr.»

»Ja, min käre vän; våra sköna äro oss alltid

dyrbara, men den erfarenheten torde ni knappast ha gjort eller i bästa fall redan glömt,» svarade d'Auteuil spefullt.

»Baron, vill ni förolämpa mig,» inföll ryttmästaren Leroi harmset, »kom ihåg, att jag står till disposition, när ni behagar, notabene efter kapplöpningen.»

»Efter hvilken om jag får fråga, ty på kapplöpningen i Paris följer en i Nizza och så en i Baden-Baden, och ingenstädes kan man reda sig utan er, naturligtvis!»

Leroi låtsade se mycket förnärmat ut, men försökte ändå att slippa svara. I stället steg han skyndsamt upp för att följa Lynczki och de andra herrarne, hvilka styrde sina steg till spelsalen.

Denna och en dylik stor sal i den rymliga klubblokalen utmärkte sig genom sitt lugna, något afskilda läge, men båda voro för öfrigt lika talrikt besökta. Den sistnämnda var läsesalongen, hvarest det ständigt härskade en djup tystnad, endast afbruten af tidningspapperets rasslande och ledamöternas hostande; den andra, spelsalen, visade däremot en mycket ombytlig fysionomi, än var där tyst som i grafven, än förekommo där bullersamma uppträden, som ofta nog endast med svårighet bilades af de mera lugna i sällskapet.

»Mina herrar, jag håller bank,» sade marquis de Bryon och intog sin plats vid gröna bordet. »Till spelet mina herrar!»

En hvar gjorde sina insatser och alla följde med ifver och passion spelets gång. Det spelades nämligen mycket högt. Lynczki förföljdes därvid af en envis otur, hvilket föranledde skämtsamma yttringar från medspelarnes sida, att den, som haft sådan tur i kärlek, fick finna sig i att förföljas af otur i spel.

Leroi kunde emellertid ej låta bli att hviska till sin granne:

»Mätte grefven bara icke finna sin hustru i angenämt sällskap, när han kommer hem i natt, staccars karl, det vore fatalt, — otur både i spel och kärlek!»

Lynczki hade uppfångat dessa ord, som afundsjukan dikterat, och en oförklarlig oro bemäktigade sig honom samt bragte hans heta blod i svallning, så att han spelade utan den ringaste eftertanke och förlorade kolossala summor.

Längtan efter att få blicka in i Marias rena goda ögon, höra hennes milda röst, finna henne ensam i deras fridfulla äktenskapliga boning, väntande på sin make, blef honom slutligen så öfvermäktig, att han afbröt sitt spel. Visserligen utsatte han sig därigenom för, att man trodde honom orolig öfver de stora förlusterna; men det var honom likgiltigt, endast hem, hem!

Skyllande på den stora hettan i spelsalen, tog han afsked af sina vänner.

»Ni skall få revanche, herr grefve, när ni behagar,» sade Bryon artigt.

»Tack, kanhända en annan gång,» svarade Lynczki, hälsande och försvann.

Leroi såg med ett elakt leende efter honom.

Maria hade efter sin makes bortgång gjort det så hemtrefligt som möjligt i sin salong och slagit sig ned vid skrifbordet i akt och mening att skriva till den älskade modern. Ett på förmiddagen erhållet bref från Berta låg bredvid henne. Försjunken i djupa tankar, for hon förskräckt upp, när pendylen på kaminen skarpt och hastigt slog tio.

Nej, hon kände sig ej hågad att skriva; om hon skulle läsa! Hon tog en bok ur den rikhaltiga samlingen, hennes bokskåp innehöll. Men äfven nu gingo tankarna sina egna vägar, och när hon slutat första sidan, var det henne omöjligt att påminna sig hvad hon läst. Inseende det lönlösa i att fortsätta denna lektyr, gick hon utan mål genom rummen, som nästan alla voro upplysta. Hon träffade Peter på sin väg och inbillade sig, att han såg sorgsen och medlidsam på henne. Detta retade Maria, och undertryckande de vänliga ord, hon ämnade säga, frågade hon helt kort:

»När har grefven beställt sin kupé till klubben?»

»Inte alls, fru grefvinna. Herr grefven låter aldrig hämta sig med sina egna hästar ifrån klubben.»

Maria kände sig frestad att fråga, om grefven brukade komma hem sent, men ansåg det ej för passande och vände sig för att gå tillbaka, då tamburklockan i detsamma ringde. Peter skyndade ut, och Maria stannade med ett glädtigt leende öfver sitt vackra ansikte och lyssnade. »Skulle min man redan komma åter,» undrade hon.

Personer närmade sig, lifligt samtalande, och hon urskiljde Peters och Haralds röster. En förskräcklig tanke genomkorsade hennes hjärna. Det hade bestämdt händt Roman någonting, och Harald kom för att förbereda henne. Blek störtade hon emot Harald.

»Du här, hvad betyder detta oväntade besök? Säg mig allt, genast.»

»Hvad menar du, hvarför är du så upprörd?» frågade kusinen helt förvånad och bestört.

»Säg du Roman nyligen?»

»Inte senare än när jag tog afsked från er båda vid middagstiden.»

»Gud vare lof!»

Maria sjönk med en lättadens suck i en fätölj, smålog mot Harald, som oroligt böjde sig öfver henne, och räckte honom sin hand.

»Förlåt mig och låt mig nu först och främst hälsa dig välkommen.»

»Men förklara mig, huru mitt besök kunde skrämma dig så?»

»Du skrattar säkert åt mig, om jag tillstår, att jag inbillade mig du kom för att skonsamt underätta mig om en timad olyckshändelse.»

»Stackars liten,» mumlade Harald.

»Nej lilla Maria,» fortsatte han högt och muntert, »så illa är det gudskelof icke. Att jag befinner mig här igen, där jag trifves så väl, är fort och lätt förklaradt; men sedan skall jag genast draga mig tillbaka, ty du synes mig nervös och behöfver hvila.»

»En sådan brådska är onödig. Sedan mina farhågor angående min man äro lugnade, finner jag det helt enkelt förtjusande att njuta af ditt angenäma sällskap, och nu skola vi prata en stund.»

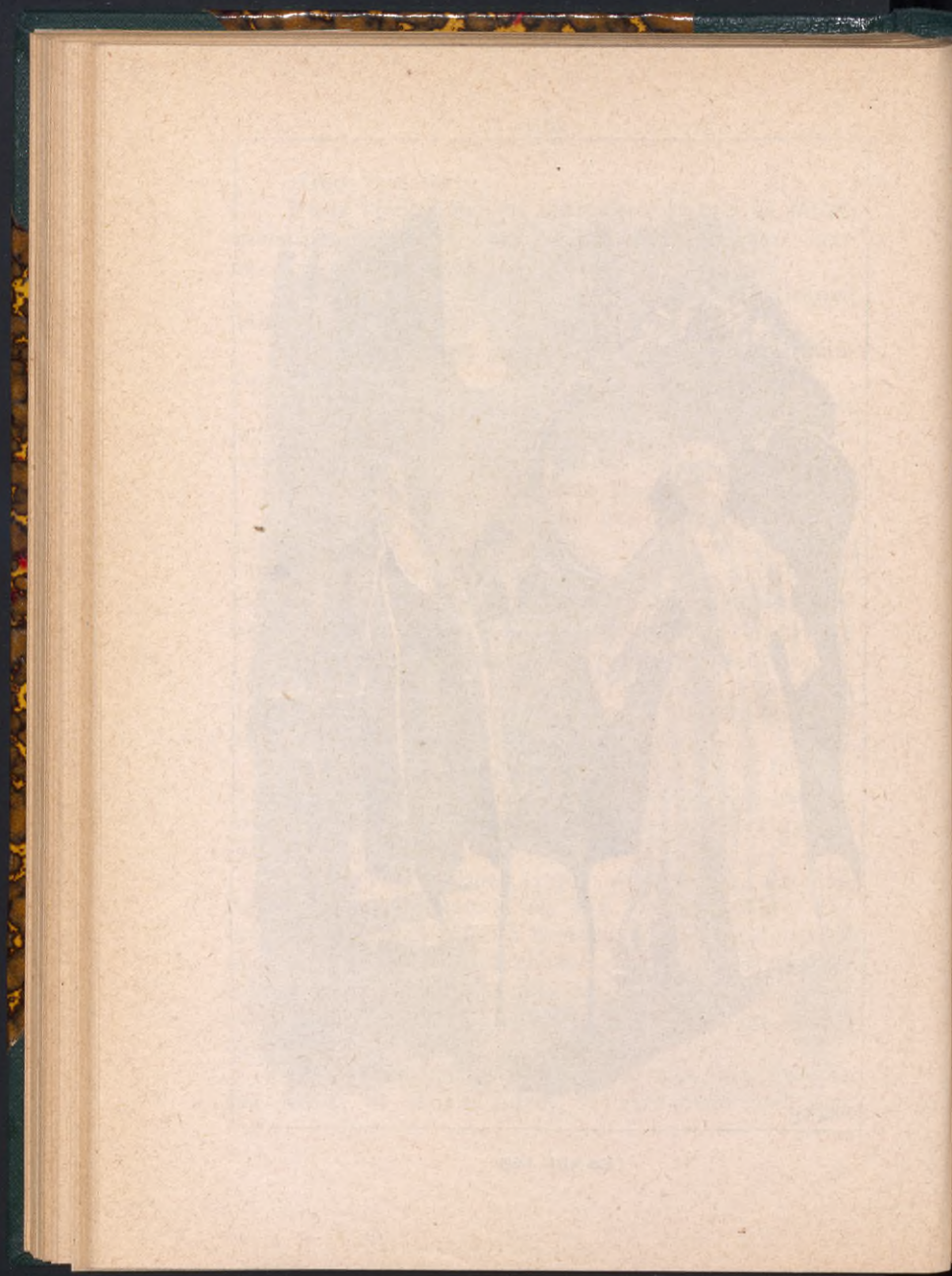
»Gärna, om du så vill. Säg mig då, i fall det ej är ogrannlaga att fråga, sedan hvilken tid har du blifvit så nervös och mörkrädd, du som förr var så lugn och klarsynt?»

»Mitt svar kommer tyvärr att visa dig, att man tagit miste, då man ansåg mig för förständig. Jag befinner mig för tillfället beständigt under inflytandet af den känslan, att det hänger ett åskmoln öfver mig, som oväntadt skall urladda sig öfver mig eller den, som blifvit mig kär. Kvinnonycker tycker du, är det ej så?»

»Visst icke, snälla Maria. Vi män lida visserligen sällan af sådana idéer, vi lefvå mera med den

Se sid. 148.

yttre världen, måste sträfva och arbeta, och därigenom blir måhända vårt känslolif ej så utveckladt; men icke desto mindre kan jag sätta mig in i en kvinnas oro, följer af inbillningen, och förstå hvad hon lider; men det finnes bot för detta onda.»

»Du menar viljekraft,» inföll Maria. »Var lugn, detta säger jag mig själf. Jag låter mig ju ej heller helt och hållet behärskas af denna idé, utan njuter i fulla drag af allt det härliga, som bjudes mig, fastän det stundom kommer öfver mig och det då är starkare än min vilja, som nyss var fallet. — Men du skulle ju berätta, hvarför du ej är med de vänner, åt hvilka du för länge sedan lofvat aftonen. Har ditt besök verkligen ingen särskild anledning?»

»Nej inte alls,» försäkrade Harald och mötte öppet Marias oroliga blick. »Jag fann hemma ett återbud, att vår länge beramade fest ej kunde blifva af. Jag kom därvid att tänka på, att Roman ämnade sig till klubben, och att du var ensam hemma.»

»Roman önskade ditt sällskap på klubben, du skulle hafva gått dit.»

»För klubblic har jag så litet smak, utomdess trodde jag mig göra honom en större tjänst med att hålla hans lilla hustru sällskap.»

Maria rodnade lätt. Hon fann sig genomsådad af sin kusin; men icke ens inför honom ville hon tillstå, att hon, om ock endast för ett ögonblick, känt någon slags misräkning i sitt unga äktenskap. Hon anmärkte något kort:

»Du hade dock besparat mig en förskräckelse, om du ej kommit.»

Harald såg förvånad upp.

Maria, som genast ångrade dessa ord, fortsatte hjärtligt:

»Du vet nog, att jag ändå gläder mig öfver ditt kära besök, fast du skrämde mig. Till belöning för din vänliga omtanke skall jag läsa någonting för dig; kanske kommer Roman snart och öfverraskar oss vid vår lektyr. Kom in i min salong, där på skrifbordet ligger dokumentet, hvars bekantskap säkert intresserar dig.»

Harald följde Maria till de inre rummen, medan han sade:

»Du menar väl aldrig — —»

»Hvad? Var så god och gissa. Jag tycker om att spänna folks nyfikenhet.»

»Ett bref från Berta,» fortsatte Harald sin tankegång och såg strålände glad ut.

»Och om så vore!» frågade Maria skälmskt.

»Du är förtjusande, lilla kusin. Jag kysser dina händer.»

Harald sökte att fatta hennes hand för att kyssa den; men Maria, som icke kunde öfvervinna den känsla af obehag hon ständigt fick, när hennes kusin visade henne någon slags hyllning i hennes mans frånvaro, undvek artigheten genom att skynda förut.

»Gör det bekvämt åt dig och hör på. Nyheter har lilla syster just ej att förtälja, men ändå — —»

»Börja, Maria lilla. Hvarje ord roar mig,» inföll Harald otåligt.

Maria smålog, tog Bertas bref och läste:

»Älskade Maria!

Då mamma är klen och mycket plågad af reumatisk värk, har hon uppdragit åt mig att prata med dig, kära syster. Mera än någonsin önskade jag mig vingar för att hastigt och lustigt kunna få hälsa på vår lilla desertör, som har lämnat ett så stort tomrum. Vet du, Maria, först nu vet jag riktigt, huru

mycket jag håller af dig, och först sedan du är borta, inser jag, huru snäll du varit mot lilla syster och att du alltid tagit på din lott allt, som var henne emot. Nu får jag sitta stilla långa, långa stunder hos mamma, läsa för henne, lämna uppdrag åt hushållerskan och förvaltaren med mera sådant. Maria fattas öfverallt. Äfven mamma, fastän hon i sin godhet ej låtsar om det, finner klen ersättning i mitt sällskap och längtar efter sin förståndiga, älskade gullvifva.

Du och din lycka är vårt ständiga samtalsämne. En fråga i allra största förtroende Maria: nu vet du väl, huru det käns att vara kär?! Nästa gång vi råkas får du ej undandraga dig svaret.»

Harald smålog och lät undfalla sig ett betydelsefullt:

»Hm, hm!»

Maria skrattade och sade:

»Du vet, hon är så frågvis lilla syster. Men låt oss fortsätta.»

»Ja, när skola vi väl se hvarandra åter. Med vår resa till ditt förtjusande slott ser det litet mörkt ut. Doktorn vill, att mamma skall sköta sin hälsa först och främst, och anser en längre tids uppehåll i Porla med efterkur i Marstrand för särdeles nyttigt. Förr skulle utsikten till en sådan resa gjort mig alldeles hufvudyr af lycka; nu längtar jag endast efter dig, efter Frankrike.

Alltså äro ni nu i Paris! Lyckliga Maria! Träffar du Harald ofta? Är han sig lik? Frågar han efter oss någon gång? Skrif mycket, mycket om honom och hälsa honom särskildt förstår du, när ni träffas. Moster Jeanette skref nyligen från Stockholm till oss. Hon mår bra. Baron Kreutz, du minns, den hyggelige gubben vi råkade så ofta hos moster i julas,

är tyvärr mycket klen. Om hans gamla bröstlidande brutit ut igen eller någon annan anledning föreligger, vet moster ej; men hon ser med sorg, hur hennes gode vän aftynar.»

Maria hade rodnat och afbröt sin lektyr.

»Jag ångrar nästan mitt löfte, det är ändå ogrannlaga att gifva dig en sådan inblick i detta okonstlade barnahjärta.»

»Säg ej så, Maria, ty du har nog sett, att min känsla för din syster blifvit stark och varm, och att äga hennes hjärta är min högsta önskan. Hennes ungdom har ända hittills afhållit mig från att tala med henne om min kärlek; men kanhända snart nog randas *den* dagen —»

»Och då,» inföll Maria varmt, »kommer du att läsa i hennes rena hjärta som i en uppslagen bok; hon är god, lilla yrhättan.»

»Jag hoppas det. Men fortsätt med brevet. Unna mig den glädjen,» bad Harald. Maria fortsatte:

»Annars har det just ej händt någonting, som kan vara af intresse att nämna. Skrif ofta och utförligt. Vi följa dig i tankarne på hvartenda steg. Tänk kapplöpningen i öfvermorgon, hvad du kommer att blifva fin och söt. Du är väl ej ledsen, att jag önskar Haralds Lady Rose segern.»

Maria blinkade skälmskt åt kusinen, som entusiastiskt utropade:

»Hurra, Maria! Nu tror jag, att Lady Rose vinner, när hon har en sådan älsklig förespråkarska hos Fortuna.»

»Vi få väl se.»

»Fortsätt, snälla Maria.»

»Nu är det slut, det följer endast hälsningar från mamma och Berta till Roman samt förnyade

uppmaningar att skriva ofta och utförligt. Emellertid vore det verkligen bra tråkigt, om mamma och Berta ej kunde komma i sommar, jag hade så glatt mig åt deras kära besök.»

»Jag är minsann ej mindre ledsen att ej få se dem åter; dock ännu behöfva vi ej förlora modet. Det kan ändra sig mycket. I alla fall hjärtligt tack, snälla Maria, att du lät mig få del af denna älskliga epistel.»

Harald kom fram till Maria och försökte att titta in i det bref, hon ännu höll i handen, för att utröna, huruvida hon verkligen läst allt.

Maria slog småleende med brefvet åt honom och sade:

»Så nyfiken monsieur är!»

»Ni tycks ha synnerligen muntert här,» hördes med detsamma grefvens röst, hvilken stod blek i dörren. Han hade på de mjuka mattorna kommit ljudlöst fram till sin hustrus salong.

Maria sprang gladt upp, men stannade försagd inför sin makes underligt genomträngande skarpa blick. Äfven Harald observerade med förvåning, huru upprörd Roman var.

»Till mig sade du i förmiddags, att din afton var upptagen, och nu finner jag dig här,» sade Lynczki buttert till Harald:

»Var det åt min hustru du hade gifvit ett tidigare löfte, som hindrade dig att följa mig till klubben?»

»Nej, min vän,» svarade Harald så lugnt, som det var honom möjligt. »Då jag fann ett återbud hemma och sålunda var fri, trodde jag mig göra dig en tjänst genom att hålla din hustru sällskap.»

»Tack skall du ha; men det skulle jag anhålla att få göra själf, åtminstone så här sent på kvällen.»

Harald blef blossande röd, men bemästrade sin vrede för Marias skull och svarade höfligt:

»Du påminner mig om, att det är sent; jag skyndar att draga mig tillbaka. Vi kunna en annan gång, om du så önskar, mera tala om mitt besök hos din hustru i kväll, men bäst mellan fyra ögon. God natt, Maria. God natt, Roman.»

Maria hade blifvit alldeles stum af häpnad. Hennes stolthet vaknade, och lugn och värdig stod hon gent emot sin man, då de blifvit ensamma. Romans läppar darrade. Hans ögon blickade oroligt och forskande omkring. Maria var utom sig öfver Romans ord till vännen och släktingen och fruktade, att han i sin häftighet äfven skulle förgå sig emot henne. För att förekomma detta och bespara dem båda ett sorgligt minne, sade hon hastigt och tyst:

»Du är upprörd, Roman, har kanhända haft förargelse utomhus, låt oss därför skiljas nu och sova på saken. I morgon är du lugnare.»

»När kom Harald och huru länge har han varit här?» frågade Lynczki häftigt.

»I morgon lofvar jag dig utförlig redogörelse för hvarje handling, hvarje ord, till och med hvarje tanke under din korta frånvaro. Nu är du ej i den sinnesförfattning att förstå hvad jag skulle säga.»

»Du vill tänka öfver, hvad du skall berätta mig, förmodar jag.»

»Roman, ditt förtroende till din hustru får aldrig svika, annars finns ingen lycka i vårt äktenskap. God natt min vän. I morgon.»

Värdigt gick Maria till sitt toalettrum, hvarest hennes konstlade lagn dock öfvergaf henne, och bitert gråtande kastade hon sig på en chäslong.

Lynczki såg bestört ut, men tordes ej följa henne.

TOLFTE KAPITLET.

Dagen för kapplöpningen ingick med strålande vackert väder.

Det goda förhållandet makarne emellan var för länge sedan återställt. Den lugna natten efter Haralds sista besök hade kommit de upprörda känslorna att lägga sig och lämnat rum åt eftertanken. Lyneczki insåg snart, huru orätt han haft, då han sökt någonting klandervärdt i kusinens besök, och liflig som han var till lynnet, längtade han efter dagens inbrott för att bedja Maria om förlåtelse för sin öfverilning.

Maria, som visserligen led gränslöst af sin mans uppbrusande, ojämma lynne, fann sig likväl angenämt berörd af det vackra draget af honom att icke dröja med att erkänna sitt fel. Tillgjordhet och långsinthet voro främmande för henne, och ömt och tillitsfullt var hon beredd att förlåta, när hennes man med bedjande blick öppnade sin famn för henne. Maria förstod nog, att detta var den första, men måhända icke sista gången, sådant skulle hända; dock föresatte hon sig att genom den yttersta försiktighet förebygga vi-

dare anfall af svartsjuka från sin mans sida, liksom hon hoppades, att hans kändedom om hennes karaktär genom flere års äktenskap skulle blifva så grundlig, att hvarje misstanke blef omöjlig.

En särskildt vänlig biljett från grefven till Harald påminde denne om hans gifna löfte att vara Maria följaktig på kapplöpningen, och uttryckte Lyncecki däri samtidigt sin längtan att få träffa vännen för att bedja honom om ursäkt.

Då Harald infann sig i hotellet kapplöpningsdagen, sade Roman enkelt och hjärtligt till honom:

»Du känner för väl min olyckliga natur för att ej villfara min begäran, när jag ber dig glömma och förlåta mina misstankar och ovänliga ord. Bästa beviset, huru högt jag sätter dig och för hvad jag tänker om ditt förhållande till min hustru, lämnar jag därmed, att jag på nytt anhåller det du måtte vara hennes kavaljer i dag på kapplöpningen och efteråt vår gäst till middagen. Då tömma vi våra glas för trohet och tillgifvenhet i både äktenskap och vänskap.»

Vännerna omfamnade hvarandra, och allt groll var glömdt.

Vid tretiden rullade en öfverskådlig rad af vagnar, eleganta privatekipager och enkla droskor om hvarandra i rask fart mot kapplöpningsplatsen, under det ryttare i lätt traf sprängde fram på de mjuka ridbanorna. Beriden polis upprätthöll öfverallt en monstergill ordning.

Äfven talrika fotgängare ilade åt samma håll, fastän de knappast kunde hoppas att hinna fram till kapplöpningens början, då tiden led. Trots hettan och det besvärliga dammet, som än mer upphvirflades genom de många hästhofvarna, sågo alla glada och förnöjda ut. Kapplöpningar följas i alla länder och

isynerhet i Paris med lifligt intresse af både hög och låg.

Det rörligaste lif härskade på stället för kapploppningen. Herrar sågo med kännaremin på hästarne, som sakta fördes fram och tillbaka af deras vårdare. Man ömsom berömde och tadelade dem. Höga vad ingingos på de djur, som man ansåg för segervinnare. De personer, hvilka skulle rida vid kapploppningen, vägdes; bland dessa befunno sig grefve Lyneczki och ryttmästare Leroi. De omringades af talrika vänner, som ville höra deras förhoppningar. Lyneczki var lugn och glad, medan Leroi såg blek och beslutsam ut, som om det gällde en strid på lif och död.

De rymliga läktarne och logerna fylldes under hand med en elegant publik. Ungdom och skönhet täflade om att visa sig i all sin fågring och glans. Herrarne uppvaktade äfven här flitigt.

På sadelplatsen stodo i en ring de mest förtju-sande ekipager. Däribland väckte ett sådant icke ringa uppmärksamhet, och nyfiket granskade man de två, som sutto i detsamma, och hvilka voro inga andra än Harald och Maria.

Eftersom det var första gången, man såg den unga grefvinnan på närmare håll, tänkte man ej låta tillfället gå sig ur händerna att underkasta hennes person en grundlig kritik. Det fanns icke så få damer, hvilka gärna varit i Marias ställe och hade svårt att förlåta denna obetydliga lilla svenska, att hon lyckats fånga den frade och rike grefen.

Lyneczkis ekipage utgjordes af en öppen elegant kalesch, klädd med gult siden med inväfda röda rosor, en efterbildning af hans vapen, hvilket innehöll ett fält med en röd ros på guldbotten. Spannet, som var förspändt denna smakfullt utstyrda vagn, bestod

af fyra ädla, isabellfärgade hästar, hvilka som prydnad för dagen buro mörkröda sidenrosetter vid den vapenprydda silfvermunderingen. På hvarje högerhäst af spannet satt en jokey i enkel svart sammetsrock och dylik mössa med röda sidenrosetter.

Inne i vagnen lutade sig Maria behagligt, skön som en personifierad ros. Innerligt glad öfver det återställda goda förhållandet mellan Harald och mannen, kände hon sig så lycklig och tyckte, att allt log emot henne. Särdeles animerad följde hon det lifliga skådespelet omkring henne, icke anande, huru allmänheten sysselsatte sig med hennes person.

Grefve Lyneczki närmade sig ännu en gång vagnen för att lugna sin hustru, om så behöfdes; men Maria hade försökt att tysta ned sin oro, väl inseende, att hennes ångest endast kunde inverka menligt på grefvens lugn.

Med förlätlig stolthet såg Lyneczki, hvilken uppmärksamhet Maria väckte, och huru skön och älsklig hon såg ut. Flere herrar, som hade följt Lyneczki, anhållande om äran att blifva presenterade för grefvinnan, lade otvetydigt i dagen sin lifliga beundran. Leroi hade äfven kommit fram för att språka ett ögonblick med Harald och hälsade därvid på Maria. Hans tillgjordt ödmjuka sätt och mindre behagliga utseende berörde henne nu, som förra gången hon träffade honom, särdeles osympatiskt.

Ryttmästarens ögon hvilade sällan på den person han talade vid, icke desto mindre kunde det hända, att man då eller då träffades af hans blixtsnabba forskande blickar, hvilka tycktes genomtränga en liksom dolkstyng. Instinktligt kände Maria afsky för denna personlighet, hvilken känsla blandade sig med en obestämd ängslan, när hon uppfångade en giftig blick

ur hans skarpa ögon, gällande Lynczki, som just med ett godt skratt besvarade ett yttrande af en herre bland omgifningen.

Leroi och Lynczki aflägsnade sig, för att vara till reds. Maria smålog uppmuntrande åt sin segervisse make, medan hon bäfvande med sina ögon följde den långsamt bortgående ryttmästaren.

Baron d'Auteuil, som befann sig bland de herrar, hvilka nyss blifvit presenterade för Maria, slösade förgäfvets all sin tjuvningsförmåga på den unga kvinnan och sade henne tusen smickrande saker. Maria var som döf och blind för honom. Hon hade tyckt sig märka, att Leroi vinkat åt sig en betjänt, gifvit honom en kort befallning, hvarpå denne efter en ödmjuk helsning sprungit till en tvetydig personlighet, som trängde sig tätt intill den sadelplatsen omgifvande barriären. Maria koncentrerade all sin uppmärksamhet för att utröna, hvad de två tycktes i hast afhandla; hon urskilde emellertid endast, huru betjänten lämnade den andre någonting eldrödt, hvarpå de åtskildes. Hvad hade detta väl att betyda!

Maria försökte att öfvertyga sig, att hennes inbillning endast spelat henne ett spratt, ty hvad hade Lerois och hans betjängts åtgöranden att skaffa med hennes make. Förresten, hvarför skulle ryttmästaren hata Lynczki? De voro rivaler för dagen, men hvad betydde väl den saken?

Signalen gafs till den första löpningen, och de uppvaktande herrarne togo afsked för att ostörda kunna följa löpningens gång.

»Vet du Bryon,» sade d'Auteuil till sin vän, »hon tycks hafva frusit till is i det där kalla Sverige, den sköna grefvinnan. Men tusan så söt är hon! Om hon ändå ville tina upp!»

»Jag fruktar, att hon är af marmor och aldrig kan värmas, åtminstone ej af dig och dina likar; uppgif hoppet, käre d'Auteuil, och trösta dig med Nichette.»

»Man vore en stackare, om man misströstate, när fästningen icke gifver sig vid första stormningen. Nej tvärtom —»

»Se där komma de,» afbröt Bryon.

Hästarne rusade i vild fart förbi dem. Harald och Maria följde med stor spänning löpningens gång och försökte att ej förlora ur sikte de båda, som intresserade dem mest, Lynczki på Stanislaus och Leroi på Lady Rose.

»Roman är så långt efter de andra,» sade Maria.

»Kära du,» lugnade henne Harald, »det är endast en fint, förresten äfven bekant för Leroi, som du ser. De hålla med vilja sina hästar tillbaka, för att ej onödigt trötta dem i början och endast därigenom sporra deras ifver. När sista hvarfvet börjar, skall du få se på annat; då gifva de fria tyglar, och långsamt men säkert rycka de närmare och närmare de andra, för att slutligen i det afgörande ögonblicket blifva de första.»

»Båda kunna dock ej blifva den förste.»

»Nej, icke båda. Men se, där komma de igen, nu börjar andra hvarfvet.»

»Hvad hästarne redan pusta. Vet du Harald, jag tycker detta är ett rent djurplågeri och ej ett nöje. Roman såg också redan ansträngd ut. Jag slöte helst mina ögon, men kan det inte.»

»Pass på Maria,» ropade Harald, som knappast hört hvad kusinen yttrat, »nu komma de snart för andra gången, ett otäckt hörn därnere.»

Ryttarna rusade ånyo fram. Den tvära krökning

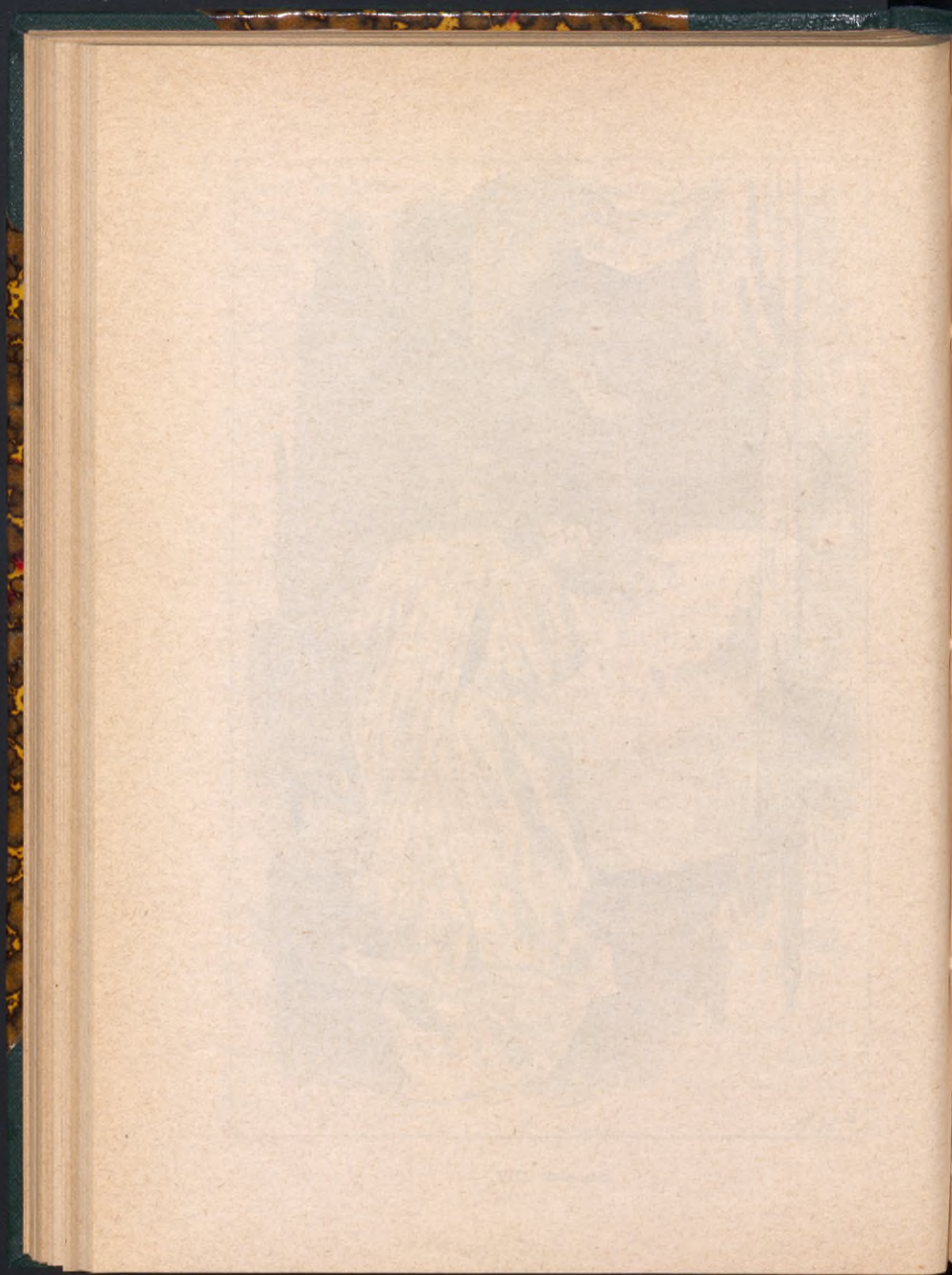
banan bildade, och som Harald nyss för Maria påpekade, hade af alla de täflande lyckligt klarerats. Mängden jublade, och uppmuntrande rop skallade genom luften.

Nu kom det afgörande sista hvarfvet. Maria kände, huru hennes krafter ville svika henne; hjärtat bultade så, att hon knappt förmådde andas. Sorlet rundt omkring tilltog. Hvar och en hade en ryttare, hvilken han önskade framgång, och man skrek och lefde, som om det skulle kunnat förskaffa vingar åt den man önskade seger.

Som Harald förutsagt, gick det verkligen: Lynczki och Leroi, som beständigt varit något efter de andra, började jaga förbi dem och öfvertaga ledningen. Det tycktes vara afgjort, att en af dem skulle blifva den lycklige, men hvilken? Lynczki och Leroi närmade sig samtidigt det farliga stället på banan. I samma ögonblick trängde sig, på den sida grefven red, en karl tätt intill afskrankningen af banan och svängde, som det tycktes i öfvermåttan af sin glädje, en stor eldröd duk, af alla krafter skrikande: »hurra, Stanislaus vinner.» Duken fladdrade så tätt framför hästen och utvecklades så hastigt och oväntadt, att Stanislaus gjorde en förskräckt sidorörelse, hvarigenom Lynczki förlorade jämvikten och kastades lätt som en fjäder ur sadeln. Den framåtlutade ställningen och den svindlande hastigheten af riden gjorde det omöjligt att behålla balansen. Det hela gick så fort, att endast de närmast stående observerade det och uppgåfvo rop af förskräckelse.

Stanislaus rusade genast med fördubblad fart vidare framåt och kom verkligen som nr 1 till målet, men utan ryttare. Leroi blef således segervinnare på Lady Rose,

Den allmänna glädjen öfver hans framgång blef mycket grumlad genom den oväntade anblicken af Stanislaus utan ryttare.

Maria och Harald, hvilka med ifver och oro följt ryttarnes hvarje rörelse, hade observerat olycks-händelsen. Den stackars unga kvinnan uppgaf ett lätt skri, hon kände, huru det svartnade för hennes ögon. Men tanken på, att hennes man just nu behöfde hennes hjälp, återgaf henne fattningen. Med ett förvånansvärdt lugn gaf hon genast befallning åt Peter, som satt bakom henne, att uppsöka grefven. Äfven Harald trängde sig framåt på banan i samma syfte.

Dess bättre kom Lynczki redan själf gående emot sina vänner, hvilka oroligt ilat för att möta honom. Han syntes vara oskadd.

»Gratulerar,» sade Lynczki litet bitter till Harald, när de stötte tillsammans.

»Tack, men huru är det med dig? Har du gjort dig illa? Du vet nog, att jag ej kan glädja mig öfver Lady Roses seger, innan jag är lugnad i afseende på dig.»

»Har man tagit reda på min häst?» frågade grefven, utan att svara på Haralds oroliga frågor om hans befinnande.

»Ja, Paul har den under sin vård.»

»Och Maria, såg hon? Blef hon mycket rädd?»

»Naturligtvis, men hon är modigare, än man kunde tro.»

Lynczki var ble koch ursinnig. Hans axel värkte, men han ville ej tillstå det. Dyster och tystlåten kom han till Maria. Hon förstod att med sin fina kvinnliga takt sätta sig in i hans sinnesstämning och hvarken frågade eller förebrädde honom, utan smålog

endast och hviskade ett tacksamt »Gud ske lof,» när hon såg sin make till det yttre alldeles oskadd.

»Kom låt oss åka hem, min vän. Jag är trött af själsspänningen,» sade Maria och smög sig tätt intill sin man, när han satte sig bredvid henne i vagnen.

En rörelse, som han gjort med vänstra armen, aflockade honom ett lätt stönande, och hans anletsdrag förvredos af smärta.

»Du är sårad,» sade Maria tyst, »låt oss skynda hem.»

I detsamma kom Leroi fram med ett elakt tri-unferande leende, som han förgäfves sökte undertrycka, och frågade beklagande:

»Hur står det till?»

»Som ni ser, ypperligt, herr ryttmästare,» svarade grefve Lynczki torrt, »gratulerar till segern.»

»Kör,» befallde han sedan lugnt åt kusken.

»Hvad jag afskyr denne Leroi,» hviskade Maria, då de voro på hemvägen.

»Gör du? Besynnerligt, äfven mig är han allt annat än behaglig; men med min otur i dag hade han då ingenting att skaffa, och skola vi ej vara orättvisa mot honom därför, att han slog mig ur brädet.»

»Det är alls inte så omöjligt, som du tror, att han ändå är anledningen till Stanislaus sidosprång.»

»Huru vore det tänkbart, min vän! Du såg tydligen ej, hvad anledningen var till Stanislaus förskräckelse. En enfaldig slusk viftade vildt med en jättestor eldröd näsduk och skrek som en galning. Staccars karl, han blef troligtvis själf mest öfverraskad af den verkan hans så tydligt visade förtjusning åstadkom.»

»Var det en röd duk, som skrämde Stanislaus?»
frågade Maria ifrigt. »Då kunde jag ändå hafva rätt
i min tro.»

»Hur så? Hvad menar du?»

Maria berättade hvad hon observerat före kapp-
löpningen, och huru detta samtal mellan Leroi och
betjänten hade oröat henne.

»Men hvarför skulle Leroi hata mig? Aldrig har
jag gjort honom något för när?»

»Det betviflar jag ej, men han är en dålig män-
niska, det syns på hans fula blick, och det finns an-
ledning att afundas dig, som fått så mycket på din lott.»

»Han anser kanhända, att jag haft för mycken
tur, då jag fått en sådan liten söt hustru,» sade
Lynczki artigt, »och tänkte därför bereda mig ett
nederlag vid kapplöpningen. Nå, hur därmed än
förhåller sig, är jag den lyckligare och bör förlåta
honom.»

»Det var snällt sagdt, mig ädle make. Men du
bleknar, värker axeln så starkt? Nu äro vi äntligen
framme.»

En skyndsamt tillkallad läkare, som undersökte
Lynczki, förklarade, att nyckelbenet troligen var brut-
tet. Då båda makarne helst önskade tillbringa den
långa tiden, som läkandet däraf komme att kräfva,
på Roher, bäddades Lynczki varsamt i en vagn, hvil-
ken förde dem dit.

Maria skötte sin man med tålmod och ömhet.
För henne blef denna tid rik på icke anade fröjder.
Hon vågade knappt tillstå för sig själf, huru litet
hon längtade efter, att hennes man skulle tillfriskna,
ty då komme han ju endast att återtaga sina gamla
vanor och hon att blifva lika ensam som förr.

TRETTONDE KAPITLET.

Lynczkis tillfrisknande gick fort. Emellertid måste han länge skona sig, och kunde det till en början icke blifva fråga om hans älsklingsysselsättningar. Vid mycket dåligt lynne låg den unge mannen långa stunder utan sysselsättning på sin hvilobädd. Maria satt troget vid hans sida och försökte att muntra honom på allt sätt, men ofta utan resultat. En dag tog hon mod till sig att tala med honom om ett ämne, som länge legat henne på hjärtat.

»Du har tråkigt, min stackars vän,» beklagade hon.

»Ja, det må Gud veta, det är ju också förskräckligt att dag ut och dag in ligga så här — —»

»Utan sysselsättning,» inföll Maria.

»Ja, just det, utan sysselsättning.»

»Vore det då så omöjligt att hitta på något roande arbete åt dig?»

»Roande arbete? Du uttrycker dig besynnerligt. Hvad, som roar mig, är ej arbete; utomdess är det för tillfället förbjuden frukt för mig, och något verk-

ligt arbete kan jag helt enkelt icke, och det skulle för öfrigt ej heller anstå mig.»

Utan att fästa sig vid sin mans sista anmärkning, svarade Maria på hans första fråga:

»Tror du det verkligen, min vän, att arbetet icke roar? Jag har hittills ständigt erfarit motsatsen, att endast verkligt arbete, af hvad slag det vara må, medför tillfredsställelse och förnöjelse, och hvad beträffar, att du icke kan arbeta, så skämtar du endast.»

»Jag försäkrar dig,» svarade Roman litet misslynt. »Jag kan just ingenting. Afser du kroppsarbete, önskar du kanske, att jag skall säga ved?»

Maria gjorde en afböjande rörelse.

Lynczki fortfor:

»Alltså icke det; vore förresten just icke lämpligt för min axel. Då återstår det andliga arbetet. Jag har emellertid aldrig studerat på allvar, kan ingenting i grund och botten, intresserar mig för ingenting. Ända från min barndom har jag endast älskat djur, och att vårda dem, utveckla hos dem den högsta grad af intelligens, har varit mitt älsklingsgöra. Hvad vill du, hvar och en har sin käpphäst.»

»Det är ju också en nobel och vacker passion,» sade Maria saktmodigt, »men min älskling, medgif att det kan hvarje pålitlig stallknekt lika bra; jag menar, att vården och uppfostran af djur ej kräfvor så mycket intelligens, som du förfogar öfver. När man är så begäfvad som du, borde man ägna sig åt någonting som ställde större anspråk på ens andliga förmåga. Förresten utesluter detta ej,» skyndade Maria sig att bifoga, »att du finner tid för dina hästar och hundar ändå.»

»Hvart vill du komma Maria? Jag tror du smickrar mig, det bådard intet godt. Bäskapiller blandar

man gärna med litet socker,» anmärkte grefven med ett svagt försök att skämta.

»Smickra dig, visst icke. Hvad jag sade, är min åsikt, mitt fulla allvar.»

»Utveckla din plan närmare, ty du är alldeles på det klara med, hvart du vill leda mig.»

»Däruti har du ej så orätt. Jag skulle önska, att du använde dina stora andliga förmögenheter, och att du arbetade. Se där hela min lilla plan, som skulle göra dig och mig lyckliga,» svarade Maria lifligt och såg innerligt på sin make.

Lynczki var en stund tyst. Obehagliga tankar tycktes jaga genom hans inre. Slutligen sade han med hårdt sammanprässade läppar:

»Du har gjort upp räkningen utan värden. Sade jag dig icke, att jag ingenting kan? I de kretsar, därifrån jag stammar, lär man sina barn endast att med behag vara rik, förresten en konst som ej är så lätt, som du tycks tro.»

Lynczki skrattade kort. Maria kände sig sårad af den vändning, hennes make gifvit samtalen, dock bjöd hon till att än en gång försöka göra sig förstådd.

»Konsten att vara rik och att bära sin rikedom, är minnsann ej lätt och de plikter, den ålägger, ej obetydliga. Jag vet det och ser med glädje, huru väl du sköter dem. Du är både gifmild och god mot underhåfvande och vänner, dock var det ej därom vi talade. Du är ej god mot dig själf, du kunde bereda dig nöje genom att använda den andliga rikedom, Gud gifvit dig, till egen förströelse och kanhända andras nytta.»

»Skall jag gå på universitetet nu som gammal karl?»

»Du vill ej förstå mig,» utropade Maria nedslagen.

»Jag bjuder till af alla krafter, men den stora intelligens, du så vänligt tilldelat mig, räcker ej ens till att genomskåda dina önsknings och planer.»

»Då låta vi saken förfalla,» svarade Maria. »Skulle det trötta dig att berätta för mig litet om dina resor? Vet du, jag observerade så egendomliga helgonbilder i vårt museum i afdelningen från södra Ryssland.»

Lynczki, som ångrade sin ovänlighet och snarstuckenhet, omfattade med ifver detta tillfälle att tillmötesgå sin makas anhållan. Han berättade utförligt om böndernas religion, lifsåskådning, naturens inflytande på deras lynne, landets karaktär och allt möjligt, som kunde vara af intresse. Maria lyssnade med spänd uppmärksamhet. Då Lynczki slutat, satte hon sig till skrifbordet och skref med förvånansvärd flit. Lynczki, hvilken saknade hennes sällskap, anmärkte litet förargad, då hon slutligen kom till honom igen:

»Det är alldeles otroligt, hvad du skrifver för långa epistlar hem, och hvad kan du hafva att tala om? För tillfället händer ju ingenting alls, utom att din man är tråkig och tvär.»

»Inte så farligt min vän. Men jag skref ej heller hem den här gången, du gissade orätt.»

»Hvart då?»

»Ingenstans. Jag upptecknade endast, hvad du nyss berättade för mig. Då jag ej är säker att icke hafva misstagit mig på namn, vore jag mycket tacksam, om du ville genomläsa mina anteckningar och förbättra dem.»

Maria såg förlägen ned på det papper, hon höll i handen.

Plötsligt grep hennes man med sin friska hand efter papperet och sade vänligt med ett småleende:

»Så dum är jag lyckligtvis ej, att jag nu icke begriper. Gif hit dina anteckningar, jag skall genomse och fullfölja dem, med ett ord, jag skall arbeta. Är min lilla tyrann nu nöjd?»

Förtjust böjde Maria sig öfver sin make, han kände några glädjetårar på sin kind.

Lynezkis på så sätt väckta intresse att sysselsätta sig med andligt arbete varade dock ej längre, än läkandet af axeln fjättrade honom vid hvilobädden. Med sitt lifliga, oroliga lynne längtade han ut, och så fort han förklarades för frisk, föreslog han Maria, att de skulle företaga en längre resa. Därmed var den unga maken nog nöjd, fastän färden ej ställdes norrut, ty grefven ville visa Maria för henne obekanta trakter. Skämtsamt anmärkte han:

»Vi få lof att samla nytt material till nästa resebeskrifning, när min stränga maka befaller mig att arbeta igen, då jag tillfrisknar från ett arm- eller benbrott.»

Småleende hotade Maria med fingret.

»Skämta ej!»

FJORTONDE KAPITLET.

Den stundande hösten förde det unga paret åter till Rocher, hvarest jaktsäsongen väntades taga sin början. Lyneczki hade presenterat sin maka hos sina grannar och umgängesvänner, hvaraf en rad af festligheter blifvit en följd. Marias ungdomliga och intelligenta utseende samt behagliga sätt förskaffade henne talrika beundrare, hvilka hon emellertid med sin fina takt höll på tillbörligt afstånd. Men äfven många verkliga vänner hade det lyckats henne att vinna genom sitt goda, rena hjärta och sin upphöjda karaktär.

Maria skulle icke varit ung och frisk, om ej detta lif, rikt på nöjen och omväxlingar, roat henne. Hon njöt i fulla drag af lifvet och var munter och lycklig.

Det led mot slutet af september månad. Af hösten var likväl ännu intet att spåra. Parken, skogen, allt stod i sin härligaste prakt, endast gräsmattorna

hade något gulnat af sommarens starka hetta. Äfven denna dag var varm som på högsommaren, till och med tryckande, luften var mättad med blomdoft.

Lynczki hade af sin vän marquis de Bryon bjudits på jakt. Då denne var ungtkarl, voro endast herrar bjudna, och Maria befann sig för tillfället ensam på Rocher.

Hon trädde ut på slottsterrassen för att se efter på himmelen, om möjligtvis ett oväder vore i annalkande, ty hon ämnade sig på en utfärd, ett besök hos en vänninna och granne. Visserligen syntes hotande moln vid horisonten, men det var ju osäkert, om de skulle komma upp och huru snart.

Hon ringde och befallde den inträdande Peter att beställa hennes vagn.

»Tror du, vi få oväder i dag?» frågade hon Peter.

»Ja, nådig grefvinna, jag fruktar det.»

»Tror du, det kommer snart?»

»Äfven det tror jag, därborta stå åskmoln, och sådana gå fort. Utomdess, om nådig grefvinnan lagt märke därtill, har det inträdt fullkomlig vindstilla nu, fastän det förut blåst hela dagen.»

»Du tror, det är lugnet före stormen.»

»Ja, nådig grefvinna. Se ock, huru fåglarna blifva oroliga och flyga af och an; de känna nog, att det blir oväder.»

»Du är en noggrann observatör, tror jag,» sade Maria småleende. »Men du har rätt, mina små bevingade vänner flaxa ängsligt; hör deras besynnerliga skrik ur skogen.»

»Det börjar äfven mörkna. Befaller grefvinnan att jag skall säga till om vagnen?»

»Nej, låt det vara så länge. Jag skall vänta en

stund; vi få se hvad det blir af dessa moln. Jag skulle önska, att ovädret gick öfver för jaktens skull; herrarne kunna hafva mycket obehag däraf.»

Peter bugade sig tyst, utan att våga gifva uttryck åt sin oro för husbonden, fastän densamma kanhända ej var mindre stor än grefvinnans.

Maria gick ned i parken, för att på nära håll iakttaga väderlekens olika skiftningar. Det hade blifvit så tyst i naturen, som om allt förstenats; inte ett blad rörde sig; fåglarnes oroliga flykt hade afstannat; de tycktes som försvunna i jorden; inte det ringaste ljud förnams; luften var tung som bly. Maria kände sig betryckt och andades med svårighet. Solen var bortskymd, och en mörk, besynnerlig dager utbredde sig öfver landskapet.

Med ens kändes en vindstöt, häftig och kort; så åter samma dödstystnad. En och annan fågel hade förskräckt kommit fram ur sitt gömställe, men åter hastigt uppsökt det skyddande nästet. Då kom ånyo en vindstöt, starkare och mer ihållande än den första, och en klar blix genomskär luften, åtföljd af ett häftigt åskslag. I nästa sekund störtade regnet ned. Maria ilade tillbaka till slottet.

Där sprungo tjänarne i hast om hvarandra, för att stänga alla fönster, sätta luckor för dem, där det fanns sådana, och låsa ytterporten. Redan hade stormen tilltagit i sådan styrka, att det med möda lyckades för en ensam person att hålla i och stänga ett fönster. Blixterne följde så tätt på hvarandra, att man nästan bländades. Maria stod i skydd bakom dubbeldörrarne i salongen och såg med bestörtning och förvåning på detta oväder, hvars like hon hittills icke ens drömt sig.

Ehuru regnet artade sig till skydrag, aftog ej

stormens styrka och åskans intensitet. Gamla ärevördiga träd böjdes nästan till marken; grenar och blad hvirflade tätt genom luften, och mindre växter rycktes upp med rötterna och följde med stormen under dess hejdlösa framfart. Trädgårdsmöbler kastades omkull, som om de varit leksaker.

»Stränga herrar regera ej länge», är ett gammalt ordspråk, och så brukar det äfven vara med sådana förskräckliga oväder. Kanske högst en kvarts timme varade stormen och åskan. Sedan drogo de mörka molnen bort, det blef ljusare och ljusare; skydraget efterföljdes af ett sakta, härligt regn, hvilket äfven småningom slutade. Blott en halftimme var förfluten, sedan de första tecknen till ovädrets annalkande varsnats, och redan sken solen åter från en nästan molnfri himmel.

Maria hade varit i sådan spänning under ovädret, att hon knappast tänkt på sin make, och huruvida han vore i fara. Men nu, när hon åter vandrade i parken och såg, i hvilket bedröfligt skick den blifvit försatt på denna korta stund, kom hon först att göra sig en föreställning om stormens styrka och den förfärliga belägenhet hennes man och hans vänner måste varit utsatta för, ifall de befunnit sig utom hus under ovädret. Fastän luften blifvit så ren och kostlig och solens strålar brötos i de millioner regndroppar, som hängde på alla blad, så att de blixtrade härligare än alla världens diamanter, kunde Maria ej rätt njuta däraf. Denna njutning var för dyrt betald. Hon gick sorgsen från blomman till blomman och såg, huru de nästan alla hade fått sätta till lifvet. De öppna platserna voro betäckta med afbrutna grenar, och månget ungt träd var brutet. Så kom Maria att tänka på en urndel med särdeles vackra och sällsynta rosor,

som låg på andra sidan bron. Hennes man älskade dem särskildt, och äfven hon beundrade mycket dessa förtjusande blommor. Huru kunde det vara med dem, frågade hon sig. Hennes fötter vägrade sin tjänst.

Hvarför skulle hon gå dit och bedröfva sig ännu mera genom att se dem brutna eller i bästa fall sönderplockade af stormen. Men ändå, kanhända kunde hon skyndsamt hjälpa, binda upp en lösryckt stam eller annat. Hon nästan sprang dit, liksom dragen af osynliga händer.

Plötsligt stannade hon. Varna tårar stego upp i hennes ögon och skymde hennes blick. Där låg rundelen — alldeles oskadd. Cyklonen hade farit tätt förbi blomstergruppen, utan att röra den. De af regndropparne tyngda rosorna, de med diamanter öfversållade friska bladen talade ett mäktigt språk om Guds godhet och makt att kunna skydda, hvad han vill.

Maria hade helst fallit på knä och tackat Gud; hon kände sig så högtidligt stämd som inför ett under. Hon gick tätt intill dessa älskliga vittnen om Guds godhet och kysste regndropparna af dem. Hon ville ej plocka dem; de voro nästan de enda, som stormen skonat, och de skänkte ögat en sällsynt njutning midt ibland all denna förstöring och bedröfvelse.

Det blef med ens lifligt i parken. Trädgårdsmästaren infann sig, med många män och kvinnor till hjälp, för att åtminstone någorlunda återställa allt i sitt gamla skick. Han ruskade bedröfvad sitt gråa hufvud, när han såg så mången gammal vän bruten. Maria gick trädgårdsmästaren till handa med goda råd och sysslade länge i parken, utan att märka, huru tiden försvann.

Plötsligt såg hon Harald komma ned från slottets

terrass, åtföljd af två herrar. Maria var visserligen mycket förvånad öfver sin kusins oväntade uppträdande, men därför icke mindre glad att se honom och ropade ett vänligt »välkommen».

Harald gick så fort, att hans följeslagare blefvo något efter. Han var häftig och orolig i sitt sätt, alldeles emot sin vana. Maria lade ej märke därtill, eller också antog hon det härleda sig af hans bestörtning öfver den ödeläggelse, som stormen åstadkommit i parken.

»Hvad förskaffar oss det stora nöjet af ditt kära besök, och hvem har du med dig?» frågade Maria.

»Dessa herrar äro ett par vänner till mig, hvilka Roman gärna ville träffa,» svarade Harald fort, »tillåt att jag presenterar dem för dig, doktor July och doktor René.»

Herrarne sågo förvånade på Harald, hvilken utbytte en talande blick med dem. De bugade sig för Maria, som älskvärdt bad dem vara välkomna.

»Tyvärr är min man för tillfället ej hemma, och jag vet till och med ej med säkerhet, när jag får vänta honom åter. Men om herrarnes tid tillåter, vänta vi på min man och —»

»Hvar är Roman?» afbröt Harald.

»På jakt hos marquis de Bryon, icke långt härifrån som du vet. Jag kan sända honom ett bud, om du vill. För resten hade vi här ett så förskräckligt oväder — det spåras tyvärr allt för tydligt i vår stackars sköflade park, och om det var lika svårt på marquisens ägor, har nog jakten afbrutits och herrarne skilts åt efter dinern. I sådant fall kunna vi vänta min man hvilket ögonblick som helst.»

Herrarne växlade åter en blick, de sågo medlid-

samt på Maria, hvilken var så sorglöst glad, men huru länge.

»Tillåt mig bjuda eder på några förfriskningar; resan från Paris, om ock kort, har nog tröttat er. Skada, att jag ej visste af er afsikt att skänka oss ett besök, så att vagnen kunnat hämta eder vid järnvägsstationen.»

Man gick långsamt mot slottet. Herrarne voro märkvärdigt kortfattade i sina svar, men Maria gjorde allt för att som artig värdinna upprätthålla konversationen.

»Hade ni också sådant åskväder, storm och skydrag i Paris? Här var det fruktansvärdt.»

»Nej, fru grefvinna, endast en olidlig hetta hela dagen och slutligen något åska. Här tycks oväderscentrum ha varit.»

»Ja tyvärr!»

Peter kom hastigt från slottet och hviskade några ord i örat på herr von Hjälmsberg. Denne blef blek, kastade en snabb blick på herrarne och sade:

»Förlåt, Maria, jag hör någon vill tala vid mig, — d. v. s. vid oss. Vi gå in, låt ej störa dig, utan promenera en stund till i parken.»

»Du är så upprörd och besynnerlig, Harald. Hvad betyder allt detta?» frågade Maria, som med ens öfverfölls af en oförklarlig ångest.

»Ingenting, snälla Maria,» försäkrade Harald med ett försök att småle.

De båda andra herrarne hade lugnt lämnat dem och gått till slottet.

»Men man väntar dig, sade du. Så gå då, men jag följer med.»

Tysta gingo de den återstående korta sträckan

till slottsterrassen. Väl inkomna i slottet, hörde de många röster.

»Här äro främmande, och man har ej anmält dem; hvad vill detta säga,» utropade Maria, allt mera beklämd och förvånad. Hon skyndade till salongen.

Marquis de Bryon och några andra herrar stodo därinne i lifligt samtal. Det blef dödstyst, när Maria syntes i dörren.

»Fru grefvinna,» började Bryon.

»Ni här, herr marquis!» afbröt Maria. »Hvar är min man?»

Med växande ångest och oro observerade hon alla de närvarandes medlidsamma blickar och anade, att deras förlägna tystnad intet godt bådade.

»Var lugn, fru grefvinna, er gemål är äfven här,» yttrade marquisen.

»Men hvar då?» utropade Maria förvånad och nästan utom sig.

»Troligtvis är grefven på sitt rum,» sökte en annan herre att förklara.

Maria flög till dörren, men Bryon höll henne med sakta våld tillbaka.

»Tillåt mig först att förklara, fru grefvinna —»

»Förklara! Behöfs ej, herr marquis. Jag anar allt, något har händt. Min plats är hos min man. Låt mig gå.»

Hon skyndade till sin makes rum.

Harald, som varit ett stumt vittne till denna sorgliga scen, vände sig nu till marquis de Bryon och bad:

»Förklara för mig då, hvad som händt. Edert lakoniska telegram, att jag skyndsamt skulle begifva mig till Rocher med två läkare, träffade mig lyck-

ligtvis hemma, och jag gjorde utan dröjsmål så som ni önskat.»

»Tack för det! Ni hann till och med fortare hit än vi, som väl var.»

»En olycka har händt? Berätta fort. Jag pinas nu redan åtskilliga timmar af denna gränslösa oviss-het, hvilken är värre än att känna olyckshändelsen i hela dess vidd.»

»Så hör då. Vi voro på jakt, när detta förfärliga oväder nalkades. Jag lät blåsa till samling för att göra mina gäster uppmärksamma på lilla alphyddan, som mycket väl kunde lämna skydd mot storm och regn. Stugan ligger midt i tätaste skogen, som ni vet, nästan närmare Rocher än Bryon. Jägarne infunno sig där äfven ganska fulltaligt, innan ovädet bröt löst. Lyneczki var ibland dem. Han var misslynt öfver jaktens afbrott och väntade med otålighet på vackert väder. Med ens gick han ut för att syna himmeln och ropade ett par ord åt skogvaktaren, hvilken stod i skydd af ett gammalt träd. Flere af herrarne tänkte följa Lyneczki's exempel; men innan de hunno långt, kom det en blix från himmeln med ett så bländande sken, omedelbart följdt af ett fruktansvärdt åskslag, att vi alla nästan bedöfvades för ett par sekunder. Lukten af svafvel och brända kläder bragte oss till besinning, och med bestörtning varnade vi, att flere personer lågo liflösa på marken.»

»Däribland Lyneczki?» nästan skrek Harald.

»Däribland Lyneczki,» medgaf Bryon sorgset.

»Alltså död,» stönade Harald.

»Åh nej, det förbjude Gud. Min stackars skogvaktare fick sätta lifvet till, fruktar jag; han stod just under det träd, där åskan slog ned, men Lyneczki troligen endast döfvades. Blixten tycks hafva lätt

berört honom. Emellertid gjorde vi allt för att skaffa hjälp åt den sanslöse, men med litet resultat. Då sände vi telegrammet till er och beslöto med tungt hjärta att forsla grefven till hans hem. Stackars unga hustru! Läkarne förstå nog, hvad som bör göras.»

»Ursäkta mig,» sade Harald och tryckte Bryons hand, »jag skall försöka att få komma in till grefven, kanhända kan jag vara till hjälp.»

»Tillåter ni, att vi stanna här för att invänta lugnande underrättelser?» frågade alla med en mun.

»Var så god, sitten ned, mina herrar. Jag tackar er för ert deltagande.»

Harald vinkade med handen och skyndade ljudlöst till Lynezki's rum.

Då Maria för en stund sedan kommit till dörren, som förde till hennes mans rum, tvekade hon en sekund att öppna; hon kände sig svag och rädd. Hvad skulle hon få se? Men detta anfall af svaghet gick genast öfver, och tyst gled hon in i rummet. Där låg Lynezki på soffan, blek som ett lik. De båda läkarne stodo bredvid honom, gnidande hans delvis nakna kropp af alla krafter, medan Peter, nästan lika blek som grefven, ljudlöst gick af och an för att lämna handräckning åt läkarne.

Maria kände, huru det svartnade för hennes ögon, och med en suck sjönk hon ned på närmaste fåtölj. Alla voro så upptagna, att ingen hört eller sett den beklagansvärda unga hustrun. Maria kom dock genast till sig igen. Nu var det ej tid att svimma, och med lugn fattning gick hon till soffan. Hon badade sin makes panna med eau de cologne och studerade med ångest hans anletsdrag för att iakttaga, om icke någon förändring i hans tillstånd skulle inträda.

Lynczkis mörka ögonhår kastade långa skuggor på de bleka kinderna; munnen var lätt öppnad, och de blå läpparna gáfvo ett hemskt utseende åt hans liflösa ansikte.

Ännu hade intet ord växlats. Läkarne togo af sig rockarna och arbetade oafbrutet vidare. Så länge de ej uppgifvit hoppet, var Maria någorlunda lugn. Plötsligt grep hon krampaktigt i den ene doktors arm och pekade på sin man. Det ryckte i hans ögonlock, och läpparna tycktes röra sig. Läkarne slutade med frotteringen, täckte öfver den sjuke och observerade. Till allas lättnad och glädje banade sig en tydlig suck väg öfver de redan förändrade, åter röda läpparna. Den blå färgen försvann helt och hållet, lifvet tycktes komma åter.

»Maria,» hviskade Lynczki, »hvar är du?»

»Här, min älskling,» svarade Maria vekt och böjde sig öfver sin make. Hennes tårar strömmade hejdlöst, men hon försökte att lugna sig.

»Jag kan ej se dig, här är så mörkt,» klagade grefven.

Maria kastade en förskräckt, frågande blick på läkaren, hvilken emellertid gjorde en lugnande rörelse och hviskade:

»Det är icke farligt.»

Man drog tillbaka träjalusierna framför fönstren. Den milda aftonsolens sista strålar föllo in i rummet och belyste Marias älskliga ansikte, där hon stod och med innerlig kärlek blickade ned på den sjuke. Solen bildade liksom en gloria kring hennes blonda hjässa. Lynczkis ögon öppnades; han såg med utsäglig ömhet på Maria och hviskade: »Min goda ängel.»

»Du känner igen mig!» ropade Maria öfverlycklig och sjönk snyftande på knä bredvid soffan.

»Ja, min Maria, både dig och Harald och Peter; men hvilka äro dessa herrar?»

Harald hade stilla smugit sig in i rummet och stod nu bredvid soffan, varmt tryckande vännens hand. Peter bemödade sig förgäfvos att kväfva sina glädjetårar, den goda själen.

Ögonskenligen var Lynczki nu återskänt åt lifvet.

»Dessa herrar,» svarade Harald långsamt, »äro ett par läkare från Paris.»

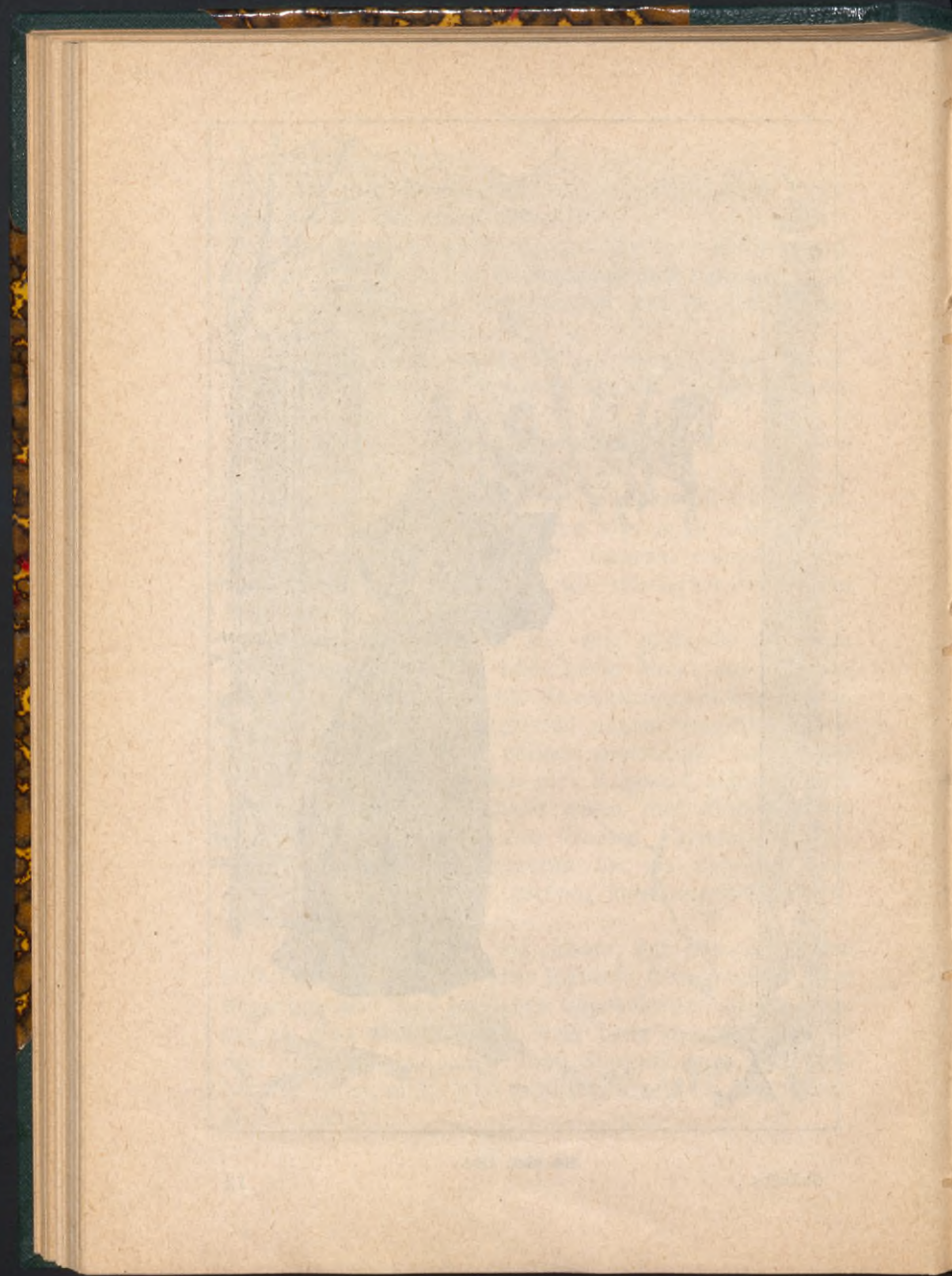
»Läkare! — ah nu minns jag, jakten hos Bryon — äkslaget.»

Marias tårar runno fortfarande nedför kinderna, fastän hon lycklig smålog mot sin make och tryckte varma kyssar på hans hand. Lynczki var visserligen återkommen till sans, men till ytterlighet svag; han förmådde ej röra sig.

Nu gjorde läkarne sin rätt gällande att vara allena befalande och både såväl Maria som Harald att lämna rummet, så att de ofördröjligen kunde göra sina undersökningar, huruvida någon kroppsdel blifvit skadad. Maria lydde endast motvilligt, men insåg nödvändigheten däraf och gick långsamt, ständigt med ögonen sökande sin älskade make, mot dörren. Hon uppsökte sitt rum, medan Harald skyndade till de i salongen väntande herrarne för att delgifva dem den glada nyheten, att greffen återkommit till medvetandet.

Då Maria befann sig ensam, gaf hon sina tårar fritt lopp och bad. Det lugnade henne något efter den sista stundens förfärliga uppskakning. Hon kände sig så glad och tacksam öfver hans uppvaknande ur den djupa dvalan, men ännu återstod oron, huruvida hennes liflige make icke möjligen skulle bli krympling. Huru rysligt!

Blixtnabbt flög genom henne den tanken: då behöfver du ej dela din man med så många, då har du honom ensam. Men genast tillbakavisade hon denna egoistiska kärlek och bad Gud innerligt om mannens fullkomliga återställande för hans egen skull. Hon skulle aldrig mer klaga, aldrig vara missnöjd. Må Gud hellre träffa henne; med hans hjälp skulle hon försöka att bära tåligt allt hvad han ansåg för godt att skicka, blott hennes svage man blefve skonad.

Hvar skulle han väl få tålmod ifrån att bära en sådan olycka?

Då tyckte Maria sig förnimma en inre röst, som hviskade: du skall stå trogen vid hans sida och hjälpa honom att bära allt, som må komma. Den sköna, unga kvinnans anletsdrag nästan förklarades. Ja, hon skulle bjuda till att lära honom finna den rätta vägen. Hon förnyade i tysthet sitt trohetslöfte mot sin make och bad Gud innerligt om styrka för dem båda.

Ända hittills hade hon endast fåst smaka lifvets nöjen. Hon skulle ej förskräckas för hemsökelser, hvilka efter Guds stora nåd och visdom ändå kunde innebära så mycken lycka och tillfredsställelse.

Den ene af läkarne begärde att få tala med Maria.

»Nå?» frågade hon. Hennes hjärta klappade så, att det hindrade henne att säga mera.

»Var lugn och stark, fru grefvinna,» svarade läkaren vänligt, »till en början kommer grefven ej att kunna begagna sitt vänstra ben, det är utan känsla och kraft; men man behöfver ej förlora hoppet, att lämplig behandling och skötsel kunna vända saken till det bättre. Det är som om blixten förlamat alla nerver — ni förstår, fru grefvinna.»

Doktorn stannade i sin förklaring, ty han såg, hur fruktansvärdt Maria bleknade. En djup suck trängde

sig öfver hennes halföppna läppar, och klara tårar skimrade i hennes vackra ögon; men med ett småleende sade hon undergifvet:

»Tack för underrättelsen. Kom ihåg att allt skall göras hvad människor kunna åstadkomma, anlita hvem och hvilka hjälpmedel ni anser för lämpliga. Huru utgången må blifva, skola vi uppväga edra omsorger med guld och vår omätliga tacksamhet.»

»Var öfvertygad om vårt nit, fru grefvinna, men detta fall är ovanligt. Vi äro också endast människor och kunna ingenting med bestämdhet förutsäga. Därför, om det ej skulle lyckas att återställa greffen —»

»Var lugn, vi lägga allt i en starkares händer, och huru det än må blifva, är det bra. Får jag nu gå till min man?»

»Intet hinder finnes därför. Min kollega och Peter hafva lagt greffen till sängs, och absolut lugn är till en början vår enda föreskrift.»

»Jag går då. Än en gång tack.»

Maria tryckte doktors hand. Det milda, undergifna uttrycket hade stannat på hennes bleka ansikte, hon smålog matt.

»En härlig kvinna,» mumlade läkaren och följde grefvinnan.

FEMTONDE KAPITLET.

En tidig vintermorgon på Torpa, friherrinnan Stjärnholms egendom i Sverige, flammade eldbrasorna i de rymliga kaminerna i salongen och matsalen, under det husjungfrun gick sysslade af och an. Fröken Berta, som inträdde i salen och gick fram till fönstret, blickade nedslagen upp till den gråa, enformiga vinterhimmeln, hvilken icke tycktes lofva något uppehåll i det ymniga snöfallet. Snöflockarna dansade lugnt ned, i sin hvirveldans inhöljande allt, jord, träd och hus i sitt hvita täcke. Med en suck slog Berta sig ned bredvid lampan i salongen och tog fram ett bref, som hon ifrigt studerade. Att döma af det tillskrynkade papperet hade det lästs många, många gånger.

Det var nästan på dagen ett år sedan Maria och Berta reste till Stockholm för att fira julen hos moder Jeanette, fru von Hjälmberg.

Huru mycket hade ej förändrat sig sedan dess för Maria. Hon hade blifvit gift, rest till främmande

land och nära nog förlorat sin man genom olycks-händelse efter ett halft års äktenskap; men Berta, hvad hade hon upplefvat! Drömmande stirrade hon framför sig.

Händelserikt hade det sist förflutna året ej varit för den unga flickan, och ändå tycktes hon betydligt förändrad. Den lilla yrhättan hade förvandlats till ungmö. Hon hade vuxit, blifvit smärtare och såg förståndigare ut; hennes strålände ögon blickade längtande och frågande in i framtiden.

Ljufva bilder tycktes föresväfva Berta, ty hon smålog lycklig.

»Redan uppe! God morgon lilla vän,» hälsade friherrinnan Stjärnholm, som tyst kommit in i rummet.

Berta for förskräckt upp.

»God morgon, mamma lilla. Hur har du sofvit?»

»Tack, rätt bra. Jag tror, man satt och drömde igen. Hvem hade väl kunnat förutse, att du, lifliga barn, skulle blifva så förändrad,» skämtade modern och kysste sin älskling på kinden. »Men nog kunna vi släcka lampan nu, drag tillbaka gardinerna.»

Berta lydde och anmärkte nedslagen:

»Mamma, det snöar fortfarande; måtte bara vägarne icke snöa till, så att våra gästers ankomst blir försenad.»

»Var lugn, så svårt är det väl ej. Snön är torr och packar sig ej.»

Friherrinnan och Berta satte sig till frukostbordet.

»Är allt i ordning i gästrummen?»

»Ja då, mamma. Emellertid skall jag sedan gå upp en gång till för att se efter, om ingenting fattas, och om det känns varmt och hemtrefligt.»

»Gör det, mitt barn, våra kära äro nog duktigt genomfrusna efter resan.»

»Skall jag ställa min ros i Marias rum? En knapp slog just ut så vackert i går.»

»Ja visst. En blomma midt i vintern är alltid en behaglig syn, och här hos oss i höga norden bör man ännu mera sätta värde därpå. — Men du äter ju ingenting,» afbröt sig modern.

Berta hade serverat modern hennes morgonkaffe och satt själf bredvid, utan att röra vare sig bröd eller smör. Nu sprang hon upp, omfamnade modern och utropade:

»Det är glädjen, mamma. Jag skulle kvävas af matbitarna. Tänk snart, om ett par timmar hafva vi dem här, Maria, Roman, moster Jeanette och — och Harald.»

En purpurglöd spred sig öfver hennes kinder. Modern smålog.

»Ack, ja snart! Du har ej ro att sitta, ser jag, gå då. Förresten är klockan 9 strax. Kusken kan gärna fara till stationen med slädarna. Bättre han får vänta där, än att han kommer för sent. Påminn honom, att han lägger täcken öfver hästarna, när han är framme.»

»Skall ske,» svarade Berta och sprang ut. Hon utträttade sitt ärende, gick sedan till gästrummen i den öfre våningen med sin blomsterkruka under armen. Först kom hon till ett litet hörnrum, ämnadt åt Harald. Hon satte ned blomman för att släta en duk, blåsa bort ett dammkorn här och där och röra om brasan. Därvid sjönk hon ned på en bekväm stol och stirrade tankfullt i elden. Tid, rum, allt glömdes hon, och först när moderns steg hördes i trappan, sprang hon upp och begaf sig skyndsamt in i ett annat gästrum.

Äfven friherrinnan ville taga en sista öfverblick

af anordningarna. I Marias och Romans rum såg friherrinnan sig sökande omkring och utbrast slutligen:

»Berta, hvar gjorde du af rosenbusken? Nog såg jag, att du bar upp den. Men här finns den ej.»

I stället för svar rusade Berta till Haralds rum, hämtade blomman, som stod kvar där, och öfverflyttade den till det andra rummet. Modern smålog igen på sitt godmodiga sätt, men bannade Berta:

»Hvad du är tankspridd, kära barn, alldeles som en lärd professor. Kanske funderar äfven du på lösningen af något mycket viktigt problem?»

Berta slog ned ögonen och rodnade.

Tiden blef lång för de väntande, minuterna tycktes förvandlade till evigheter, men slutligen hördes bjällrorernas klingande, först aflägsset och tyst, sedan närmare och tydligare.

»Mamma, de kommal!» jublade Berta och sprang, trots moderns förbud, så som hon gick och stod ut framför porten för att hälsa deras kära gäster. Äfven friherrinnan ilade till förstugan, dock vågade hon sig ej ut i den kalla, friska vinsterluften.

Slädarna voro framme.

»In med dig, lilla oförstånd,» ropado fru von Hjälmsberg ur den ena släden, när hon såg Berta utan öfverplagg i vinterkylan. Harald, som satt bredvid sin mor, hade lätt och hastigt befriat sig från alla pälstäcken, tog Berta under armen och förde henne i en handvändning tillbaka in i huset, sedan återvändande han hastigt till sin mor för att vara henne behjälplig vid urstigningen. Under tiden hade äfven Maria stigit ur den andra släden och hjälpte därefter Peter att stödja sin man. Snart befunno sig alla välbehållna i tamburen, där man hälsade och kysste

hvarandra af hjärtans lust. Friherrinnan kände, huru tårarna ville strömma ur hennes ögon vid anblicken af den sorgliga förändring, som den ståtliga unge mannen, hennes måg, undergått, men hon försökte att tillbakahålla dem, för att ej störa detta glädjefulla återseende. Hon tryckte sin älskade dotter till sitt hjärta och såg med ångest frågande in i hennes ögon, om där stod att läsa nedslagenhet och missnöje, men tvärtom. Maria såg icke endast strålande glad ut, utan äfven så öm och mild, att modern ej kunde hysa tvifvel om hennes lyckliga sinnesstämning.

Sedan alla ytterplagg aftagits, gick man till salongen för att värma sig och språka i ro.

Lynczki hade tyvärr ännu ej återfått förmågan att stödja på sitt ena ben, utan kunde endast röra sig med tillhjälp af en käpp. Hans ansikte, som blifvit magrare än förut, bar tydliga spår af svåra genomgångna lidanden. Hela hans sätt hade fått något tryckt och sorgbundet. Maria vek ej från hans sida. Till och med nu i detta första ögonblick af återseende med modern och systemen glömde hon ej sin man, utan sökte att hjälpa honom och skyndsamt skaffa honom en bekväm stol, så att han fick hvila sig.

Berta hade omfamnat systemen med stormande häftighet, men sedan blifvit tyst. Hon sprang af och an för att skaffa deras kära gäster än det ena, än det andra och se till, att det skyndsamt serverades frukost. På Harald hade hon hälsat blygt och tillbakadraget, men tryckt sig varmt och tillgifvet in till moster Jeanette.

Maria, som satt mellan sin mor och sin man, såg småleende på systemen och anmärkte:

»Jag kan omöjligt hämta mig från min förvä-

ning öfver Berta, hon har ju blifvit en riktig liten husmor, flitig och beskäftig som ett bi.»

Alla instämde på det lifligaste, medan Berta rod-nade och i sin förlägenhet gjorde sig ett ärende i ett annat rum.

»Huru gick resan för sig?» frågade friherrinnan sina barn.

»Tack, kära mamma, förträffligt.»

»Var den ej allt för tröttande?»

»Åh nej, utomdessa hafva vi ju redan hvilat oss ett par dagar i Stockholm hos vår kära moster Jeanette, så att vi äro alldeles krya och friska. Icke sant Roman?»

»Ja, älskling. Min goda svärmor må tro, att Maria är aldrig trött, aldrig nedstämd, hon öfverträffar sig själf, medan jag stackare! — ja, sannerligen har jag icke en känsla, som om jag borde bedja dig om förlåtelse, att jag bundit din älsklige dotter för hela lifvet vid mig/krympling.»

Maria lade lätt sin hand öfver Romans mun och hotade småleende med fingret.

»Min käre måg, hys aldrig sådana tankar. Hvad Gud skickar, är oss godt. Och förresten huru tack-samma måste vi ej vara, att olyckan ej blef värre.»

»Ja visst, min käre nevä,» inföll äfven fru von Hjälmsberg, »för öfrigt behöfva vi ej uppgifva hoppet att få se dig vid full vigör efter någon tid, ty läkarne hafva ju gifvit er detta hopp.»

»Ja, det ha de verkligen gjort,» svarade Roman litet bittert, »men hvarför kära tant. Icke därför, att de tro på hvad de lofva, utan för att förebygga, att jag i förtviflan skulle ända mitt förstörda lif.»

»Så du talar,» inföll friherrinnan förskräckt.

»Hade det då ej varit bättre jag fått dö i min

fulla mannkraft, glad och lycklig som jag var vid sidan af min goda Maria?!»

Den unga hustrun var van vid dessa förtviflade utbrott hos sin make och hade på allt sätt motarbetat dem med hopp om att tiden, som läker alla sår, äfven här skulle skaffa hjälp, fastän det ej var att vänta så fort, ty hemsökelsen var svår, kanhända värre för Lynczki än någon annan.

»Min gode Roman, du glömmmer hvad vi kommo öfverens om häromdagen,» sade Maria i munter ton.

»Och det var?»

»Att det inte alls är så oäfvat att lefva, fastän man får stödja sig på käpp och en svag hustru.»

»Du har rätt, som alltid. Jag är otacksam. Ni kunna ej tro, hvilken skatt jag fått i min lilla hustru. Hon har nämligen lärt mig arbeta. Huru skulle jag annars kunnat fördrifva tiden, då jag varit så bunden. Hon håller mitt mod uppe på allt sätt. Hon försöker att visa mig vägen, hvar jag skall finna tröst, — ja, kära svärmor, din lilla gullvifva har, liksom vårens förstling, väckt mig ur min vintersömn och berättat långa sagor för mig om nytt lif med sol och kärlek.»

En lätt förklarlig modersstolthet framlockade tårar i friherrinnans ögon; hon kysste sin dotter innerligt och sade:

»Öfverallt sprider du glädje och frid, min lilla gullvifva. Gud välsigne dig!»

»Ni äro alldeles för goda mot mig,» inföll Maria glad och munter. »Jag gör endast hvad jag bör, och jag gör det gudskelof gärna och med lätt hjärta. Vår framtid ter sig förresten icke så mörk, som Roman är hågad att se den. Med Guds hjälp skall allt åter blifva bra igen. — Men hvar är Berta?»

Nu först observerade man, att hon icke återkommit, och att äfven Harald försvunnit. Emellertid inträdde de båda just nu arm i arm, glada och lyckliga.

»Hvar ha ni varit?» frågades allmänt.

»Jag tog endast reda på lilla rymmerskan,» svarade Harald muntert och såg strålände på den rodnande unga flickan vid hans sida, och jag begagnade då tillfället att fråga henne, om hon ville blifva min följeslagerska genom lifvet — och den som icke fick korgen — det var jag!»

»Det var rätt gjordt, Harald,» utropade Roman lifligt.

Berta hade skyndat i sin moders armar.

De ungas kärlek hade ju ej varit någon hemlighet; men icke desto mindre fann man sig öfverraskad, när den stora händelsen inträffade, att de tu lofvat hvarandra trogen kärlek för lifvet.

Stämningen blef uppsluppet glad, och till och med Roman glömde för en stund sin olycka och brydde Berta på allt möjligt sätt.

Dagen försvann som ett ögonblick för dessa glada och lyckliga människor. När den stilla aftonen kom och alla tidigt gingo till hvila, befunno sig friherrinnan och hennes äldsta dotter till sist ensamma i salongen.

»Mitt älskade barn, säg mig uppriktigt, är du lycklig?» sporde modern ömt.

»Ja, min mor, fullkomligt lycklig.»

»Trots olyckan?»

»Skall jag svara öppet, så får jag bekänna, att min fullkomliga lycka daterar sig först från olycks-händelsen. Det låter besynnerligt; men ser du, mamma, förut kände jag mig ej riktigt på min plats. Det

förekom mig ibland, som om det hade varit en nyck af Roman att vilja gifta sig med mig. Han är som ett bortskämdt barn, hvad han ser och tycker om vill han äga. Så ock med mig. Hans önskan blef tillfredsstäld. Jag installerades i hans hem, behandlades som en värdefull klenod, fick passande dyrbar ram och hölls på allt sätt, som man kunde önska sig; men min person grep ej in i hans lif, det märkte jag genast; vi lefde *bredvid* hvarandra. Sådan jag är af naturen, min älskade moder, hade insikten härom, isynnerhet ifall jag ej kunnat ändra något i vårt förhållande med åren, gjort mig småningom rent af olycklig. Jag kände mig så totalt öfverflödig, till ingen nytta alls här i världen. — Då kom den olyckliga — nej lyckliga dagen, som rubbade min mans hälsa, men skänkte mig honom hel och hållen. Nu är jag outhärlig för Roman, nu lefva vi oss in i hvarandra, nu först är jag, ej endast hans slotts skönaste prydnad, som han förr brukade kalla mig, utan hans hjärtas härskarinna, hans verkliga hustru, hans trofasta vän.»

»Du är ej blott god, du är stark min dotter; och jag hoppas till Gud, att kraften ej sviker dig, ifall din lott blir tung att bära. Lifvet är långt, och svåra stunder uteblifva nog kanske ej heller för *dig!*»

Maria nickade.

»God natt, älskade mor. Roman saknar mig säkert redan. Jag ilar med gladt hjärta till hans sida.»

»God natt. Du är på rätta vägen, min gullvifva. Nu är jag lugn.»

Hvem vill ha en fotografiapparat?

Hvilken gosse eller flicka skulle ej själf så oändligt gärna vilja utöfva den vackra fotograferingskonsten, hvilken nu sprides i allt vidare kretsar! Men tyvärr är en kamera en ganska dyr tingest och de ungas kassa ej alltid så rundlig. Med litet händighet kan emellertid enhvar själf göra sig en utmärkt fotografikamera för ganska ringa kostnad efter den utförliga beskrifning, försedd med talrika illustrationer, som **Kamraten**, illustrerad tidning för Sveriges ungdom, under år 1895 kommer att meddela. Ingen gosse eller flicka, som vill ha en egen fotografiapparat, bör därför försumma att prenumerera på Kamraten för 1895 samt uppmana alla sina vänner att göra detsamma.

Ett nöje för hela året

kan hvarje moder bereda sin ungdom, om hon för år 1895 med 3 kr. prenumererar på

Kamraten,

illustrerad tidning för Sveriges ungdom,

hvilken under sin tvååriga tillvaro förvärfvat såväl målmäns och lärares som ock själfva ungdomspublikens gillande och varma tycke.

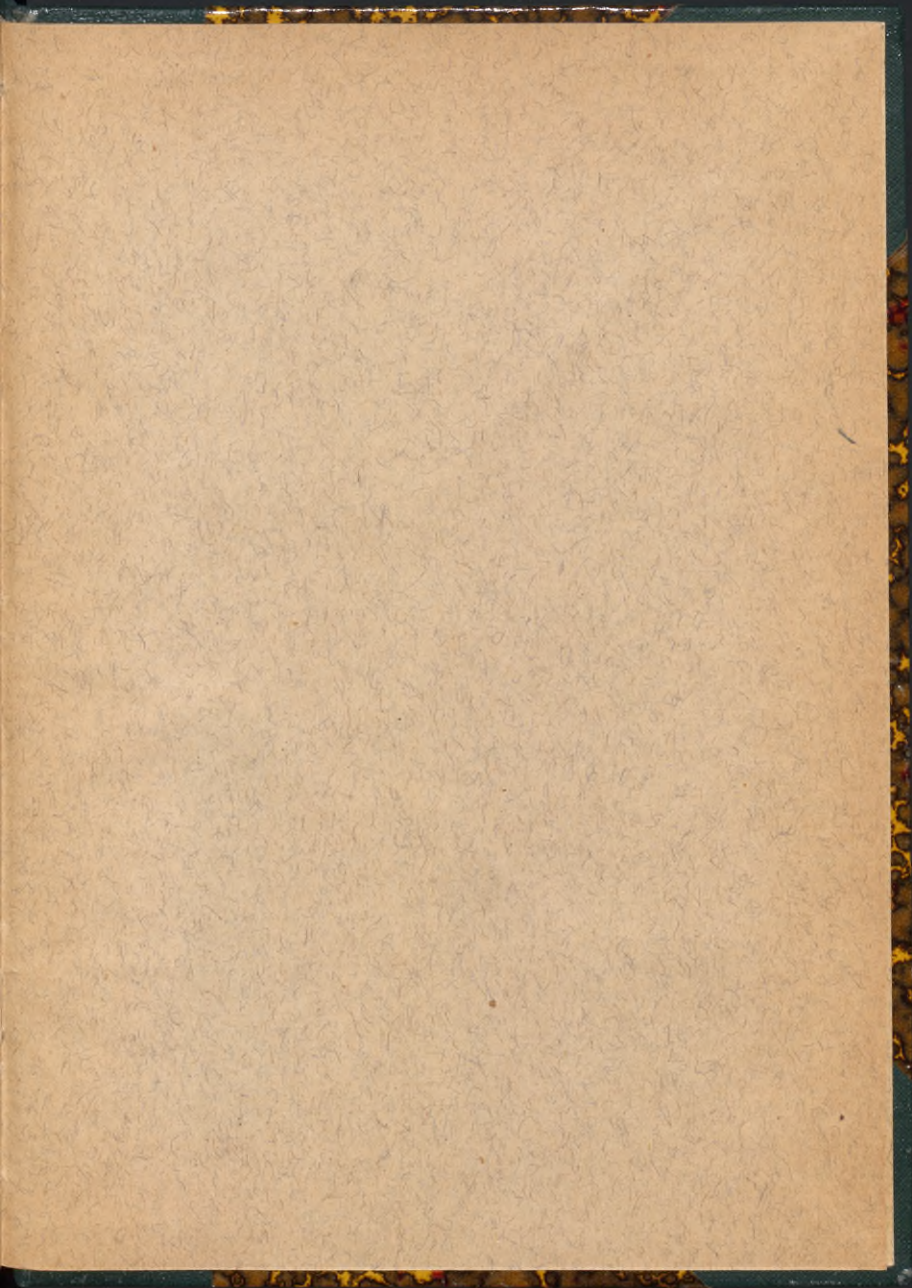
En pristäfling för de unga,

som helt visst kommer att bereda dem mycket nöje, utlyses i n:r 1 af **Kamraten** för 1895. Hvarje prenumerant äger rätt att delta och har då utsikt att förvärfva något af

de tio prisen:

- En fotografikamera.
- Ett mikroskop.
- En universalvedklyfvare.
- En glödritningsapparat.
- En ångmaskin.
- Ett par telemarksskidor.
- Ett par finfina skridskor.
- En låda trollerisaker.
- En sparkstötting.
- En laterna magica.

Gibraltars
Länbibliotek

VASA SJUKHUS

6000214001

Göteborgs universitetsbibliotek

